

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

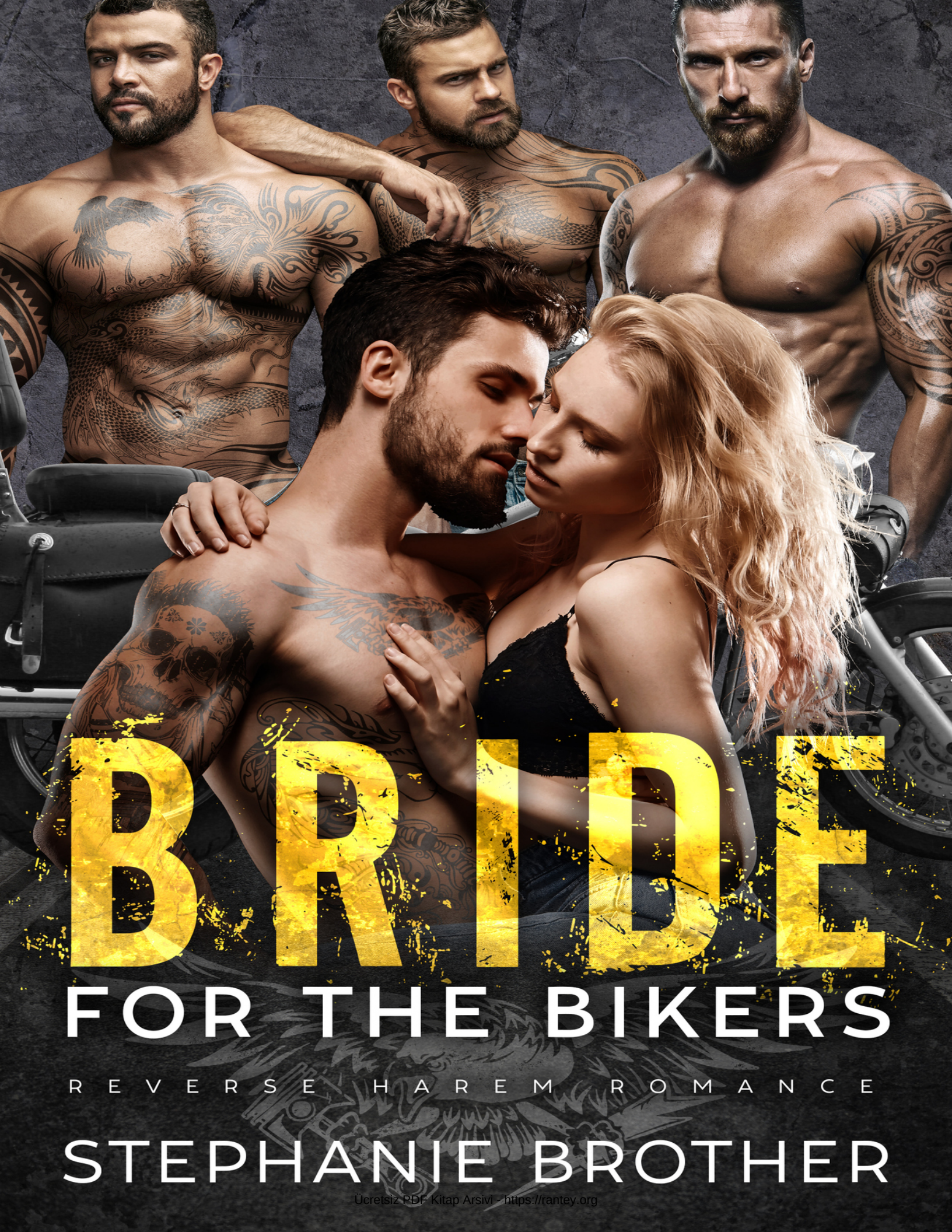
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRIDE

FOR THE BIKERS

R E V E R S E H A R E M R O M A N C E

STEPHANIE BROTHER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MOTORCULAR İÇİN GELİN

BİR MC TERS HAREM
ROMANTİZMİ

STEPHANIE BROTHER

Telif Hakkı© 2024 yazan Stephanie Brother

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterlerin hepsi yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Bu eserin sadece 18 yaş üstü yetişkinlere yönelik olduğunu ve tüm karakterlerin 18 yaş ve üstü olarak temsil edildiğini lütfen unutmayın.

Yeni sürümlerden haberdar olun.
[Posta listesi](#) | [Web sitesi](#) | [Facebook](#)
[Facebook Grubu](#) | [Instagram](#) | [E-posta](#)

CONTENTS

[Motorcular için Gelin](#)

[Yazar Hakkında](#)

MOTORCULAR İÇİN GELİN

BİR MC TERS HAREM ROMANTİZMİ

YILDIRIM

İÇİNDE YAŞADIĞIMIZ DÜNYA ÇOK ÇIRKIN VE TANRI'NIN BU ÇIRKIN DÜNYAYI Dördümüzün içinde olması onu daha da güzelleştirir.

Cam, çelik ve beyaz mermerden yapılmış yüksek bir kumarhane oteli olan Diamond Oasis, zengin bir pisliğin sik kıskançlığının bir anıtı gibi tepemizde dikiliyor. Bana sorarsanız, tam da öyle.

Ön taraftan bakıldığında, Vincent Mesner'in her gece elleriyle yıkattığı insanlar gibi pırıl pırıl parlıyor. Ancak arkasındaki sokak başka bir hikâye. Topuğumu yaslandığım çöp konteynerine vuruyorum ve donuk, metalik takırtıyı hemen şaşkın gıcırtilar ve hışırtilar takip ediyor. Acaba Mesner'in konukları tüm bu fan- cy saçmalığının, geri kalanımızın yaşadığı fare dolu dünyanın üzerindeki kağıttan ince bir kaplama olduğunu biliyorlar mı?

"Sakin ol. Hep böyle acelecisin," diye homurdanıyor Thunder, bana ters ters bakarak. "İlk nefesinden itibaren."

Sırıtiyorum. "Tam arkamdaydın, sik kafalı." Ben ağabeyim ama sadece birkaç dakika farkla.

Shadow telefonunu kontrol eder. "Kesin sesinizi, ikiniz de. Kapı üç, iki... içinde açılacak."

Mandal tam zamanında tıklıyor. "Evet, hadi yapalım şunu. Mesner, Indie'nin ölmediği için şanslı, yoksa sadece çarpmaktan çok daha fazlasını yapardık."

onun lanet partisi."

Outlaw başını sallar, siyah gözlerinde cinayet vardır. Görünüşte Mesner ellerini temiz tutuyor. Oteller, kumarhane, bir tür kripto işi, ama alttan alta, halkın bilmesini istemeyeceği her türlü çukura elini sokmuş durumda. Geçen ay Güney Yakası'nı -bizim bölgemizi- vuran, iki kişiyi öldüren ve bir düzinesini de hastanelik eden lanet olası uyuşturucu gibi. Kulüp partisinde güvende olması gereken sıradan sürtüklerden Indie de onlardan biriydi ama iyileşiyor.

Bir şeyler olduğunu ilk fark ettiğimizde, Eagle-eye -kulübümüzün başkanı, Screaming Eagles MC- Mesner'in geri adım atması gereken bir uyarı gönderdi, ancak görünüşe göre bunu ciddiye almadı.

İşimiz bittikten sonra yapacak.

"Bilginin sağlam olduğunu bilmek güzel," diye homurdanıyor Gölge, Thunder'ı açık arka kapıdan takip ederken. Dövüş ringine atlamaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını silkeleyerek gevşetiyor. Sonra Outlaw, silahının kemerine rahatça oturduğundan emin oluyor. Amaç bu gece ateş etmek değil, ama iş o noktaya gelirse, biz hazırız. İçerideki son adam benim, kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve kimsenin geçmediğini gizliyorum.

"Süslü püslü güvenliğin sorunu da bu," diyor Thunder. "Açgözlü bir iki kişi yeter ve her şey darmadağın olur."

"Ya da bu bir tuzak," diye belirtiyor Outlaw, tavandaki küçük siyah kamera kubbesine bakarak.

"Ya öyle ya da değil," diyorum sırtarak ve omuz silkerek. "Artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. İçeri girelim, her şeyi mahvedelim ve geri çıkalım."

Thunder merdivenlere bir göz atar. "Kaç kat demiştin?"

"Tüm bina mı? Kırk iki." Gölge ilk kata çıkıyor.

"Lanet olsun. Servis asansörü falan olmadığına emin misin?" Dırdır etse de Outlaw takip etmekte tereddüt etmez.

"Daha yedi yaşındayız," diyorum gülerek ve Screaming Eagles sırt bandının tam ortasına bir dürtme hareketi yapıyorum. "Sen en küçüğümüzsün. Bu merdivenleri koşarak çıkmalısın."

"Sadece iki yıl farkla, pislik."

"Kapa çeneni," diyor Gök Gürültüsü yukarıdan, her zaman iş. İkiz olabiliriz ama eğlence genini alan benim.

Bir kat ileride bir kapı çarparak açılıyor ve bir otel çalışanı merdivenlerden aşağıya koşuyor, aşağıdan yukarıya geldiğimizi görünce duraklıyor. Belli ki bir grup MC üyesiyle karşılaşmayı beklemiyordu. Kenara çekiliyoruz ve en güzel gülümsememi takınıyorum. Adamın yüzündeki dehşet ifadesine bakılırsa, yakışıklılığım boşa gitmiş. ", atlayın. Zaman kaybediyoruz."

Merdiven boşluğunda ne yaptığımızdan çok işi için endişelenerek yanımızdan geçip gidiyor, ama zar zor. Bacağımı kıpırdatıyorum ve bir adım kadar sıcıyor, bir sonraki kata koşuyor ve kapının gittiği yere kaçıyor.

"Buna gerek var mıydı?" diye soruyor Thunder, gözlerini bana devirerek.

"Hadi ama, komikti. Ona gerçekten çelme takmış değilim." Diğer çocuklar kıkırdıyor ama Thunder sadece başını sallıyor. "Bana sakın olmamı söyleyen sendin, unuttun mu? O sopa biraz daha kıcına girseydi kürdan tükürüyor olurdun."

Tek kelime etmeden beni tersledi.

Sonunda yedinci katın kapısına geldik. Tabelada "Sadece personel" yazıyor ama iterek geçiyoruz. Diğer tarafta polislerin bekliyor olmasını bekliyordum ama söz verildiği gibi boştu. Buraya kadar her şey yolunda.

"Bu tarafa." Gölge "Kubbe Bakımı" etiketli bir kapıyı işaret ediyor. İçeri girip kapıyı arkamızdan kapatıyoruz.

Yükseklik korkum olmaması iyi bir şey, çünkü kapı bizi yedi kat aşağıdaki kumarhaneye bakan bir platforma çıkarıyor. Bina merkezi bir sütun etrafında tasarlanmış, tıpkı bir saman çöpü gibi.

Otel odaları, ilk üç kattaki kumarhaneden yukarı doğru uzanan büyük bir merkezi kolonun etrafına sarılmıştır. Tabanı dolduran devasa balo salonu, siyah-beyaz kareli fayans zemin, bordo duvarlar ve ortasında devasa altın kaplama beyaz mermerden bir sütun. Şişman bebek melekler ağızlarından hayatımda gördüğüm en büyük koi balıklarıyla dolu bir havuza su fişkırtıyor.

Ve tam önümüzde, Mesner'in gururu ve neşesi olan tüm sarayın taçlandırıcı ihtişamı asılı duruyor. Dünyanın en büyük avizesi, onlarca ton kristal, elmas ve çelik. Bizim katımızdaki kalın çelik kirişlere sabitlendiği yerden sonraki birkaç katı geçerek aşağıya uzanıyor. Bu şeyin ona ne kadara mal olduğunu tahmin bile edemiyorum ama bu onun bebeği. Onu mimarlık dergilerine kapak yapan ve web sitesinden peçetelere kadar her şeyde logo olarak kullandığı şey. İçerideki ışıklar mum gibi titreşerek her şeyi parıltıyor.

I nokta. "Bir daha Biz olsun bir şey gibi o kurulu içinde kulüp binasına?"

"Hayır," diyor Outlaw, sakallarının arasından sırtarak. "Bizim sınıfımız var." Thunder homurdanıyor.

Bunu mahvetmek, Güney Yakası'nda bir sorun çıkarırsa ona ne yapacağımıza dair mükemmel bir metafor.

Başlamak üzere olan bir düğün var ve yaklaşık on dakika içinde alan smokinli ve süslü elbiseli konuklarla dolacak. Bunu biliyorduk elbette. Bütün mesele de bu zaten. Mesner'ın kızı evleniyor ve biz de onun asla unutamayacağı bir gün olmasını sağlayacağız.

Evdeki çocuklardan biri olan Nitro bize patlamak üzere tasarlanmış küçük bir paket verdi ve Shadow onu ceketinden çıkardı. Küçük, kahverengi bir kâğıda sarılmış ve tamamen zararsız görünüyor. Bu kadar küçük bir şeyin tasarlandığı türden bir hasar verebileceğini asla düşünemezsiniz.

Ona elimle işaret ediyorum. "Buraya at. Ben gidip yerleştireceğim."

Shadow bana aptalmışım gibi bakıyor. "Ben bir bok atmıyorum. Bunu yapacak biri varsa o da benim. Desteklerin altından çıkmasını istemiyorum."

"Kubbe avizeyle başa çıkabiliyorsa, benimle de başa çıkabilir. Ben bir bok fark yaratmayacağım." Wrecking Ball takımında gerçek yıkıcı toplar o da Thunder ve benim, ama Godzilla değilim .

O tuzakını tekrar açmadan paketi kapıyorum ve avizenin tepesine erişimi sağlayan metal iskeleyle çıkıyorum. İlk adımlarım temkinli, gücünü test ediyorum. Teoride, yeterince güçlü olduğundan hiç yok ama kertenkele beynim bilmek istiyor.

Thun- der alçak bir hırıltıyla, "Madem konuşacaksın, o zaman yürü lan," diyor.

"Gidiyorum, . Tanrım."

Buradan bakınca, zemin kat bir mil uzakta gibi geliyor. Aşağı bakarsam, aşağıdaki çeşmeyi görebiliyorum ve yükseklik korkum olmasa da, sanki bir roller coaster'dan aşağı iniyormuşum gibi içimde lanet bir dalgalanma oluyor. Yine de devam ediyorum. Zamanlamayı öyle ayarlamalıyız ki, düğün davetlilerini paramparça etmek yerine büyük, pahalı bir karmaşa yaratsın ve insanların ödünü koparsın.

Podyumun ortasında yuvarlak metal bir platform ve avizenin çekirdeğine inen bir bakım merdiveni var. O kadar korkunç ki bunun için yer var. Patlayıcıları yeleğime yerleştiriyorum ve gözden kaybolmak için aşağı iniyorum.

Tüm ampuller açıkken, sanki güneşin içinde gibiyim. Nitro'nun küçük paketini açıyorum, sonra C4'ü aynen bana gösterdiği gibi takmaya başlıyorum. Eğer bunu doğru yaparsam, düğmeye bastığımızda her şey yerle bir olacak. Bu gerçekleştiğinde iyi bir manzara istiyorum, çünkü muhteşem olacak.

Aşağıda müzik başlıyor. Düğün başlamak üzere. Fuayeye bakmak için ampullerin arasında bir boşluk buluyorum.

İşte adamın kendisi, Vincent Mesner, ve kolunda... kahretsın.

Bunun kızının düğünü olduğunu biliyorduk, ama onu saklamış olmalı çünkü kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Seksi olacağını tahmin etmişim ama on altıncı yaş günü için yapay meme ve burun estetiği yaptırmış olacağını düşünmüştüm. İnsanın tekrar tekrar günah işlemek isteyeceği türden bir vücuda sahip muhteşem bir komşu kızı görmeyi beklemiyordum. Aletimi içinden geçirmek isteyeceğim bir göğüs dekoltesi ve sikimi içine sokarken parmaklarımı içine sokacağım türden kalçalar. Bahse girerim onu önümde dört ayak üzerine yatırıp ona tam olarak ne için iyi olduğumu gösterdiğimde o kış tam olarak sallanacaktır.

Kafasını kaldırıp bakıyor ve bilmesem beni görebildiğini, düşüncelerimi duyduğunu düşüneceğim. Bir an için göz göze geldiğimize yemin edebilirim, sonra gözlerini kaçırdı.

Vücudunu, yüzünü boş ver.

İri gözler, sevimli bir burun, pembe dudaklar ve pırlanta bir tacın altından omuzlarına dökülen ustaca şekillendirilmiş sarı bukleler. Kahretsin, düğün için süslendiğini biliyorum ama başlangıçta orada olmayan bir yüzü bu kadar güzel boyayamazsın. Lanet bir bomba yerleştirmekle meşgulken bu saçmalıklarla dikkatimi dağıtmamalıyım ama işte buradayız. Aman Tanrım. Onun adamı şanslı olacak. O herifi şimdiden kışkırdım. Yapmak üzere olduğumuz şey için neredeyse kötü hissediyorum.

Ama bu, hayatının en mutlu gününde olan bir kadının yüzü değil. Lanet olası düğün günü, ıslık ıslık olması gerekirdi, ama sefil görünüyor. Yüz ifadesi boş ve kırık, sanki yanlış bir hareket yapsa avize gibi paramparça olacaktı gibi. Ne tür bir düğünde gelin buradan başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünür ki?

Her neyse. Bu beni ilgilendirmez. Ve beni ilgilendirmez. Yapmam gereken lanet bir işim var.

Yine de, saçlarını geriye doğru düzeltmek ve onu rahatsız eden her şeyi unutana kadar onu anlamsızca öpmek istememe neden oluyor. Ve kot pantolonumun ne kadar dar olduğuna bakılırsa, onu başka şekillerde de rahatlatmaktan mutluluk duyarım.

İçimi çekerek patlayıcıları son bir kez kontrol ediyorum. Bu işi bitirmeliyim ki sürtüklerden biri işi halletsin ve

Lanet zihnimi temizle. Sahtekâr bir milyarderin veledinin beni işimi yapamayacak kadar etkilemesine izin veremem. Sürünerek rampaya çıktım ve adamların yanına döndüm. "İş bitti."

Shadow telefonunu çıkarır ve üzerinde büyük bir düğme olan bir uygulamayı açar. "Havai fişek zamanı mı?"

Omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum. Zamanımız kalmadı. Bir dakika içinde kapılar açılacak ve Mesner ile seksi kızı yürüyüşe başlayacak. Başımı sallıyorum. "Zamanlayıcıyı başlat."

HARPER

"ÇOK GÜZELSİN!" DIYE HAYKIRIYOR STILIST SON DOKUNUŞLARI YAPARKEN. saçıma ve makyajıma dokunuyor, kaşlarımı Michelangelo'nun Sistine Şapeli'ni bitirmesi gibi şekillendiriyorum.

Öyle ?

Aynadan bana bakan yüz, şoka uğramış bir yabancı. Bir hafta önce babamla ilk kez tanışacağım için çok heyecanlıydım. Bir ömür boyu kim olabileceğini hayal ettikten sonra gerçek gibi görünmeyen bir adam ve sonra beni kendi çocuğu olarak kabul ettiği ve onu hayatta tutmak için tek şansımız olan deneysel gen tedavisini ödeyerek annemin hayatını kurtardığı için onu kafamda bir tür büyük kahraman olarak inşa ettim.

Bir an, annemin gözlerimin önünde yok oluşunu izlerken zar zor geçiniyordum ve bir an sonra, *iki kez* gördüğüm bir adamla evlenmek üzere tasarım bir gelinlik içindeydim.

Ne gibi?

Gülümsüyorum... Cate? Christy? Hayır, Cassandra'ya. "Teşekkür ederim." O sadece işini yapıyor. Eminim babam burada olması için ona çok para ödemiştir ama ben uyuşmuş hissediyorum.

Aynada, kapı arkamdan açılıyor ve adamın kendisi içeri giriyor, bahse girerim daha önce hiç görmediğim, mükemmel oturan siyah bir smokin giymiş.

raf. "Çok güzel görünüyorsun, sevgilim."

" değil mi? Kızınız biraz gergin sanırım," diyor Cassandra memnun bir sırıtışla ve sandalyemi .

"Oraya gitmeden önce bize bir dakika izin verir misin?" sorar.

Stilist başını sallar. "Elbette, zaten işim bitti. Tebrikler, Harp-er. Umarım harika bir düğün geçirirsiniz."

Ayağa kalkıyorum, ağır ipek gelinliğim bacaklarımın etrafında dönüyor. Hayatımda gördüğüm en güzel şey ve muhtemelen anneme bakmak için okulu bırakmak zorunda kalmadan önceki iki yıllık eğitimimden kalan üniversite borcumu ödemeye yetecek kadar pahalı. Ama ben istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum.

Vincent - onu baba olarak düşünmeye kendimi ikna edemiyorum - gülümsüyor. Bundan nefret ediyorum. Bana tanıdık bir şekilde davranması samimiyetsiz hissettiriyor. Her ne kadar onunla bir ilişki istesem de, daha yeni tanıştık. Onu, kendi sebepleri yüzünden evlenmemi istediği adamdan daha iyi tanımıyorum bile. Ben onun oynadığı oyunda uygun bir piyonum.

Ve annemin neden bana babam ya da ben doğmadan önceki hayatı hakkında hiçbir şey söylemediğine dair içimi kemiren şüphelere engel olamıyorum. Hep evlatlıktan reddedildiğini ve hamile kaldığı için utandığını falan düşünmüştüm ama ya bundan daha ciddi bir şeyse?

Keşke onunla konuşabilseydim ama beni buraya getiren eski fotoğrafı bulduğumda kullandığı ağrı kesici ilaçlar sormamı imkânsız hale getirdi. Şu anda rehabilitasyon merkezinde durumu iyiye gidiyor ama doktorlar bana herhangi bir stresin iyileşmesini tehlikeye atabileceğini söyledi.

"Bay Mesner-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Lütfen. Ben senin babanım. Kulağa çok resmi geliyor." Gülümsemesi genişliyor ve parlak beyaz kesici dişleri rahatsız edici derecede keskin görünüyor.

"Um... evet. Dinle, bunu kabul ettiğimi biliyorum ama bugün olması şart mı? Devin'in kalbi kırılacak falan değil ya. Beni tanımıyor bile. Yaptığın her şey için *çok* minnettarım.

Annem için, bizim için, ama daha fazla zamana ihtiyacım var." Ona umutla bakıyorum. Belki yeni tanıştık ama ben onun kızıyım, değil mi?

Umutsuzca onun yüzünde kendimi arıyorum. Onun saçları kahverengiye daha yakınken benimkiler açık renk, ama bu alışılmadık bir durum değil. Ama annem de esmer, gerçi onun çene çizgisini ve burnunu kesinlikle almışım, bu yüzden bir şeyler görmeyi umuyordum. Sarışın saçlarımın nereden geldiği gibi. Belki de bir büyükanneden.

Gülümsemesi hiç değişmiyor. "Bunu konuşmuştuk, Harper. Senin için çok şey yaptım, değil mi? Eileen'in tedavisi, rehabilitasyonu. Bunun ne kadar büyük bir yatırım olduğunu herkesten çok sen biliyorsun. Karşılığında güveninden başka bir şey istemedim. Bu tamamen yasal bir formalite, işimin sorunsuz yürütmesine yardımcı olacak bir şey. Burada kötü adam gibi görünmekten nefret ediyorum ama gecikmek paramın bağlanması ve devam etmemin zorlaşması anlamına gelebilir."

"Doğru, doğru. Biliyorum. Sadece biraz gerginim." İki yıl. Bana Devin'le sadece iki yıl evli kalmam gerektiğini ve sonra oynadıkları yasal vergi oyununun biteceğini söyledi.

Annemin hayatına karşılık iki yıl. Bunu tam olarak böyle ifade edecek kadar kaba olduğundan değil, ama ne ima ettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Harper. Sen tatlı bir genç kadınsın. Bu dünyanın sonu değil. Seni tanımak için zaman ayırmayı dört gözle bekliyorum. Annen bana hamile olduğunu söylemeden neden gitti bilmiyorum ama seni temin ederim ki bilseydim her şey çok farklı olurdu. İkimizin de birbirimizin yanında olabileceği bir zamanda hayatıma girmen mucizeden başka bir şey değil." Kelepçelerini düzeltiyor. "Ve asla bilemezsin. Devin çekici ve varlıklı bir adam. Belki kıvılcımlar uçuşur."

Bundan şüpheliyim ama o haklı. Yaptığı her şeyi ona geri ödememin imkanı yok. Annemi en kötü ihtimalle ölümden, en iyi ihtimalle de ömür boyu sürececek bir borçtan kurtardı. Şu anda kaldığı yeri birkaç aylığına bile karşılayamazdım. Bunun yanında birkaç yıl nedir ki? Tek yapmam gereken birkaç kağıt imzalamak ve hiç tanımadığım bir adamla mutlu bir eşmişim gibi davranmak.

Birçok kadın daha azı için daha kötüsünü yapmıştır. Her şeyin büyük şemasında çok aptalca küçük bir şey gibi görünüyor, ama aynı zamanda benim için büyük. Son zamanlarda flört etmeye pek vaktim olmadı ama en azından önümüzdeki birkaç yıl için hayallerimdeki erkeği bulmaktan vazgeçtiğimi bilmek garip.

Annem bunu öğrendiğinde beni öldürecek, ama bunu yapmak için hayatta olacak.

Kendimi kararlılıkla çelikleştirerek elimi Vincent'ın koluna koydum. O benim babam. Israrla istediği DNA testi bunu söylüyordu. Hayal ettiğim gibi biri olmasa bile, beni incitecek bir şey yapmayacağına güvenmek zorundayım. "Haklısın. Sadece çok ani oldu. Eminim her şey yoluna girecektir."

Balo salonunun ön odasına girdiğimizde hafif bir piyano müziği yükseliyor. Karnımda bir kelebek sürüsü Alien filmindeki sahne gibi patlamakla tehdit ediyor. Kendi düğünümde yaşamayı beklediğim çırpınma hissi tam olarak bu değildi.

Şatafatlı girişe ve ardından konukların beklediği balo salonuna giden kırmızı yaya yoluna adım atıyoruz. Düğünümde güvenliğe ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim ama her kapıda, gözlükleri, takım elbiseleri ve kulaklarından çıkan kıvrık telleriyle tam da oldukları gibi görünen korumalar duruyor. "Yere yatın Sayın Başkan!" repliğinin geçtiği herhangi bir filmde alınmış olabilirler.

Babam elini kaldırdı. "Git ön tarafı koru. Bu iş bitene kadar kimse girip çıkmayacak." Başlarını sallayıp uzaklaşıyorlar. Sonra bana baktı. "Gülümse."

Kimseyi kandırmadığımdan emin olsam da yapıyorum.

İlk kez babamın bu tür bir yaşam tarzı için gerçekten ne yaptığını merak etmiyorum. İnternet aramaları bana onun bir iş adamı olduğunu söyledi, ama bir kumarhane sahibinin gerçekten bu kadar güvenliğe ihtiyacı var mı?

Kapılarda durup düğün marşının başlamasını bekliyoruz. Tam karşımızda, ortasında mermer bir çeşme bulunan balo salonunun ön odası . Yeterince merkezi bir yer olabilirdi, ancak üzerinde asılı duran ve birkaç kat yukarıya uzanan devasa avizenin altında neredeyse ikinci planda kalıyor.

Tepeye yakın bir hareket gözüme çarpıyor. Işığın bir oyunu olabilir ama yukarıda biri mi var? Daha dikkatli bakıyorum ama artık hiçbir şey göremiyorum. Sadece hayal gücüm. Ne bekliyordum ki? Maskeli bir haçlının ipini sallayarak gelip beni bu karmaşadan çıkarmasını mı?

Odanın diğer tarafındaki kapılar açılıyor ve kalabalık izlemek için dönüyor. Bana bakan yüzlerden tek birini bile tanımıyorum. "Neden hepsi burada?" Fısıldıyorum.

"Onlar için neyin iyi olduğunu biliyorlar," diyor kendinden memnun bir hırıltıyla. "Şimdi ne kadar güzel olduğunu görmelerine izin ver. Fotoğrafçıya bak ve içtenlikle gülümse."

Elimden geleni yapıyorum. Gerçekten yapıyorum ama bu anı anmak için fotoğraflar çekileceği fikri beni biraz rahatsız ediyor.

Bunu yapabilirim.

Düğün Marşı'nın ilk notaları duyulmaya başlıyor, ancak tam hareket etmeye başladığımızda büyük bir patlama tüm binayı sarsıyor. Duman ve enkaz parçaları yukarıdan aşağıya yayılıyor, ancak bundan daha korkutucu olanı, avizenin camları devasa bir rüzgar çanı gibi birbirine çarpmaya başlamadan hemen önce bükülen metalin acı verici yüksek çığlığı.

Bir tarafa savrulup duvara çarparken dehşet içinde yukarı bakıyoruz. Metal yine çığlık atıyor ve tüm parlak yapı yukarıdan aşağıya düşüyor.

"Siktir," diye küfrediyor Vincent ve beni gelinliğimin içinde tek başıma, hayatımda gördüğüm en güzel ve en korkunç şeyi izlerken bırakıp uzaklaşıyor.

HARPER

AVIZE ÖYLE BİR ÇARPTI KI, SADECE AVIZENİN PARÇALANMASI tonlarca kristal, elmas ve çelik yapabilir. Zemin ayaklarımın altında sallanıyor. Kollarımı yüzüme doğru ve gözlerimi kapatıp arkamı dönerek giriş kapısının arkasına geçmeye çalışıyorum. Çığlık attığımı hissedebiliyorum ama avizenin her bir katının birbiri ardına inişinin gürültüsünden duyamıyorum.

Küçük cam parçaları, jilet gibi keskin buz kristallerinden oluşan bir kar fırtınası gibi tenimi yırtıyor. Üzerime bir şey düşüyor. Bir battaniye mi? Hayır, deri, karanfil ve motor yağı gibi kokan bir ceket.

"Çekil!" diye bağılıyor derin bir ses. Muhafızlardan biri mi?

Her şey çok çabuk oldu. Bana yardım eden her kimse beni iterek yoldan çekip ön odaya geri götürüyor. Ceket ve iki adam gördüm ama kesinlikle muhafız değillerdi. Tabii bazıları deri, kot ve motosiklet botları giymiş gizli görevliler değilse.

"Bu iş boka sardı," diye homurdanıyor ilki, sesi hırıltılı ve ifadesi kadar sert ve karanlık.

Tuğla bir duvar gibi inşa edilmiş; uzun, geniş ve kırılmaz. Siyah tişörtü devasa fiziğini zapt etmekte zorlanıyor. Kot pantolonu da mücadele ediyor, güçlü kalçalarını sıkıca sarıyor ve Tanrım, gözlerimi ayırıyorum ama sağa doğru sarkıtığı bilgi

sonsuz dek beynime kazındı. Koyu kahverengi saçları kısa kesilmiş ve sakalı da güçlü bir çeneye yapışmış. İri yarı kaslı tipler hiç bana göre değildi ama yeniden düşünmeye hazırım.

Ve görünüşe göre ikili olarak geliyorlar, çünkü diğer adam tıpkı ona benziyor, yani neredeyse *tıpatıp* ona benziyor. Ama ifadesi daha hafif, daha eğlenceli. İyi olup olmadığımı kontrol etmekle alakası olmayan bir şekilde bana bakıyor. Onun gibi bir erkekte, bir kızın yumurtalıklarını harekete *geçiren* türden bir bakış bu!

"Bilmiyorum," diyor. Kısa sakallı suratındaki sırıtış gülünç ve kendinden emin. Göz kırıyor. Gözleri, içine çıplak dalabileceğim koyu kahverengi çikolata havuzları gibi. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Onu lanet pantolonunun içinde tut. Kız evleniyor ve bizim hiç vaktimiz yok," diye çıkışıyor birinci adam ceketini silkeleyip tekrar giyerken.

Bu sözler beni hayallerimden kopardı. Bu düğün sahte olabilir, ama diğer insanların bunu bilmemesi gerekiyordu ve bunlar bir gelin adayının iki ran- dom adam hakkında düşünmesi gereken türden düşünceler değildi, hayatının bir santiminde seni becermek için gülünç derecede ateşli olsalar bile, sonra sabah gitti.

Tanrım, ben ne düşünüyorum ki? yaralı insanlar olabilir! "Biri gidip fotoğrafçıyı kontrol etsin. Tam diğer taraftaydı!"

"Güvenlik!" diye kükrüyor Vincent, tam arkamda. Anlaşılan fazla uzağa gitmemiş. Sahiplenici bir elini omzuma koyuyor ve yeni gelenlere ters ters bakıyor. "Sen de kimsin lan? Bunun sorumlusu sen misin?" Sesi zorlukla kontrol edilebilen bir öfkeyle gergin.

Şakacı olanın yüzündeki ifade taş gibi sertleşiyor. "Evet, daha kötüsünü yapmak için burada olmadığımız için şanslısın. Bir dahaki sefere Çılgık Atan Kartallar konuşmak istediğinde, lanet telefonunu aç."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye homurdanıyor babam ama cevap vermeden önceki kısa duraksaması yalan söylediğinden emin olmamı sağlıyor.

Ciddi ikiz, "Ne sikim bilmiyorsun," diye homurdanıyor. Vincent'a yönelttiği keskin bakış onu ikiye . "İşiniz artık bizim bölgemizde hoş karşılanmıyor. Bir daha bizimkilere mal verdiğin kokusunu alırsak, o zaman biter Mesner."

Odanın karşı tarafındaki bir kapı çarparak açılır ve Vincent'ın siyah giysili güvenlik biri dışarı fırlar. Adam bir yığın halinde yere . Deri ceketli ve motosiklet botlu iki adam daha dışarı fırladı. Bu sefer iki kez kontrol ettim, ama en azından ikiz değillerdi.

Öndeki öyle aniden durur ki, arkadan gelen adam neredeyse ona çarpacaktır. Keskin çenesi saat on yönünde bir gölgeyle kaplıdır. Yüzünün sol tarafında soluk bir çizgiyle kesilen kötü bir yara izi onu tehlikeli gösteriyor. İkizlerin aksine o bir dayanıklılık sporcusu gibi yapılı. Kaslı, ama daha zarif, daha ölümcül bir şekilde. İkizler bir duvarı yıkabilir ama o, siz orada olduğunu bile bilmeden evinizin gölgelerinde gizlenen bir ölüm. Beni gördüğünde kara kaşlarının altındaki derin ela gözleri genişliyor. Gözlerimiz kime baktığına şüphe bırakmayacak kadar yakın olmasaydı, arkamda bir şeyler döndüğünü düşünebilirdim.

Dörtlünün sonuncusunun kalın, kumral bir sakalı var. En son gelen o olabilir ama hiçbir şekilde en sonuncu değil. Ceketini omuzlarından yırtılmış, boynuna kadar uzanan siyah mürekkeple kaplı kaslı kolları ortaya çıkmış. Ceketinin yeleğinin altında kan kırmızısı bir tişört, bir boksörün sahip olabileceği V şeklindeki gövdesinin üzerine sıkıca çekilmiş. Siyah gözleri beni hızla tarıyor ve sonra odayı inceliyor. Elinde zaten bir silah var.

Aman Tanrım, bu bir silah.

Vincent'ın muhafızları silahlarını çekmiş bir halde ana salondan içeri doluşunca her şey bir anda çığırından çıkıyor. "Yakalayın onları!" diye bağırıyor babam, sesi öfkeden tizleşiyor.

Şimşek gibi hızlı, yara izi olan motorcu -çok ölümcül görünen- kalın kolunu boğazıma doluyor ve başımın yan tarafına sert bir şey bastırıyor. Ne olduğunu anlamak için bir tahminden fazlasına ihtiyacım yok. Çılgılık atmaya çalışıyorum ama kolu çok sıkı.

"Bir adım daha yaklaştı ve gelin bunu anladı," diye .

Lanet olsun.

HARPER

"LANET OLASI PLAN NEDİR?" DIYE HOMURDANIYOR CİDDİ İKİZ.

Beni geriye

doğru. Berbat

durumdayım.

Vincent ve adamları öfkeyle bizi izliyorlar ama mesafelerini koruyorlar. Kafama silah dayandığı sürece bir şey yapmaya kalkışmayacaklarını tahmin ediyorum. En azından öyle umuyorum.

"Mesajınız iletildi. Bırakın gitsin," diye hırlıyor babam muhafızlarının arkasından.

"Lütfen," diye sızlanıyorum. "Neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ölmek istemiyorum."

Motorcunun sert, yontulmuş vücudu benimkiyle aynı hizada ve tutuşu demir gibi. Nefes almamı engelleyecek kadar sert boğmuyor ama kolu boğazıma sıkıca sarılmışken ve silahı şakağımdayken hiçbir yere gitmiyorum. Onunki gibi bir güce karşı hiç şansım yok.

"Kendine gel ve yakında 'Evet' demeye geri döneceksin, anladın mı?" Kulağımdaki alçak, çakıllı sesi başka bir durumda rahatlatıcı olabilirdi, ama şu anda omurgamdan aşağıya korku dolu ürpertiler gönderiyor. Bu, istediğini yapan ve istediğini alan türden bir adam ve şu anda bu ben oluyorum. "İncitmek istemiyoruz

Ama babanın adamlarının bizi atış talimi için kullanmasına da izin vermeyeceğiz."

Sertçe yutkunurken boğazım onun dövme koluna karşı çalışıyor. Ona güvenmemeliyim ama başka ne seçeneğim var ki? "Tamam," diye fısıldıyorum titreyerek. Tanrım, sesim çok çaresiz çıkıyor. Eğer bundan kurtulursam, kendimi savunma derslerine yazılacağım.

"Doğru, iyi bir kız ol," diye fısıldıyor ve aptal bedenim eriyor.

Bende bir sorun olmalı ki bu tür bir tepki verdiğim ilk insanlar suçlular. Bu adamın kafama silah dayadığını ve bana iyi bir kız dediğini duymak içimi ısıtıyor.

"Bundan asla kurtulamayacaksın." Vincent öfkeli, sesi bir celladın ilmiğinden daha gergin. "Senin pis motorcu çeten milyonlarca dolar değerindeki malımı yok etti. Eğer onu vurursan. Seni tamamen yok etmekten beni alıkoyan ne?"

Ciddi ikiz, elinde silah, Vincent'a doğrultulmuş bir hayvan gibi hırlıyor. "Bizimle uğraşmak istemezsin, Mesner. Adamlarına geri çekilmelerini söyle, o da sağ salim uzaklaşsın. Ama bize bir şey olursa, Kartallar bu lanet yer moloz yığını olana kadar durmayacak. Şimdi geri çekilin, gidiyoruz."

Beni geniş mermer basamaklardan lobiye doğru sürüklerken elbisem ayak uydurmamı zorlaştırıyor. Geçen hafta bu kapılardan ilk kez geçtim ve Vincent'ın -babamın- tüm bu yerin sahibi olduğu gerçeğine hayran kaldım. Beyaz mermer basamaklar, cam ve krom korkuluklar ve altınla kaplanmış her şey. Şatafatlı elbette, ama bu şehrin üzerine kurulu olduğu diğer açgözlülük ve ahlaksızlık tapınaklarından daha fazla değil. Mütevazı, zevkli bir kumarhaneden kimse etkilenmez. Tüm sorunlarımın çözüleceğini ve belki, sadece belki, sonunda eksiksiz bir aileye sahip olacağımı düşündüm.

Annemin eski fotoğrafının arkasına karalanmış e-posta adresine bir not gönderdiğimde kızgındım ve biraz da çakırkeyiftim. Eğer gerçekten babamsa bir parçam onu suçlamaya hazırdı, ama fark ettiğimde

Vincent'in ben onunla iletişime geçene kadar benden haberi bile olmadığını öğrenince ne düşüneceğimi bilemedim.

Açıkçası onun hakkında her şeyi bilmiyorum. Kafama silah dayayan motorcuları yumuşak bir şekilde tehdit ettiğini duymak zaten inanmaya başladığım şeyi doğruluyor. Vincent Mesner sadece bir iş adamı ve yatırımcı değil. Onda kirli bir şeyler var ve muhtemelen annemin yaptığı seçimin de bir nedeni var.

Aşağıya indiğimizde Vincent merdivenin tepesinden bizi izliyor. Öfkeli ama mesafesini koruyor. Güvenlik görevlilerinden biri silahını kaldırmaya başlıyor, Vincent sert bir hareketle onu durduruyor. Devin sonunda ortaya çıkıyor, babamın yanına koşuyor, yüzü öfkeden kararmış.

Çalışanların hepsi duvarlara dayanmış ve bulabildikleri her şeyin arkasına saklanmış durumda. Buradaki hiç kimse beni kurtarmak için kendi boynunu riske atmayacak ve onları suçlamıyorum. İsteseler bile, motorculardan en az biri ateş etmeye başlamadan önce bana ulaşma şansları çok az.

"İyi gidiyorsun," diye fısıldıyor motorcu sertçe kulağıma. "Tek kelimeyle mükemmel. Böyle devam et, kısa sürede aşık oğlana döneceksin."

"O umurumda değil. Sadece beni vurma," diye fısıldıyorum dürüstçe.

Rehine olmak istemiyorum ve bu silahın kafama doğrultulmasını gerçekten istemiyorum. Bana ne yapabileceklerini düşünmek bile beni dehşete düşürüyor ama... Devin'le evlenebilmem için Vincent'a geri verilmek de beni pek mutlu etmiyor.

"Herkes lanet olası mesafesini korusun!" diye bağırıyor şakacı ikiz, sesi kavernöz odada yankılanıyor. "Kahrolası kahramanlara ihtiyacımız yok." O ve yelekli ve dövmele sakallı adam silahlarını odada dolaştırırken, ciddi ikiz Vincent'ı koruyor. Birlikte sorunsuz çalışıyorlar, sanki bunu milyonlarca kez yapmışlar gibi.

Bir an sonra , Devin'le beni balayımıza götürmek üzere limuzinin beklediği garajın altında, bunaltıcı yaz sıcağının içindeyiz. Şoförün yüzündeki şaşkın ifade neredeyse

komik, benim pozisyonumda bile. Bize şöyle bir baktı, kahraman olmak için yeterince para almadığına karar verdi ve arabanın kapısını açık bırakarak kaçtı.

"Polisler yola çıktı bile," diye bağıyor Vincent, adamlarıyla birlikte merdivenlerden iniyor ama yavaşça ve uzak durarak. "Bırakın onu."

"Lütfen," diyorum, her ne kadar küçük, suçlu bir parçam kendi düğünümünden çalınma fikri karşısında rahatlama hissetse de. Bu ne kadar berbat bir şey?

"İyi olacaksın. Sadece biraz daha ileride," diyor beni tutan motorcu.

"Bisikletler çok uzak," diye homurdanıyor ciddi ikiz. "Onu tüm şehir boyunca sürükleyemeyiz."

Beni tutan adam bir kahkaha attı. "Limuzini alacağız."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye inliyor ciddi ikiz.

". Ve sanırım bu adam öyle diyorsa, o zaman hepsi var.

Düğünden limuzinle ayrılmayı bekliyordum, ama hayal ettiğim gibi olmadı - arkada üç vahşi motorcu ve direksiyonda dördüncüsüyle silah zoruyla. Önce beni ittiler ve arkaya bakan koltuğa oturtular. Kapı koluna uzanıyorum ama daha denememe fırsat kalmadan öfkeli ikiz beni yakalayıp yanıma sıkıştırıyor. Beni tutan yara izi olan kişi, yanındaki kumral sakallı motorcuyla birlikte karşıma oturuyor. Şakacı ikiz direksiyona geçti ve gaza bastı. Limuzin şaşırtıcı bir güçle fırladı.

Ani yalpalama beni koltuğumdan fırlatıyor ve beni ilk etapta buraya sürükleyen motorcunun kucağına atıyor. Beni gülerek yakalıyor ve tutuyor.

"Düğün geceni başlatmak için o kadar heveslisin ki damadı bile beklemek istemiyorsun? Müstakbel kocan ne düşünecek?"

çalışıyorum ama o çok güçlü. "Bırak beni."

Limuzin sert bir şekilde viraj alıyor ve sadece onun tutuşu beni diğer motorcunun kucağına yuvarlanmaktan alıkoyuyor. "Seni burada güvende tutacağım,

bebeğim."

Tırnaklarımı kalçalarına geçiriyorum ve şehrin sokaklarında hızla ilerlerken canımı kurtarmak için ona tutunuyorum. Uzaktan siren sesleri geliyor ama takip edecek kadar yakınlar mı? Yakalarlarsa ne olur? Yetişemezlerse ne olur? Motorcuların artık beni hayatta tutmak için bir sebepleri kalmadığında? Bir panik dalgası üzerime çöküp beni ateşim varmış gibi titretirken gözlerimi sertçe kapatıp sıkıyorum.

"Şşş. İyi olacaksın," diyor altımdaki adam, beni kendine doğru çekerek. Sırtımı geniş göğsüne yaslıyor ve kolları beni sarıyor, daraltmak yerine rahatlatıyor. Güç dolu. Sıcak. "Sakin ol, sakın ol. Yemin ederim. Hey, adın ne senin?"

"Ha?" Bu beklenmedik soru bir anlığına da olsa dağıtıyor. "Ben Gölge. Senin adın ne?"

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Ha-Harper," diye çıkıyorum.

"Güzel. Güzel bir isim. Güzel bir gelin için güzel bir isim." Ona karşı ürperdim. Güzel gelin mi? Kaçırılsam da kaçırılmasam da buna hâlâ hazır değilim. "Hey, sana zarar vermeyeceğiz, tamam mı? Şimdi, şuradaki iri yarı adam Şimşek, arabayı süren ve tıpkı ona benzeyen ama sağduyudan yoksun pislik de Şimşek."

"Siktir ," diye tersliyor Lightning.

Sonra işaret etti. "Ve şuradaki güzel çocuk da Outlaw."

Outlaw gülümsüyor ve tüm o dövmelerle ne kadar korkunç görüldüğüne rağmen, bu harika bir gülümseme, ona bunu vereceğim. Dilini oynatıyor ve bir piercing bana doğru parlıyor.

"Tanıştığımıza oldum."

"Tatlım, öyle demek istemediğini biliyoruz," diyor Shadow. "Ama fazla seçeneğimiz yoktu. Planımız tam olarak bu değildi ama zamanlama ve düğün gününde ezilmene izin veremezdik, değil mi? Biz çıkar çıkmaz seni bırakacağız, sen de babanı ara ve bir taksi çağır."

Tekrar viraj alıyoruz, tekerlekler çıgık atıyor ve Shadow'un kolları sıkılaşıyor. Neden onun gibi bir adam beni güvende hissettirirken, babamın sarılması tam tersini yapıyor? Ya... ya Vincent'i aramasaydım? Ya eve gidip tüm bunları arkamda bıraksaydım? Bu aptalca bir fantezi, çünkü beni hala idam edip çölde bir yere bırakabilirler, ama... belki de bırakmazlar? Belli ki tehlikeliler ama canavar gibi görünmüyorlar.

Strip'i süslü otelleri ve kumarhaneleriyle birlikte geride bırakıp çok daha kaba görünümlü mahallelere gidiyoruz. Vegas'ı düşündüğünüzde aklınıza böyle şeyler gelmiyor ama sanırım her şehirde var, şatafatı ve ihtişamıyla ünlü olanlarda bile. Dürüst olmak gerekirse burası annemle yaşadığımız yere daha çok benziyor, biraz daha evimiz gibi. Vincent dışında kimsenin umurunda bir avizeye harcayacak milyarlarca doları olmayan sıradan insanlarla dolu yoksul mahalleler.

Artık siren sesi duymuyorum, bu kaçtığımız anlamına mı geliyor? Nedense içimi bir rahatlatma kaplıyor. Mantıklı olan şey polislerin burada olmasını istemek olurdu.

"Bu şeyden kurtulmamız lazım. Limuzin göze batıyor," diye homurdanıyor Thunder. Başka bir şekilde iletişim kurabildiğinden emin değilim.

"Şuraya çek," diyor Outlaw, yıllardır kapalı görünen bir alışveriş merkezini işaret ederek. "Arka tarafta."

Binanın arkasında duruyoruz. Kalın boya şeritleri duvarlardan sıyrılıyor ve asfalt, içinden büyüyen ince, kahverengi otlarla çukurlaşıyor. Outlaw kapıyı açıyor ve kuru, sıcak bir rüzgâr arabanın içine girerek klimanın aşırı hızlanmasına neden oluyor. "Hadi."

Bir an sonra, terk edilmiş bir yükleme alanında dört dev motorcu ve ben, sıcağa rağmen kendime sarılıyorum. "Şimdi ne olacak?" Gergin bir şekilde soruyorum.

Şimşek gerinerek sadece güçlü göğsünü ve kollarını değil, kemerinden çıkan silahının kabzasını da gösteriyor. "Telefonun var mı?"

"Evet," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. Ya alırlarsa? "Eğer bagajım olması gerektiği gibi bagajdaysa. Doğruca havaalanına ve balayı için Hawaii'ye uçmamız gerekiyordu."

"Şanslısınız. Bizi bekleyen öyle süslü bir şey yok," diyor Outlaw. "Ama öyle bir baban varsa, gitmediğin yer kalmamıştır diye tahmin ediyorum."

Homurdanıyorum. "Ülkenin bu tarafına ilk kez geliyorum." Başımı sallıyorum. "Ben... hiçbir yere gitmedim! Sadece annemle evdeydim ve-"

"Bu bize hayatını anlat podcast'i değil," diye araya giriyor Thunder. "Telefonunu al, kendine bir Uber falan çağır ve eve, babanın yanına git. Buradan siktir olup gidiyoruz." Büyüyen cimriliğine rağmen, göğüs dekolteme en az ikizi kadar dikkat ettiğine yemin edebilirim.

"Cidden beni burada mı bırakacaksın? Tek başına bir kadın... bunu mu giyiyor?" Elbisemin üstünü ve altını işaret ediyorum, küçük kuyruğum belirgin bir şekilde çakıllı bir renk almış, geri kalanı hala güzel olsa bile. "Kimse buraya gelmeden önce soyulacağım ya da daha kötüsü olacak."

Belki de dikkatlerini göğüslerimi ortaya çıkaran ve belimi mükemmel bir şekilde kavrayan elbiseme çekmemeliydim, çünkü dört çift gözün ellerimi aşağı yukarı takip etmesi başımın düşündüğümünden daha hızlı belaya girebileceğini düşündürüyor. Bu düşünce beni muhtemelen korkutması gerektiği kadar korkutmuyor.

"Üzgünüm bebeğim," diyor Şimşek, sesi neredeyse ciddiymiş gibi . Sanki beni geri verdiği için pişmanmış gibi. "Burada kalamayız. Halletmemiz gereken bazı işler, atlatmamız gereken bir limuzin var ve eminim ki senin aracın geldiğinde şehrin en iyileri de onunla birlikte gelecek. Bu olduğunda gerçekten burada olmak istemiyorum, anlıyor musun?" Belindeki silahı ayarlıyor.

Kalın bir yutkunmayla aşağı bakıyorum, sonra yanlış bir fikre kapılmasını istemediğim için bakışlarımı tekrar yukarı çekiyorum. Sırıtişından anladığım kadarıyla yeterince hızlı değilmişim.

Vincent'ı tanımıyor olmama rağmen onun iyiliği için Devin'le evlenmeye hazırdım, ama şimdi orada, onların kontrolü altında olmadığımı göre, beni gitmekten alıkoyan ne? Annemin tedavisi bitti. Geri alamazlar. Elbette rehabilitasyon merkezi güzel, ama ona kendim bakmaya alışkınım ve zaten öğrenci kredilerime inanılmaz miktarda borcum var, bir noktadan sonra daha ne olsun? Sadece daha büyük rakamlar.

Öte yandan, babam hayal ettiğim gibi bir beyaz atlı şövalye olmayabilir, ama onunla bir ilişki kurmaktan tamamen vazgeçmeye hazır mıyım bilmiyorum. Ama eğer birinin tutsağıysam, düğünde olmamam benim suçum değil. Bunun için beni suçlayamaz, değil mi?

Dudaklarımı yalıyorum ve parmaklarımı göğüslerimin üzerinde gezdirerek onlara elimden gelen en büyük, en masum, en yalvaran bakışları atıyorum. "Beni de yanında götür."

Dördünün de bakışları göğüslerimden yüzüme doğru kayıyor ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyorlar. Durumum bu kadar ciddi olmasaydı komik olurdu. "Ne?"

"Beni geri verme. Beni de yanında götür." Birbirlerine bakarlar, kafaları karışmıştır. "Lütfen. Ne istersen yaparım. Sadece beni geri götürme. Henüz değil."

Gölge kafasını eğiyor. "Ne oluyor ?"

THUNDER

KARIŞIKLIKLARDAN NEFRET EDİYORUM.

Rehine almak zaten yeterince boktan bir durumdu, ama şimdi bu kızıdan kurtulana kadar lanet olası rehineler biziz. Kafamıza silah dayamamış olabilir ama o büyük mavi gözler neredeyse onun kadar kötü. İçimdeki bir düğüm bana bir an önce bağları koparmamız gerektiğini söylüyor yoksa başımız belaya girecek.

"Onu burada bırakmalı, bisikletlerimizi almalı ve şehirden siktir olup gitmeliyiz." Bunu söylerken kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama gerçek bu. Bu bok çukuru otel bizi uzun süre saklamayacak ama bir sonraki adımda ne yapacağımızı düşünmemiz için bize birkaç dakika veriyor.

Gölge başını sallar. "Hadi canım, ama bu saatten sonra polisler şehrin her yerinde geziniyor olacak. Sabaha kadar saklansak iyi olur."

Kapı çarparak açılıyor ve biz Outlaw olduğunu anlamadan önce üç silah doğrultuluyor. "Lanet olsun, dostum. Kapı çalmak diye bir şey duydun mu? Bir kardeşime kurşun sıkmaktan nefret ederim."

Gözlerini deviriyor. "Başka kim ki? Her şey . Limuzini otoyolda bıraktım. Umarım bizi almışlar ve çoktan gitmişiz gibi görünür."

"Bu da bizi büyük bir sorunla karşı karşıya bırakıyor," diyor Şimşek, silahının kabzasıyla ikinci yatağı işaret ederek.

yeleğini

giymiş.

Harper.

Bacaklarını kendine sarmış oturuyor, sanki onu bir gelin dergisinin kapağından çalmışız gibi görünüyor. Geride kalmamak için yalvardığından beri tek kelime etmedi, sadece bize kötü adamlarmışız gibi bakıyor ve trenini dördümüze bağlamanın ne kadar iyi bir fikir olduğunu tekrar gözden geçiriyor.

Onu suçlama. Düşününü mahvettik.

Shadow kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Grubumuzdaki subay olarak Prez'e rapor vermesi gereken kişi o ve onun sözü nihai. "Ne diyorsun bebeğim? Kapı hemen şurada. Kullanmak istemezsin . Çünkü burada dürüst olacağım, sen büyük bir yüksün ve bu anlaşmadan ne kazanacağımızı anlamıyorum."

"Evet. Kıç, ot ya da gaz, tatlım. Zehrini seç," diyor Outlaw sırtarak.

Harper'ın gözleri kocaman bir tabağa dönüşüyor ve narin elleri elbisesini bir güvenlik battaniyesi gibi sıkarken parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Biliyorum, Tanrım. Ne istersen yapacağımı söyledim ama..."

Ne yaptıklarını çok iyi biliyorum, onu korkutup saçlarımızdan kurtulmasını sağlamaya çalışıyorlar ama itiraf etmeliyim ki ben izci değilim, o yüzden evet derse ne yapacağımdan emin değilim. O elbisenin içinde harika görünüyor, bir prenses gibi süslenmiş ve o mükemmel pembe dudakları sikimi sarmak için yapılmış. Bu düşünceyle kendimi ayarlamam gerekiyor ve tabii ki fark ediyor, daha da dehşete düşmüş görünüyor.

"Rol yapmayı bırak. Bir saat önce takım elbiseli bir serseriye 'Evet' demek üzereydin, sonra bizimle gelmek için yalvarıyordun ve şimdi de dördümüzü birden sikmeyi mi düşünüyorsun?" diye soruyor ikizim homurdanarak. "Kahretsin, kızım. Bu çok soğuk. Yani, çok güzelsin ve bunu senin için çok iyi yaparız, ama seninle evlenen ben olmadığım için mutluyum."

"Onu bırak, Lightning-"

Gölge bir elini kaldırır. "Hayır, bırak o cevaplasın. Polisler kapıyı kırıp içeri girerse, güzel kıcı tehlikede olan o değil. Tam olarak hangi bok çukuruna çizmemi soktuğumu bilmek istiyorum."

"Sanki seninle evlenecekmişim gibi" diye tersledi, mavi gözleri bizimle gelmek için yalvardığından beri ilk kez gerçek bir ruh işaretiyle parlıyordu. Güzel. Sıcak. "Bunların hiçbirini istemedim. Hiçbirinizin umurunda değil ama Devin'le evlenmek benim fikrim değildi. Onu çok az tanıyorum."

"O zaman ne halt ediyordun?" diye sordum. "Bu pislikleri dinleme. Kimse sana bir bok yaptırmayacak ama burada hayır kurumu işletmiyoruz. Oturduğum yerden kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir kadın gibi görünüyorsun. Son baktığımda burası hâlâ özgür bir ülkeydi."

Yüzü düştü. "Biliyorum, ama... bu biraz karışık."

Outlaw başını sallayarak, "Kızım, eğer daha az karmaşık hale getirmeye çalışıyorsan, bunu yapmanın yolu bu değildi," diyor.

Pembe, manikürlü parmaklarına bakıyor, elbisesiyle oynuyor ve o kadar kaybolmuş görünüyor ki, hayatında bizi iyi bir seçenek gibi gösteren her ne halt varsa düzeltmek istiyorum. "Biliyorum. Ne yapıyorum ben? Geri dönmeliyim. Yeniden nefes alabilmek için oradan uzaklaşmam gerekiyordu. Sorun çıkarmak istememiştım. Başka ne yapacağımı bilemedim. Yemin ederim genelde bu kadar işe yaramaz değilimdir. Uyanabilmek için alarmımın çalmasını bekliyorum."

Lightning biraz suçlu görünme nezaketini gösterdi. "Peki senin olayın ne? Biri seni o adamla evlenmeye mi zorluyor? Mesner'la mı?"

Dudaklarını yalıyor ve inanın bana, hepimiz izliyoruz. "Evet... Hayır... Tam olarak değil ama ona çok şey borçluyum. O söylediğinde her şey anlamlıydı ama düşünecek zamanım olmadı, anlıyor musun?"

"Lanet olası zengin kız sorunları." Outlaw köşedeki masaya oturur ve kontrol etmek için silahını çıkarır. Bugün kullanmamış olabilir ama teçhizatını ciddiye alır. Kıza eliyle işaret eder. "Şu haline bak. Eğer biriyle evlenmek istemiyorsan, evlenme. Başka seçeneğin yok değil ya."

Harper bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu tam olarak anlayamamış gibi ona göz kırpmıyor. Outlaw'ı tanıyorsam, ikisi de öyledir. Alınan bir ahmadır ama özünde kötü bir adam değildir.

Gölge başını sallar. "Bavulların orada. Kıyafetlerini değiştir, lanet olası bir uçağa bin ve arkana bakma."

Çenesi dizlerine dayanana kadar tüm vücudu çöküyor. "Keşke o kadar kolay olsaydı. Devin ya da babam olmasa bile, vazgeçemeyeceğim başka insanlar da var."

"Bak. Herkesin bildiği kadarıyla şu anda seni hâlâ rehin tutuyoruz," diyorum. "Hayatını biliyormuş gibi davranmayacağım. Neden umurunda olmayan biriyle evlenmeyi kabul ettiğini ya da neden çekindiğini anlamıyorum ama bu gece hiçbir yere gitmiyoruz. Fazla bir şey değil ama düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Burada kal ve ne yapacağını düşün."

"Gerçekten mi?"

Shadow elini kısa kesilmiş saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Bir peni için, bir pound için, değil mi? Git üstünü değiştir, bu bir porno filmin başlangıcı gibi görünmesin ve bize konuşmamız için bir dakika ver."

Harper'ın yüzü kıpkırmızı olur ve çenesi düşer, sonra yataktan fırlayıp limuzinden çıkardığı balayı valizini karıştırır, bir sürü ıvır zıvır alıp banyoya kaçar. Kahretsin, kızardığında çok tatlı oluyor.

"Bu çok kötü bir fikir," diyor Outlaw alçak ve ciddi bir ses tonuyla, kız yoldan çekildikten sonra. "O Mesner'ın kızı. Buraya cüzdanına vurup evine gitmeye geldik, kan davası başlatmaya değil."

"Hadi canım, Sherlock, ama tam olarak ne yapmalıydık? Onu lanet limuzinden mi atmalıydık?" Kıçımı onun oturduğu yatağın üzerine bıraktım. "Onu götürmemiz için bize yalvardı. Fırsatını bulduğu anda gideceğini düşünmüştüm."

"Aynen," diyor Shadow başını sallayarak. "Bu gece başımızı egeceğiz, şehir uyanmadan önce bisikletlerimizi geri alacağız ve

Bu kasabadan. O elbisenin içinde göğüslerinin ne kadar güzel görüldüğü umurumda değil. Harper bizim sorunumuz değil. Anlaştık mı?"

Banyoda duş açılıyor ve onu orada hayal etmemek imkansız. Düşünmememiz gereken göğüslerinden aşağı akan, kışından damlayan ve bacaklarının arasından kayan ıslak, ipeksi su nehirleriyle çıplak.

"Peki ya elbisenin dışında? Yıldırım boktan bir sırtıyla soruyor.

"*Siktiğimin* elbisesi mi?" Gölge ısırır.

"Evet, evet..."

"Eğer bu gece içinizden birinin mastürbasyon yaptığını duyarsam, kendimi kaybedeceğim," diye homurdanıyor Outlaw. "Onun gibi kızlar tuzaktır. Çok tatlı ve masum görünüyor, ama babasının kirli uyuşturucu parasıyla ödenmiş bir elbise giyyordu ve son dakika heyecanı olsun ya da olmasın, biz ona kolay bir çıkış yolu verene kadar kimi işaret ettiyse onunla evlenmeye hazırdı."

Onu savunmak istiyorum ama bu dürtüyle savaşıyorum. Lightning benim kan bağıam ama buradaki herkes kardeşim ve Outlaw haksız değil. İçimden bir ses bizimle bilerek uğraşmadığını söylüyor, ama bu onun pisliğiyle uğraşmanın bizi boğmayacağı anlamına gelmiyor.

HARPER

BAŞIM ÇOK BÜYÜK BELADA.

Telefonumu daha önce saklamak için soktuğum göğüslerimin altından çıkarıyorum ve herhangi bir gürültüyü engellemek için duşu açıyorum. Arama yaparsam biri yerimi tespit edebilir mi? Yoksa bu sadece bir film olayı mı? Belki de riske atmamalıyım ama geçirdiğim günden sonra annemin iyi olduğunu duymaya ihtiyacım var. Rehabilitasyon merkezinin iletişim numarasını tuşluyorum ve birkaç kez çaldıktan sonra biri cevap veriyor.

"Lillyglade Tıp Merkezi, Penny. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, Eileen Simmons'ı kontrol etmek için aramıştım. Bu onun kızı." "Oh! Harper! Nasılsın tatlım? Yolculuğun nasıl gidiyor?"

Kendime bakıyorum ve hafif manik bir kıkırdama çıkıyor. "Güzel. Her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Güzel! Anneniz emin ellerde, bu yüzden bu zamanı kendinizi şarj etmek için kullanın. İyileşmesi programa uygun gidiyor. İlaçlarını azaltıyoruz, böylece daha uyanık olmaya başladı ama hala çoğu zaman uyuyor. Arkadaşları her gün ziyaretine geliyor ve onunla konuşuyorlar. Hiçbir şey için endişelenme."

İçimdeki bir şey biraz olsun gevşiyor. Şu anda hayatımdaki diğer her şey berbat olabilir ama annem güvende. Ne olursa olsun

tüm değdi. Hayatım boyunca bana tek başına baktı ve ben de aynısını onun için yapmak zorunda kalana kadar bunun ne kadar zor olduğunu takdir etmemiştim. "Beni sorarsa aradığımı söylersin, değil mi? Elimden geldiğince çabuk döneceğimi söyle."

"Tabii ki tatlım."

Telefon görüşmesini bitirip lavabonun üzerindeki aynaya bakıyorum. Arkasından bakan kadın ben değilim. Onu tanımıyorum bile.

Bu elbiseden kurtulmalıyım. Ne kadar güzel olursa olsun, benimmiş gibi hissettirmiyor.

Kürek kemiklerimin arasındaki kancaya ulaşmak için kollarımı kıvrarak dans ederken neredeyse küvetin içine düşüyordum. Kancayı çıkardıktan sonra fermuarı indirmeye çalışıyorum, fermuarı çekip çıkarırken neredeyse çılgına dönüyorum ve saçımı tutan tokaları koparıyorum. Nereye gittiklerini umursamadan ve etrafa sıçramalarına aldırmadan onları bir kenara atıyorum. Otelin banyosu doksanlı yıllardan beri hiç yenilenmemiş gibi görünüyor ama sıcak su yüzüme çarptığı anda Vincent Mesner'ı ilk gördüğümünden beri tuttuğumu hissettiğim nefesimi bırakıyorum ve midemde batan, ekşi bir his oluşuyor.

Cildim pembeleşene ve parmaklarım kırışana kadar fırçaladıktan sonra, babamın stilistinin bana aldığı ipek pijamaları ve Devin'le "balayında" giymem gereken diğer tüm süslü kıyafetleri giydim. Nefret edecek kadar iyi tanımadığım bir adam. Eğer diğer odadaki suçlular - seksi suçlular, ama hadi gerçekçi olalım - ortaya çıkmasalardı, muhtemelen şu anda resepsiyonu bitirmiş ve Hawaii'ye uçmak için havaalanına gidiyor olurduk.

Beni götürdükten sonra ne oldu? Yüzüm tüm haberlerde mi? Polis beni arıyor mu?

Telefonuma bakıp bu soruyu kendim de yanıtlayabilirim ama gerçekten bilmek istemiyorum. Bu balonun içinde biraz daha yaşamak istiyorum.

Biri kapıya vuruyor. "Hey! Harper! Orada her şey yolunda mı?"

"Bir saniye içinde çıkacağım!" Aynada kendime bir kez daha bakıyorum. Elimde olsa pijamaları da atardım ama sahip olduğum tek gecelik kıyafet bu. Bunun dışında, şimdiden kendimi çok daha kendim gibi hissediyorum. Bana bakan gözler kan çanağı ve gergin, ama savaş boyası silindiğinde ve saçlarım döküldüğünde, birdenbire kendimi yeniden görüyorum.

Kocaman gelinliğim bir kalkan gibi kollarımda, banyodan çıkıyorum ve dört meraklı bakışla karşılaşıyorum. Birileri benzin istasyonuna ya da markete gitmiş olmalı, çünkü şifonyerin üzerinde birkaç altılı paket bira ve atıştırılmalık poşetleri var.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Gölge denen ve sorumlu gibi görünen kişi nefesinin altında. Altın ve yeşil benekli yosunlu gözler üzerimde geziniyor.

Kendimi daha çok kendim gibi hissetmenin iyi bir şey olduğunu düşünüyordum ama makyaj ve elbise olmadan da *beni* gördüklerini düşünmemiştim. Sadece beni. Mesner'in kızı, kaçırılan gelin değil, yirmi bir yaşında, üniversiteden terk, şu anda çok tehlikeli dört adamla bir otel odasında kapana kısılmış biri.

Hepsi çok farklı. Lightning her zamanki tipimden daha sert ama barda tanışabileceğim türden bir adam gibi görünürken, özdeş ikizi Thunder çok daha ciddi ve korkutucu görünüyor. Outlaw, sert, siyah gözleri ve kızıl-kahverengi bukleleriyle, başını sallayıp elindeki şişeden bir yudum almadan önce uzun bir süre bana bakıyor. Beni en çok tedirgin eden kişi o. Eğer dördü de onun gibi olsaydı, ilk fırsatta arabadan atlar ve bir daha arkama bakmazdım.

"Özür dilerim. Bu kadar uzun sürmesini istemezdim," diye mırıldanıyorum.

"Sen duştayken bunu konuşmuştuk. Sen duvarın yanındaki yatağı al, biz de bu gece dönüşümlü olarak diğerini kullanacağız," diyor Shadow, daha önce oturduğum yatağa doğru başını sallayarak.

"Emin misiniz? Çift kişilik," diye nezaketen gönüllü oldum, sonra bunun ne anlama geleceğini düşündüm. "Sadece uyumak için. Uyumak için."

..

"Paylaşmak istiyorsan, burada kimse tartışmayacak," diyor Şimşek, sıcak çikolata gözlerinde bir ışıltıyla. "Teker teker mi yoksa hepimizle başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Neden isteyesin ki? Nişanlısını mihrapta terk eden soğuk bir sürtük olduğumu sanıyordum. Belki seni uykunda falan bıçaklarım," diye homurdanıyorum yatağa tırmanırken.

Ne anlamadan sırtım yatağa gömülüyor ve bir sürü adam bana bakıyor, Şimşek'in yüzü nefesindeki tatlı bira kokusunu alabileceğim kadar yakın. O neşeli şakacı hiçbir yerde yok. "Bu bir tehdit miydi?"

"Ara onu," diye Gölge. "Şaka yapıyordum!"

Thunder elbiseyi kollarımdan çekip alıyor ve köşeye fırlatıyor. Taş suratlı o ve diğerleri Şimşek'in ellerinin vücudumda gezinmesini, dokunmadık bir santim bile bırakmamasını izliyor. Hızlı ve profesyonel. Kaba şakalarına rağmen, beni okşayışında cinsel bir şey yok. Belli ki bıçak yok ama pijama pantolonumun kemerine sıkıştırdığım telefonu buluyor. Onu Shadow'a verdi.

Yıldırım'dan uzaklaşarak kıvrılıyorum. "Bu sadece bir telefon. Orada bulunacak bir şey yok."

Gölge onu uzatıyor. "Kilidi aç o zaman."

"Tamam." Doğruyu söylüyorum ama kodumu girip geri verirken ellerim hâlâ titriyor.

Kaşlarını çatıyor ve telefonu kulağına götürüyor. Penny'nin sesini tekrar duyuyorum ama hiçbir şey söylemeden hemen kapatıyor. "O aramayı neden yaptın?"

"Seni . Bununla hiçbir ilgisi yok."

"Uyanın! Şu anda yaptığın her şey bizim işimiz. Lanet olası bir oyun oynamıyoruz," diye Outlaw. Başını sallar

öfkeli bir hırıltıyla. "Bu saçmalıklarla bizi öldürtecek ve sonra da rahat hayatına geri dönecek."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun! Orası anneme bakan yer! Onu her gün kontrol ediyorum ve bugün henüz aramadım. Mutlu musun? Daha iyi hissedeceksen telefon sende kalsın. Sana çok şey borçlu olabilirim ama hayat hikâyemi borçlu değilim."

Thunder, "Harper, bunu bir de bizim görmelisin," diye söze başladı.

"Hayır, o haklı. Onu rahat bırakın. Nasılsa sabah ayrılacağız," diyor Shadow onun sözünü keserek. "Buradan ne kadar erken çıkarsak o kadar iyi olur."

HARPER

ODA ZIFIRI KARANLIK, AMA BIR ŞEY BENI . BELKI DE

Çünkü sanki elektrikli bir battaniyenin altına girmişim gibi hissediyorum, sert ve sırtıma yakın. Beni yakınımda tutuyor ve bu yavaşça uyanmak için çok güzel bir yol. Ilık nefes, yavaş ve derin nefes alma sesiyle aynı anda boynumda geziniyor.

Gece bir ara içlerinden biri yatağı paylaşma teklifimi kabul etmiş olmalı. Hangimizin diğerine sokulduğunu bilmiyorum ama ne kadar güzel hissettirse de kimseye yanlış bir fikir vermek istemiyorum. Elimi aramızda kaydırarak biraz yer açmaya çalışıyorum. Parmaklarım çıplak, sıcak tene değene kadar başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu fark etmiyorum. Elimi hemen geri çekmememin nedeni hâlâ yarı uykulu olmam olmalı. Kesinlikle değil çünkü avucuma bastıran şeyin düşündüğüm şey olmasına imkân yok. O kadar büyük oluyorlar mı ki?

Geçmişte erkek arkadaşlarımla yaptığım birkaç beceriksiz deneme beni buna hazırlamadı.

Nefesi kesiliyor ve elimi hiç bu kadar hızlı geri çekmemiştim.

Oh.

Benim.

Tanrım.

Sadece dokundum.

"Günaydın demenin bir yolu da bu," diye geliyor Thunder'ın sesi arkamdan, uyku sersemliğiyle kaba bir şekilde.

Olamaz. Gözlerimi kapatıp zamanı geri döndürmeye çalışıyorum. Bunu düşünecek... benim... "İsteyerek yapmadım!"

"Neyi fark etmedin?" Şimşek odanın diğer ucundan soruyor. Telefonunun fenerini bize doğru tutuyor.

"Bazılarımız uyuyor," diye inliyor Outlaw.

Bugün yollarımızı ayırıyor olmamız iyi bir şey çünkü bundan sonra hiçbirinin gözlerinin içine bakabilir miyim bilmiyorum. Özellikle de Thunder'ın.

Arkamdan gülüyor, uykulu bir kıkırdama, muhtemelen olmaması gereken yerlerde çırpınmama neden oluyor. Eli kalçama geliyor ama yorganın dışında. "Ellerini benden uzak tutamaman her ne kadar gururumu okşamış olsa da, bu tür saçmalıklar için vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Saat kaç?"

"Bunu bilerek yapmadım!"

"Kendine bunu söylemeye devam et, tatlım."

Yüzüm alev almış gibi yanıyor. Biraz daha sıcak olsa, belki de beni eritecek ve onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Yanımızdaki yatak gıcırıyor ve tepedeki ışık yanıp sönüyor.

"Hareket zamanı," diyor Shadow, sesi hâlâ sert. "Dün gece danışmadaki kızın söylediğine göre, çamaşırhane servisi yarım saat içinde gelecekmiş."

"Bunu sana neden söylesin ki?"

Bana öyle bir sırtışıla bakıyor ki, cevabı kelimelerle ifade edemiyorum. Üzerindeki tek şey boxer külotu ve bu manzara beni yutkunmaya zorluyor. Bu adamlar kötü haber olabilir ama bu onun zevk için şekillendirilmiş gibi görüldüğü gerçeğini değiştirmiyor. Geniş göğsü dar bir V'ye doğru daralıyor, yara izleri ve dövmelemlerle kaplı, uzun, güçlü

Bacaklar. "Hızlıca bir duş alacağım." Panter zarafetiyle banyoya doğru ilerleyişini izlememek mümkün değil.

Şimşek yüksek sesle güler. "Sanırım bir horoz yeterli değil."

Thunder kıkırdıyor ve Outlaw bile benden açıkça nefret etmesine rağmen homurdanıyor.

"İğrençleşme," diye .

"İnsan olmanın iğrenç bir yok," diyor Thunder, ses tonundaki eğlenceyi saklamadan. "İstedğin kadar bak. Vaktimiz olsaydı bundan daha fazlasını yapmana izin verirdim. Sormak zorundayım, Harper. Beni ilgilendirmiyorsa siktir olup gitmemi söyle ama Shadow'un duştan çıkmasını beklememiz gerekiyor ve sen de ona söylenen her şeyi yapacak bir çocuk gibi görünmüyorsun. Neler oluyor lan?"

Ugh. Ayağa kalkıyorum ve gece boyunca kurumaya bıraktığım için karışmış saçlarımı taramak için parmağımı saçlarımda gezdiriyorum. Dün gece tüm bunları beni kaçıranlara anlatmayı hayal bile edemezdin. Belki biraz uyuduğumdan, belki de sadece birinin beni dinlemesini istediğimden, ama bugün birdenbire içimde tutmakta zorlanıyorum. "Bu uzun bir hikaye. Babamı hiç tanımadım. Vincent'ı. Kaç kere sorduysam da annem tek kelime etmedi. Bana tek söylediği başka bir hayat olduğu, en iyisi unutmak, on. Bildiğim kadarıyla başka bir ailemiz yoktu, bu yüzden bana hamile kaldığında evlatlıktan reddedilmiş olabileceğini düşündüm. Çok gençti. Bu konuda üzülmesini hiç istemedim ve sonunda sormayı bıraktım."

"Yani seni eden Mesner miydi?" Lightning soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Birkaç yıl önce annem felç geçirdi. Doktorlar bunun tesadüfi bir şey olduğunu düşündüler, ama bu nöbetleri geçirmeye devam etti ve neler olduğunu anlayamadılar. O... daha da kötüleşmeye devam etti ve doktorların berbat sigortamızın karşılayacağı fikirleri tükendi." Şu anda yeniden sigortalanma şansının yüksek olduğunu bilse de, bu konuda konuşmak zor. Ona bakmak için okulu bırakması ve daha fazla çalışamayacağı zamanlarda daha uzun saatler çalışması hakkında. Potansiyel tedavilerin mevcut olduğunu bilmek hakkında ama bir yerlerde bir bilgisayar annemin buna değmeyeceğini düşündü. "A

Birkaç ay önce hastanedeydi. Başaramayacağından korkuyordum, bu yüzden eşyalarını karıştırmaya başladım ve genç kızlık döneminden kalma eski bir kutu dolusu eşya buldum. Bir adamla çekilmiş fotoğrafı vardı..."

"Mesner?"

"Evet, ama kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece arkasında kalp olan bir V harfi ve bir e-posta vardı. Gerçekten bir şey beklemiyordum ama üzgün ve yalnızdım ve bu kişi -babam olmasa bile- annemin geçmişinin bir parçası olan biriydi. Belki en azından o öldükten sonra benimle birlikte yas tutabilecek biri olabilirdi, anlıyor musun?"

Shadow dışarı çıkmak için o anı seçti, teni parlıyordu ve üzerinde hâlâ sadece boxer külotu vardı. "Yani ona bir e-posta gönderdin ve o da baban olduğunu mu iddia etti?"

"Herifin değeri yüz milyonlar, hatta daha fazla. İmkânı yok," diyor Outlaw küçümseyerek. "Eminim çocuklarının kendisinden olduğunu iddia eden sürtüklere alışıktır."

"Götlük yapma," diye Lightning.

Başımı salladım. "Muhtemelen doğrudur. Birkaç kez yazıştık, sonra ben ona benim hatam olabilecek birini tanıyıp tanımadığını sordum. Benim için bir sürüntü kiti ayarlayan oydu. Bir hafta sonra doktorlar annemin yeni tedavilerini planlıyorlardı ve o da annem iyileştikten sonra buraya gelip onunla buluşmamı ayarlıyordu."

Shadow iğrenmiş görünüyor. "Görünüşe bakılırsa, soğuk ve sert paraya değmediği sürece hayatın bir anlamı yok."

"Bekle. Annen hala iyileşiyorsa, sen ne zamandır buradasın?"

"Bir haftadan biraz fazla sanırım?"

"Yani bu herifi en fazla aylardır tanıyorsun. Onunla sadece bir *hafta* önce tanıştın ve evlenmeni istediği rastgele bir pislikle koridorda mı yürüyordun? Ne aşk-

Bu da ne demek oluyor?" Thunder tükürür. "Bu gündüz televizyonu seviyesinde bir saçmalık."

"Biliyorum! Neden beni de yanında götürmeni istedim sanıyorsun?" Sütyen giymediğimi unutarak kollarımı havaya kaldırıyorum ve sonra kollarımı tekrar göğsümün üzerinde birleştiriyorum. Ama hepsi, ince ipeğin altından farlar açıkça görünürken serbestçe sallanan kızlarıma iyice bakmadan önce değil. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar ama Light- ning sırtışını saklamakta gerçekten çok kötü. "Bakın, buraya babamın zengin bir iş adamı olduğunu düşünerek geldim. , yatırımlar, ne bileyim, annemin tedavilerini ve fan- cy rehabilitasyon merkezini ödediği sürece soru sormadım. Buraya geldiğim günün ertesinde beni Devin'e yardımcısı olarak tanıttı ve sonra bildiğim tek şey, parayı hareket ettirebilirse annem ve benimle ilgilenmenin nasıl çok daha kolay olacağından bahsediyordu. Avukat değilim ama sanki Devin aileden biri olsaydı vergileri farklı şekilde ödeyebileceklermiş gibi konuştu... Hiçbir fikrim yok."

"Bu kulağa çok karanlık geliyor," diye homurdanıyor Thunder, o kadar derinden ki titreşimleri yatakta hissedebiliyorum. "Seni kullanıyor, Harper."

Hissettiklerimi bir başkasından duymak hem zor hem de biraz sevindirici. "Ama o benim babam, değil mi? Sadece iki yıllığına ve göstermelik söylemişti. Annemi kurtardı! Korkunç bir insan olsa bile, hayatımı birkaç yıllığına askıya almak buna değmez mi?"

"Bu çok boktan." Thunder kıyafetlerini giymek için yataktan kayarak çıkar. Çoğunlukla çıplak bir dağın hareketini izlemek gibi. Neredeyse gerçek gibi görünmüyor ve onlardan iki tane var! Şimşek de daha az etkileyici değil.

"Biliyorum..."

"Yine de anlıyorum," diyor Shadow usulca. "Annem beni tek başına büyüttü ve eğer ölüyor olsaydı? Nefes almasını sağlamak için çok daha kötüsünü yapardım."

Outlaw ayakta duruyor. Yapısı diğerlerinden daha zayıf ama kimse ona zayıf diyemez. Kasları hareket ettikçe dövmeleleri dalgalanıyor ve sallanıyor ve her yerdeler. Çenesinin altında neredeyse her yerde.

farklı renkler, farklı stiller, farklı her şey, canlı bir patchwork gibi. G mleğini çekmeden önce bana doğru döndüğünde fark ediyorum ki göğüs uçlarında da çiviler var. Her biri kendi ağız sulandıran bu kadar erkeksi m kemelliğe bakmamanın gerçekten zor olduğunu itiraf etmeliyim.

" ok dokunaklı ama gitmemiz gerek."

"Geri döneceksin, değil mi?" Sonsuza kadar birlikte kalamayacağımızı biliyorum ama yalnız kalma ve ne yapacağıma karar vermek zorunda kalma fikri beni korkutuyor.

Shadow ve Thunder ciddi bir bakış alışverişinde bulunur ve Shadow başını hafifçe sallar. "şehirden gitmeliyiz Harper. şerefsiz baban polislerle çok fazla işbirliği yapmayacaktır ama yine de d n çok fazla hasar verdik ve muhtemelen her yerde resimlerimiz vardır. Kul pten ne kadar uzak kalırsak bizim için o kadar tehlikeli olur." Sesi nazik ama ezici.

"Doğru. Tabii ki." Bir kul pteler,  etedeler ya da her neyse. Gidecekleri ve onları koruyacak bir yerleri var. Onları bekleyen insanlar.

"Bak, burada olduğunu kimse bilmiyor," diyor Lightning. "Düşünüp taşınmak için kendine zaman ayırabilirsin. Belki geri dönüp annenin yanında olursun. O zaten iyileşiyor, değil mi? Mesner ne yapacak?"

Thunder bana doğru bir gülümseme gönderdi. "Tabii bizimle gelmek istemiyorsan? Kendine iyi bir ya da iki motorcu bul ve yerleş."

"Daha çok üç ya da dört gibi," diyor Lighting gülerek.

"Vedalaşmayı bölmek istemezdim ama minibüs az önce geldi," diyor Out-law, perdeyi biraz geriye çekerek. "Bu bizim aracımız."

Onlar gittikten sonra oda bir boşluk gibi hissediliyor. Dördü hem fiziksel olarak hem de varlıklarıyla çok fazla yer kapladılar. Arkalarından kilidi çeviriyorum ve yastığı hâlâ Thunder'ın kafasından ezik olan boş yatağa oturuyorum. Shadow dün gece telefonumu kapattı ama benim için bıraktı ve ben de tekrar açtım.  alışır , bir dizi cevapsız arama ve mesaj bildiri-

kilit ekranında geziniyor. Hepsini kaydırıyorum. Bununla yüzleşmeye hazır değilim. Henüz hazır değilim. Bu yüzden televizyonu açıp kanalları çevirmeye başlıyorum.

"...Diamond Oasis Otel ve Kumarhanesinde dün gece yaşanan şok edici olaylardan sonra hala kayıp. LVMPD olayla ilgileniyor ve şehir dışındaki tüm yollarda kontrol noktaları oluşturuyor. Soruşturma devam ediyor ve herhangi bir bilginiz varsa, iletişim bilgileri ekranın alt kısmında yer alıyor. Kaçıranların hala şehir sınırları içinde olduğu umuluyor, ancak henüz kamuoyuna fidye talebi yapılmadı. Bay Mesner, kızının geri getirilmesine yardımcı olmaları için halka çağrıda bulunuyor ve kızının güvenli bir şekilde geri getirilmesini sağlayacak herhangi bir ipucuna bir milyon dolar teklif ediyor. Diğer haberler-"

Televizyonu

kapattım. Bir

milyon dolar mı?

Beni geri kazanmak için bu kadar çok para ödemeye razı olduğu için gurur duymalıyım yoksa beni vergi amacıyla iki yıllık bir evlilik sözleşmesine yönlendirmeye çalışırken soruna bu kadar çok para atmaya razı olduğu için acı mı duymalıyım bilemiyorum.

Kapının çalınması kalp atışlarımı hızlandırdı. Belki de adamlar arkalarında önemli bir şey bırakmışlardır? Olabildiğince sessiz bir şekilde yataktan kalkıp kapıya doğru ilerliyorum ve küçük gözetleme deliğinden içeri bakıyorum. Dışarıda kısa buğday rengi sakallı, koyu renk trençkot giymiş bir adam var.

Yanında da küçük bir polis ordusu var.

OUTL AW

"TEŞEKKÜRLER," DIYOR SHADOW NEFESİNİN ALTINDAN, BİRKAÇ BÜYÜK Minibüslerinin arkasına tırmanırken çamaşırhane çalışanına faturalar. Limuzin seyahat etmek için kirli çarşafarla saklanmaktan daha iyi bir yoldu, ama yüze tuğla yemek kadar inceydi.

"Biri köpeğini vurmuş gibi görünüyorsun," diyor Şimşek beni dürterek. Teslimat kamyonetinin arkası dar bir yer, özellikle de dördümüz için. "Oradan çıkıp Harper'ı geride bırakmaktan memnun olursun diye düşünmüştüm."

"Öyleyim ama tüm bu durum berbat. Mesner'a geri dönmesini *istediğimden* değil. Sadece bize baktığı gibi bakmasını istemedim. Sanki biz düzeltebilirmişiz gibi. Onun boktan hayatı bizim sorunumuz değil. Yirmi dört saat önce onun varlığından bile haberimiz yoktu."

"Yok artık." Thunder destek için yarısı elbise askılarıyla kaplı bir çubuğa tutunuyor. "Ama artık biliyoruz. Zaten bir önemi yok. Yakında bisikletlerimize geri döneceğiz."

"Tanrı aşkına, o Mesner'in kızı. Onun için üzölmeyi bırak."

Gölge homurdanır. "Sanki öyle. DNA'yı veren adam o olabilir ama kızın bugünkü haliyle hiçbir ilgisi yok. Güven bana. Gerçek babam bana nasıl biri olacağımı öğreten adamdır."

ve bende onun kanından hiç yok. Kahretsin, Kartal Göz annemi hamile bırakan şerefsizden daha çok benim babam. Siktir et onu."

Yargılamaya hakkım yok. Annem de babam da yanlarında kalacak kadar umursamadılar ama belki de bu yüzden Harper'ın üzücü davranışına güvenmiyorum. Söyledikleri doğru olsa bile, o yetişkin bir kadın ve Mesner bir insan pisliği olsa bile, onu sahiplendi. "Hemen ona geri dönecek. Sözlerimi bir kenara yazın. Hepiniz yumuşaksınız çünkü onu becermek istiyorsunuz."

"Peki sen?" Lightning bana doğru sırtıyor. "Sikin ve bize söylemediysen yani."

Sikeyim. Ona parmağımı gösteriyorum. Daha gelmedik mi? Bundan nefret ediyorum, çünkü tabii ki onu istiyorum. O elbisenin içinde filmlerden fırlamış gibi görünüyordu, elbisenin dışında daha da güzeldi. Her şey seks olsaydı, o bacakların bana sarılmasından mutlu olurdum, ama onunla ilgili her şey karmaşık diye bağırıyor. "Kulüpte uyuşturucu baronu babaları hakkında endişelenmeden sevişecek bir sürü sürtük var."

Shadow bir elini kaldırıp tartışmamızı keserken diğer elini omzuma koyup sıkıyor. " çeneni, neredeyse . Bela için gözlerini açık tut. Bisikletlerimizi alıp buradan siktir olup gidiyoruz."

Çamaşır minibüsü yavaşlıyor ve sonunda durabiliyor. Şoför bakmadan bizi ön taraftan ayıran duvara vuruyor. Şimşek arka kapının kilidini açtı ve iterek açtı. Bisikletlerimizi sakladığımız garajın hemen yanındayız.

Shadow yanımdan geçerken onu dürtüyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum," der ve dışarı atlar.

Gözlerimi deviriyorum ama peşinden gidiyorum, sonra kapıyı arkamdan çarpıyorum ve avucumun içiyle arabanın arkasına birkaç darbe indiriyorum. Minibüs kalkıyor ve şehir yeni yeni uyanmaya başlarken bizi şehirde yalnız bırakıyor.

Motosikletler tam bıraktığımız yerde, tek bir park yerine dizilmiş ve bir muşamba atılmış durumda. Bu şekilde yaparsak

bir şey yok. En azından kimsenin ilk tahmininin spor arabasıyla ilgilenen biri ya da benzeri bir şey yerine dört motosiklet olacağını sanmıyorum. Ve etrafta kimse yok. Neredeyse çok sessiz.

Thunder etrafına bakınır, sonra başını sallar. "Hadi yapalım şu işi."

Üst katlara çıkan merdiven boşluğunun kapısı çarparak açıldığında, tam teçhizatlı ve namlularını bize doğrultmuş iki polisle karşılaşırız. Ve sonra sanki lanet olası duvarlardan, park etmiş arabaların arkasından, binayı destekleyen kalın beton direklerin arkasından, her yerden çıkıyorlar. Etrafımız sarıldı.

"Kıpırdamayın!" diye bağılıyor en yakınımızdakilerden biri, saldırı tüfeğini bize doğrultmuş. "Ani hareket yok. Aptalca bir şey yapmayın."

Birbirimize bakıyoruz, ellerimizi yavaşça hareket ettirerek görünür hale getiriyoruz. "Sakin ol," diye fısıldıyor Gölge. "Henüz değil."

Sikeyim.

Yetkili gibi görünen polis silahını indiriyor, adamlarının bizi koruyacağına güveniyor, sonra maskesini çıkarıyor. "Sadece konuşmak. Bize sorun çıkarmayın, biz de size iyilikle karşılık vermeyelim. Anladınız mı?"

"Konuş öyleyse," diye homurdanıyor Gölge.

"Burada olmaz. Patronum kızla birlikte senin küçük sığınağında bekliyor."

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun. Daha fazla sorun çıkaracağını biliyordum.

"Onlara güvenemeyiz," diye dişlerimin arasından tıslıyorum ve Lightning başını sallıyor. Hiç sevdiğim bir polisle karşılaşmadım. Onlar hakkında söyleyebileceğim en iyi şey, bazılarının tam bir psikopat yerine sadece sinirli pislikler olduğudur.

"Kabul ettiğimiz anda bizi hapse atmayacağınızı ya da vurmayacağınızı nereden bileceğiz? Patronunuz kim?"

"Yapamazsın." Polisin yüzü taştan oyulmuş gibi. "Ve eğer bizimle , asla , ama dışarı çıkmak için bir şansın var

burada üstte. Bisikletlerinizi otele geri götüreceğiz ve aptalca bir şey yapmazsanız herkes mutlu kalacak."

Mutlu musun? Burada kimse mutlu değil.

"Ne diyorsa onu yap." Shadow'un sesi alçak, gergin ve çok tehlikeli. Yüzündeki ifadeyi biliyorum. Eğer biri gözünü bile kırparsa, Shadow onun boynunu kırar.

Plakasız bir arabayla otele dönerken çamaşırhane minibüsünü özledim. En azından bizi geri götüreceği konusunda yalan söylemedi. Odanın yanına yanaştık ve koyun gibi kapıya doğru sürüldük. Bizi sattı mı lan?

Polis hızlıca kapıyı çalıyor, sonra da iterek açıyor. Harper'la birlikte bizi bekleyen bir adam ve birkaç polis daha var. Üniforma giymiyor ama her halinden polis olduğu anlaşılıyor. Harper uyuduğu yatakta oturuyor, bir kez daha yatak başlığına doğru kıvrılmış ve bacaklarını birbirine yaklaştırmış.

İçeri girdiğimizde başını kaldırıp baktı. "Selam."

GÖLGE

"YETKİLİ SEN MİSİN? NE HALTLAR ?" TALEP EDİYORUM.

Gözleri biraz açıldı, sanki kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıştırıp içeri girmemizi bekliyordu. Boş ver onu. Buradayız ve bir karakolda kelepçeli değiliz, bu yüzden bizden bir şey istiyor. top , ama sızlanmayacağım ya da yalvarmayacağım ve bunu en başından bilmesi gerekiyor.

Harper'ın polisleri arayıp aramadığını bilmiyorum ama eğer aradıysa, şu anda pişman olduğuna eminim çünkü onlara karşı, onu buraya ilk getirdiğimizde bize karşı olduğu kadar mutlu görünüyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dikkatini çekiyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor, gergin görünüyor.

"Nathan Carnell," diyor sivil giyimli polis masaya otururken. Odada bizimle birlikte iki, dışarıda da tepeden tırnağa silahlı daha fazla polis olmasaydı neredeyse sıradan biri gibi görünecekti. "Özel soruşturma birimi. Dia- mond Oasis'i yeniden dekore ettiğinizi duydum." Bu konuda üzgün görünmüyor.

Şimşek omuz silkiyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. İç tasarımla ilgileniyormuşuz gibi mi görünüyoruz?"

"O zaman dört tane daha Çığlık Atan Kartal olmalı. Ne tesadüf ama." Carnell kısa, sarı sakalını kaşıyor. Gözleri al-

Çoğu Harper'ınki kadar mavi, ama güzel olmaktan çok uzak. Yakın zamanda birinin yumruğuna maruz kalmış gibi görünüyor, gözünün etrafında morarmış bir halka ve omzunda yakasından dışarı taşan bir bandaj var. Sanırım son zamanlarda kızdırdığı tek kişi biz değiliz. "Neyse ki çok fazla maddi hasar oldu ama kimse ciddi şekilde yaralanmadı, yoksa güvenlik kayıtlarına daha yakından bakmam gerekirdi. Ama bakmadıklarına göre, senin sözüne güveneceğim ve seni cinayete teşebbüsten içeri atmayacağım."

"Oh, güven bana, Nate. Eğer birini öldürmek isteseydik, bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Burada kimsenin bu işe karışmamış olması hepimiz için iyi bir şey, değil mi?"

Gülüyor. Düpedüz gülüyor. "Aynen öyle. Ve siz Mesner'in kızı kendi düğününden alenen kaçırıldıktan sonra onunla karşılaştınız."

"Bu kadar saçmalık yeter. Ne istiyorsun lan?"

Carnell başını sallar. "Haklısın. Sadede gelelim. Sen ve arkadaşların benim için önemsizsiniz. Benim ilgilendiğim Mesner." Odanın etrafına bakar. "Tahmin etmem gerekirse, o sadece uygun bir çıkış yoluydu ve senin ona zarar vermek ya da onu gereğinden fazla tutmak gibi bir niyetin yoktu, ama bir yargıcı buna ikna etmekte iyi şanslar."

"O iyi. Ona dokunmadık bile," diyor Thunder.

"İkna etmeniz gereken kişi ben değilim." Yıldırım tam tartışmak üzereyken elini kaldırdı. "Bana da aynısını söyledi ve ne olursa olsun ona inanıyorum, bu yüzden seni içeri almak yerine alıp buraya getirdim. Eğer bana farklı bir hikâye anlatsaydı, her şey çok farklı gelişirdi. Yani hayır, adam kaçırma suçunu senin üzerine yıkmak istemiyorum."

"Peki ne istiyorsun?" diye hırlıyor Outlaw.

"Mesner'ın kışını duvara çivilememe yardım edeceksin. Çılgık Atan Kartallar'ın onunla bir derdi var gibi görünüyor, benim de öyle, bu yüzden bunu ikimize de fayda sağlayacak ortak bir çaba olarak düşünün."

Diğerlerine bakıyorum ve tek kelime etmeden bütün bir konuşma geçiyor. Bu adam bizi köşeye sıkıştırdı, bu yüzden en azından

onu dinlemek için. "Ne yapmamızı istiyorsun? Öldürelim mi?" Yasalara uyan bir vatandaşın kirli işlerini yaptırmak için bizi kullanması ilk kez olmuyor. Ya da en azından denemesi.

Harper'ın nefesi kesiliyor ama Carnell dudaklarına sadece bir sırtış dokunmasına izin veriyor. "O kadar şiddetli bir şey değil. Bize bir dakika verir misin?" diye sorar uşaklarına.

"Emin misiniz efendim?" diye soruyor bizi görevli olan. Bu fikir onu pek heyecanlandırmışa benzemiyor.

"İyi olacağım."

"Peki efendim. Hemen dışarıda olacağız."

Ve sonra sadece altımız kaldık. "Şansını deniyorsun, değil mi? Zaten bir rehine aldık," diye not ediyorum, omuzlarımı gevşetmek için çalışarak.

"Yıllar içinde oldukça iyi bir karakter yargıcı oldum. Bana sorun mu çıkaracaksın?" Sorgulayıcı bir kaşını kaldırıyor. Lanet olsun, bu adam sinir bozucu.

"Hayır." Thunder başını sallar. "Kaybedecek çok şey var ve sen de bunu biliyorsun. Eğer onun ölmesini istemiyorsan, ne yapmamızı istiyorsun?"

"Bekle." Hepimiz dönüp ona baktığımızda Harper gergin bir şekilde yutkunuyor ama kararlı bir ifade takınıyor.

Onun burada olması, bu polisin babasına buz koymamızı isteyip istemediğini sormamızı dinlemesi hoşuma gitmiyor. Yirmili yaşlarının başında olmalı ama şu anda çok genç ve savunmasız görünüyor. Neden bu kadar korumacı hissettiğimden emin değilim. Muhtemelen çok kötü bir muamele gördüğü içindir ve bunu takdir edebiliyorum. Ve şimdi tek istediği annesi hakkında konuşabileceği biri iken bu bok fırtınasının tam ortasında.

"Hepiniz ben burada yokmuşum gibi konuşuyorsunuz. Dünyanın en iyi adamı olmadığını biliyorum ama babam tüm bunları hak edecek ne yaptı? Belki de sadece yanlış anlaşılmıştır. Demek istediğim, annemin bakımını üstlendi ve yardım etti."

"Harper," diyorum ses tonumu nazik tutmaya çalışarak. "Babanın nasıl para kazandığını biliyor musun?"

"Gayrimenkul mü? Kumarhanenin sahibi, değil mi? Onunla tanışmak için buraya gelmeden önce biraz araştırma yaptım. Oldukça normal bir iş gibi görünüyordu."

Thunder başını sallar. "Oh, bunların hepsini yapıyor, ama bu şekilde başlamadı ve para akışını sağlayan şey bu değil. Ülkenin bu tarafında dağıtılan uyuşturucunun yaklaşık beşte birinin arkasında baban var. Ağı çok büyük."

Gözleri büyür ve yüzü solgunlaşır. "Uyuşturucu mu? Ama... neden ihtiyacı olsun ki... Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Bazı komik vergi işleri yapıyor olabileceğini düşünmüştüm ama o bir tür suç patronu değil."

"Bu doğru." Outlaw tersledi. "Bizim gibi adamların neden ona bir mesaj göndermek için burada olduğunu merak etmedin mi? Baban bir uyuşturucu baronuna göre bile açgözlüydü. Genelde görmezden gelirdik ama son zamanlarda kalite kontrolünde düşüş var. İnsanlar ölüyor. Onu uyardığımızda dinlemedi, bu yüzden birinin gelip bu işin peşini bırakmayacağımızı bilmesini sağlaması gerekiyordu."

"Haydut..." Yıldırım uyarıyor.

"Fark etmez. Ben bittim."

Başımı salladım. "O haklı. Babanın vicdanında çok fazla hayat var. O iyi bir adam değil, Harper."

Bana, Outlaw'a, Thunder ve Lightning'e bakıyor, sonra da odadaki polis Carnell'e odaklanıyor. "Doğruyu mu söylüyorlar?"

"Keşke olmasalardı. Bu işe bulaştığınız için üzgünüm ama bu fırsatın elimden kaçmasına izin veremem." Carnell masadan kalkıp yürümeye başladı. "İlk kez, gerçekten istediğı ve önemsediği bir şeye sahibim, o da sensin."

"Bunun bir parçası olabilir miyim bilmiyorum." Harper başka tarafa bakıyor, belli ki kafası karışık. Keşke o güzel kafasının içinde neler döndüğünü bilseydim. Aptal değil, ama ondan nefret etse bile, Mesner annesi aracılığıyla onu hâlâ elinde tutuyor.

"Zaten öylesin," diyor Carnell dürüst bir sempati ile. "Mesner'a göre, onu can evinden vurmak için yapılan bir planın parçası olarak kaçırıldınız. Birinin fidye mesajı ya da bir tür taleple temasa geçmesini bekliyor olacak."

"Biz de burada devreye giriyoruz," diyor Thunder başını sallayarak.

"Aynen öyle. Yıllardır Mesner'ın peşindeyim. "Carnell'in gözleri alev alev yanıyor ve sesi ani bir tutkuyla gerginleşiyor. Bunu çok istiyor. "Ama burada bitiyor. İşte anlaşma. Onunla temasa geç ve bir buluşma ayarla. Detayları ben hallederim. İhtiyacım olan şey onu konuşturman, böylece onu buraya getirip indirmeye başlayabiliriz. Bunu yaparsan eve gitmekte özgürsün. Ama benimle taşak geçersen, kanunun tüm öfkelerini üzerime çekerim. Hepinizi uzun süre parmaklıklar ardında tutacak kaynaklara sahibim. Ve kaçmanın sizi kurtaracağını sanmayın. Anlaşıldı mı?"

Lightning ve ben başımızı salladık. "Crystal," diyorum.

Carnell Harper'a döner. "Ve Bayan, sizi bu duruma sokmaktan nefret ediyorum ama babanız çok tehlikeli bir adam ve vicdanında hayal edebileceğimden çok daha fazla can taşıyor. Bunun sizin için zor olabileceğinin farkındayım ama onun yeri bir hücre. Bu bir sorun olur mu?"

"Bu bir tehdit miydi? Çünkü onun gereken bir sorun olduğunu ima etmen hiç hoşuma gitmedi." çok az tanıyoruz ve savunacak kadını değil ama biz olmasaydık Harper bu durumda olmazdı ve ben bunu unutabilecek bir adam değilim.

Harper saçlarını kulaklarının arkasına topluyor ve bilgisayara bakıyor. "Bilmiyorum..."

Hayatında yanlış giden her şeyin çözümünü sonunda bulduğunu düşünmenin ve sonra her geçen gün daha da boka sarmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Yanına geçip yatağın yanına çömeliyorum ve elini tutuyorum. Parmakları o kadar küçük ki, mükemmel pembe nikah tırnakları var. "Kimse seni bir şey yapmaya zorlamayacak. Beni anladın mı?"

Parmakları benimkilere dolanıyor ve sıkıyor.

Carnell iç geçirir. "Eğer oynamayacaksa, belki sadece dördünüzle onu kandırabiliriz, ama kaybedecek zamanımız yok. Onunla temas kurmayı beklediği zaman çoktan geçti. En azından birkaçınızın benimle gelmesini istiyorum, böylece bunu planlayabiliriz."

Thunder bana başını salladı. "Ben ve Şimşek burada kalıp Harper'a göz kulak olacağız, iyi olduğundan emin olacağız."

"Güzel. Outlaw'ı ben alırım. En kısa sürede döneceğiz." Ayrılmayı sevmiyorum ama takım lideri olarak Carnell ve onun lanet planıyla ilgilenmem gerekiyor. Outlaw arkamı kollayacak ve Thunder'ın işlerin raydan çıkmasını engelleyeceğine güveniyorum.

Carnell'i dışarı kadar takip ederken, kendimizi neyin içine soktuğumuzu merak ediyorum. Carnell'e elimden geldiğince güveniyorum ve planının Mesner'ı dışarı çekebileceğine dair hiçbir inancım yok ama başka seçeneğimiz de yok.

Eğer bize ihanet ederse, bizimle birlikte batacağından emin olacağım.

HARPER

"İYİ MİSİN?" ŞİMŞEK BENİMLE AYNI YATAĞA YERLEŞTİ.

Ne zaman korkmayı bıraktım ve onların neredeyse benim tarafımda olduğunu düşünmeye başladım bilmiyorum ama onun burada olması gerçekten rahatlatıcı. Ki bu aptalca, değil mi? Shadow'un o adama Vincent'ı öldürmelerini isteyip istemediğini sorduğunu duydum, başka birinin pizza siparişi verip vermemeleri gerektiğini sorabileceği türden bir tonla. Ama babam gerçekten tehlikeli bir uyuşturucu baronuysa... belki de bu motorcular gibi adamların yanımda olması en iyisidir.

"Bilmiyorum. Pek sayılmaz, ama kabullenmesi çok zor." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. İçeri ve dışarı. "Birkaç ay öncesine kadar hayatım bir huzurevinde çalışmak ve anneme bakmaktı. Benimle ilgili özel olan hiçbir şey yoktu. Ortalama notlar alıyordum, annemle orta halli bir apartman dairesini paylaşıyordum ve herkes gibi dramımı televizyondan alıyordum. Şimdi bir motelde saklanırken bir polis ve bir grup motorcu korkunç bir uyuşturucu kralı olan babamı yakalamak için plan yapıyor."

"Bu şekilde ortaya koymak, oldukça berbat." Thunder diğer yatağa düşüyor ama istese uzanıp bana dokunabileceği kadar yakın.

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Kısa bir süre için, sonunda bir şeylerin yolunda gittiğini düşündüm, biliyor musun? Vincent çok mutlu görünüyordu.

Onun kızı olduğumu öğrendiğinde, tüm dualarıma cevap oldu. Paranın mutluluğu satın alamayacağını söyleyen herkes, hiç oturup sevdiği birinin parası olmadığı için ölmesini izlemek zorunda kalmamıştır. Annem artık çalışmadığında, elimizde sadece benim kazandığım para vardı ve ona bakma ihtiyacımla olabildiğince çok saat çalışmayı her zaman dengelemek zorundaydım. İyi komşularımız olduğu için şanslıydık ve annemin arkadaşları vardı ama da kendi hayatları vardı. Maaş çekleri arasındaki bütçeyi esnetebilmek için gıda kilerine gitmeye başlamak zorunda kaldım."

Bu adamların önünde ağlamak istemiyorum ama gözlerimin kenarları yanıyor ve elimde değil.

"Kahretsin," nefes verir Lightning. "Seni anlıyorum."

Başımı sallıyorum. "Öyle mi? Her zaman iyi bir insan olduğumu düşünmüşümdür ama siz bana babamın nasıl biri olduğunu anlatırken tek düşünebildiğim belki de o kadar da kötü olmadığı oldu. Gerçeği bilmek ister misin? Onun karanlık işlerle uğraştığını zaten biliyordum. Uyuşturucu ya da gibi bir şey hiç aklıma gelmemiştir ama en azından yarım yamalak ilgiliydi. Zengin insanlar suç işler, bilirsin. Annemin iyileşmesi ve yemeğin nereden geldiği konusunda endişelenmek zorunda kalmamam anlamına geliyorsa, diğer tarafa bakmaya hazırdım. Kaçtım çünkü bir yabancıyla evlenme fikri beni korkutuyordu, beni bir tür vergi planı için kullandığı için değil. Aman Tanrım. Ben korkunç bir insanım." Sıcak, hüsrana dolu gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Thunder başını sallıyor ve büyük, sert ellerinden biriyle çenemi kavıyor. Başparmağıyla bir damla gözyaşımı okşuyor. "Hayır, sen sadece lanet bir insansın. Dünya siyah ve beyaz değil, bebeğim. Sadece bazı insanların bu dersi öğrenmesi diğerlerinden daha uzun sürüyor."

"Evet, bize bir bakın. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama biz tam olarak namuslu vatandaşlar değiliz," diyor Şimşek muzip bir sırıtışla.

"Sanırım öyle."

Thunder derin bir kahkaha attı. "Bebeğim, buraya milyonlarca dolarlık camı düşürüp lanet bir mesaj vermek için gönderildik. Hani beyaz yakalıları görmezden gelecektiniz? Babanın uyuşturucuya bulaşmış olması umurumuzda değil. Sorun

dikkatsiz davrandığını ve bunun insanlarımızı tehlikeye attığını söyledi. Daha da önemlisi, bizim insanlarımızı. Sana teklif edilen şeyi kabul ettiğin için tek birimiz bile seni yargılamayacağız."

Lightning başını sallar. "Yine de söylemeliyim. O diğer herifle evli olmadığına sevindim. Hâlâ bir şansım var demek."

Onun alaycılığı yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyor. "Ama şu anda Hawaii'de olurdum, o yüzden bilemiyorum. Kulağa bundan çok daha eğlenceli geliyor."

"Bilemiyorum." Şimşek biraz daha yaklaşıyor. Kalbim küt küt atıyor ama geçen sefer beni silahlar için kontrol etmesinin aksine, buna neden olan korku değil. "Yaratıcıysan içeride kalmanın pek çok yolu var."

Masa oyunlarından bahsetmediğine eminim. "Bu muhtemelen iyi bir fikir değil."

Lightning güler. "Oh, bu harika bir fikir. Ama anlıyorum. Babanın bir pislik olduğunu öğrenmek muhtemelen ruh halini bozuyordur."

Doğru. İşte bu.

Onu düzeltmiyorum, çünkü yeterince dürüstlük oldu. Son birkaç yıldır flört etmek için fazla zamanım olmadığını ve üçüncü aşamayı geçemediğimi duymalarına gerek yok. Eğer her şey planlandığı gibi gitseydi, şu anda "balayında" olacaktım ve en az iki yıl daha V-kulübüne üye olma fikrine alışıyor olacaktım. Devin'le kesinlikle böyle bir şey olmayacaktı. Aramızda gazoz kadar kimya vardı.

Kötü çocuklara karşı bir zaafım olmalı, çünkü bu adamlarla birlikte olduğumdan beri aklıma uzun zamandır hiç gelmediği kadar kirli düşünceler geldi. Şimdi bile, yanımda Şimşek ve Yıldırım varken, tişörtleri vücutlarına o kadar yapışmışken, Şimşek'in de Şimşek kadar büyük olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Onlar ikiz, değil mi? Her şeylerinin aynı olması gerekmez miydi?

Yüzüm kızarıyor mu? Olabilirmiş gibi hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda Thunder'ın tek kaşını kaldırmış beni izlediğini görüyorum.

Aptalca bir şey söylemeden önce konuşmayı geri çevirerek Şimşek'in söylediklerine takılıyorum. "Peki ya siz çocuklar? Eminim babanız

uyuşturucu lordu değildi."

Omuz silkiyor. "Hayır, dürüst olmak gerekirse o kadar da kötü değildi. Elinden geleni yaptı ama ailemiz bebek yapmakta onlara bakmaktan daha iyiydi. Yaşam her zaman sıkıntılıydı. Çok az oda, çok az yemek. Hayırseverlikten payımıza düşeni aldık."

"Evet. Çok fazla." Thunder hatırladıkça yüzünü buruşturuyor. "Elimizden geldiğince çabuk kaçtık."

"Kaçtı mı?" Aralarında bir ileri bir geri bakıyorum. Hiçbir şeyden kaçacak tiplere benzemiyorlar.

Thunder fazla espri yapmadan gülüyor. "Sanki öfkeli çocuklarmışız gibi konuştunuz. Sadece birbirimize sahip olduğumuzu ve kendi yolumuzu çizebileceğimizi bildiğimiz bir noktaya geldik. Ailelerimizin üzerindeki yükü aldık. Bir bok bilmiyorduk elbette. Zor bir öğrenme süreciydi ama asla geri dönmedik."

"Vay canına. Kaç ?"

"On üç," diyor Lightning. "Yine de hep iriydik. Herkes bizim daha büyük olduğumuzu düşünüyordu ve bu da iş bulmamızı ve kendimizi savunmamızı kolaylaştırıyordu. Büyüyene kadar kasabada çalıştık, dövüştük ve seviştik. Yol boyunca motosikletlere bindik. Başımızın çok fazla belaya girmesini engelledi."

"Herkes aynı fikirde olmayabilir," diye ekliyor Thunder gülerek.

"Her neyse, çalıştığımız adamlardan biri Eagles'ın bir üyesiydi. Bizi potansiyel aday olarak destekledi ve işe başladığımızda şeyi bilen küçük pislikler olmamıza rağmen, Kartal Göz orada birlikte çalışabileceği bir şey görmüş olmalı. Biraz sakinleştik. Değil mi?" Eğlenceli bir sırıtışla Thunder'a bakıyor.

"En birimiz öyle," diyor homurdanarak.

On üç mü? O kadar gençken tek başıma olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Şimdi anlattıklarına bakılırsa çok da önemli bir şey değilmiş gibi geliyor. Bir macera gibi, ama eminim çok şey atlıyorlardır. "Vay canına. Bu... Ben bunu asla yapamazdım."

"zorunda değildin. Anneni tanımıyorum ama harika biri olmasaydı tüm bunları onun için yapmazdın."

"Ailemizi yıllardır görmedim bile," diyor Şimşek. "Babamızı en son gördüğümde sokakta yanımdan geçip gitti. Beni tanıdığını bile sanmıyorum. Altmış yaşında bile olmamasına rağmen seksen yaşlarında görünüyordu."

Sözleri beni çok etkiledi. Babamı hiç tanımadım ama büyük bir sevgiyle büyüdüm. Zamanda geriye gidip ikisine de sımsıkı sarılmak istiyorum. "Bu korkunç bir şey!"

Şimşek biraz şaşırmış görünüyor. "Önemli bir değil."

"Öyle! Tanrım, yine ağlıyorum," diye hıçkırıklar arasında kekeliyorum.

"Kapa çeneni ve buraya gel." Sesi kızgın değil, ama bu bir soru da değil. Bu bir emir.

Sarılmak çok mu kötü olurdu? Sanırım şu anda bir sarılmaya ihtiyacım var. İtirazımı geri alıyorum ve dediğini yapıyorum, yatak başlığını itip kucağına sürünüyorum.

"İşte böyle." Şimşek beni güçlü kollarıyla sarıyor ve sıkıca kendine çekiyor. O kadar büyük ve sıcak ki, sanki bir kozanın içindeyim. Önce gerildim ama sonra ona yaslanarak rahatladım ve başımı geniş göğsüne yasladım. Kalbi gömleğinin içinden düzenli olarak atıyor, kulağımda sakinleştirici bir ritim.

"Hala ağlıyor musun, bebeğim?"

Başımı sallıyorum, kokusunu almaya çalışıyormuşum gibi ona sürtünüyorum. "Hayır."

Güçlü parmakları saçlarımın arasına giriyor, uçları aralarından kayana kadar yavaşça tarıyor. Sonra tekrar yapıyor ve bu çok hoş bir his.

Güçlü parmaklar bacaklarıma masaj yapmaya başlıyor ve bunun Yıldırım olamayacağını fark etmem itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor, çünkü hala beni tutuyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Tamam, etrafta birden fazla erkek olmasının bazı faydaları olabilir, bunu inkar edemem. Daha önceki konuşmalarına bakılırsa

paylaşmaya yabancı değildik, kulağa ne kadar vahşi gelse de. Tek bir erkekle seksin bir şey olduğunu bile bilmiyorum, iki erkekle ne yapardım ki?

"Bu iyi hissettiriyor." Şimşek'in göğsüne yaslanıp iç çekiyorum, bir yandan da ayak parmaklarımı oynatarak Şimşek'in masaj yaptığı gergin kaslarımı esnetiyorum.

"Hepsi balayı hizmetinin bir parçası." Thunder usulca kıkırdıyor. "O elbisenin içinde çok güzel görünüyordun. Koridorda yürümeni bekleyen kişi ben olsaydım, kimsenin seni götürmesine izin vermeden önce lanet şehri paramparça ederdim."

Başımı hafifçe sallıyorum. "O elbisenin içindeki ben değildim."

"Onun için giyindiğin adamı isteseydin olurdu."

Thunder ellerini bacaklarıma doğru kaydırıyor, ta ki kalçalarımı ovana kadar. Bunu durdurmalıyım, değil mi? Ama yapmıyorum. Ne kadar ileri gitmelerine izin vereceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama henüz o noktaya gelmedik.

Çok uzun zamandır yalnızım.

"Rahatla Harper," diye mırıldanıyor Şimşek ve dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. Yumuşak bir öpücüktü, tepkimi test ediyordu ama benim için... yani, sahip olduğum her bir sinir ucunu ateşleyen bir şimşek gibiydi. Memnun bir mırıltı çıkarıyorum ve o da bunu tekrar yapmak için izin olarak kabul ediyor.

"Yapmalı mıyım emin değilim-"

"O zaman emin olalım." Thunder kalçalarımı geçip kalçalarımı doğru ilerliyor ve parmak uçları gömleğimin eteklerinin altından kayıyor. Kaba parmaklarının çıplak karnıma dokunuşu tarif edilemez.

Şimşek parmağını çenemin altına sokuyor ve ona bakmamı sağlıyor. Gözleri için için yanan koyu çikolata havuzları gibi, beni içine çekiyor. O kadar ki dudakları dudaklarıma değene kadar ne kadar yakınlaştığımızı fark edemiyorum.

Bu benim ilk öpücüğüm değil, ama öyle de olabilir, çünkü daha önce kimse beni böyle öpmemişti. Saçlarımı köklerinden çekene kadar sıkıca kavırıyor ve beni anlamsızca öperken, kalın dili benimkiyle oynarken, hissedebildiğim bir yoğunlukla iddia ederken beni yerinde tutuyor

ayak parmaklarıma kadar. Çekirdeğim oldukça sıcaktan, erimiş bir karmaşaya dönüştü.

Belimde ani bir gevşeme oluyor ve Thunder'ın az önce kot pantolonumu açtığını fark ediyorum.

Oh wow, ama...

Bu bir uyarı atışı gibi, çünkü elini aşağıya doğru hareket ettirmek yerine karnımın üzerinden yukarı kaydırıyor. Beni okşuyor, parmak uçları yanlarımda oynuyor ve sadece göğüslerimin altındaki hassas derinin üzerinden geçiyor. Benimle alay ediyor, beni test ediyor. Tepki vermem için beni cesaretlendiriyor.

Şimşek geri çekiliyor ama elini gevşetmiyor. Başımı kaldırıp ona bakmaktan başka çarem yok, bu çok da zor değil. Gözlerim hemen benimkilere dönmesini istediğim o dolgun dudaklara gidiyor. Zor nefes alıyorum ve henüz bana bir şey yapmadılar bile. Gerçekten yapmadılar.

Ama bence yapacaklar. Ve

sanırım bunu istiyorum.

HARPER

ŞİMŞEK GÖMLEĞİMİ YIRTTI, BAŞIMIN ÜZERİNDEN ÇEKİP FIRLATTI-

Odanın öbür ucuna. Tekrar birbirimize çarpıyoruz, o dudaklarını benimkilere öyle bir şiddetle bastırıyor ki nefes nefese kalıyoruz. Ama ben de tam onun yanındayım, dilim her şeyi unutmama yardım etmesini istiyor. Thunder arkamdaki pozisyona geçerek beni iki güçlü bedenin arasına hapsediyor.

"İhtiyacın olan bu mu tatlım?" Gök gürültüsü kulağımda gümbürdüyor, elleri göğüslerimi örtmek için kaburgalarımın yukarı kayıyor. İhtiyacı olan tek şey benim inlemem.

Sütyenim onun zeki parmaklarına karşı hiçbir koruma sağlamıyor ve yumuşak kumaşın arasından sert meme uçlarımı kolayca bulup baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor. Kıvılcımlar göğüslerimin ucundan bacaklarımın arasına doğru ateşten bir iz bırakıyor.

Şimşek geri çekiliyor, ama sadece beni, ağzı hevesle onun yerini alan kardeşine doğru çevirmek için. Ağızları ve vücutları birbirinin aynısıydı ama teknikleri farklıydı. Şimşek beni sanki dünyanın sonu geliyormuş ve her saniyeyi değerlendirmek zorundaymışız gibi öptü. Thunder acele etmiyor. Talepkâr ve kontrollü. Beni kendine ait kılarken, sütyenimin kaplarını aşağı çekerek göğüslerimi hem görmeleri hem de dokunmaları için serbest bırakıyor. Ten tene, her dokunuş sarhoş edici.

Yatakta birbirimize dolanmış halde, üçümüz birlikte senkronize bir şekilde hareket ediyoruz. Kot pantolonumun düğmesinin çözüldüğünü hissediyorum ve sonra Şimşek onu kalçalarımın altına doğru çekiyor. Külotumun da onlarla birlikte geldiğini fark ettiğimde Thunder'ın ağzına doğru soluyorum.

Ne yapıyorum ben? Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştim ve şimdi bunu yeni tanıştığım iki adamla mı yapacağım? Ve onlar ikiz!

Başımı geriye itiyorum. "Bekle, belki-"

"Şşş." Thunder parmağını dudaklarıma koydu. "Bu sadece gerginliğini azaltmak için küçük bir tat. İşler tekrar sarpa sarmadan önce biraz eğlenmeyi hak ediyorsun."

Lanet olsun. Son birkaç gündür çok şey ters gitti. Haftalar. Hatta yıllar. O haklı. Neden biraz vahşi olmama izin vermeyeyim?

Kot pantolonum ayağımdan kayınca karşı koymadım. Şimşek kalçama bir öpücük konduruyor ve ardından dişlerini hafifçe geçiriyor. Beni kığım yatağın kenarına gelecek şekilde konumlandırıyorlar. Üzerimde kalan tek şey çoraplarım ve sütyenim, o da kupları aşağı çekilince hiçbir şey saklamıyor.

Thunder eğildi ve dudaklarını meme ucuma yapıştırdı.

Aman Tanrım.

Saçları kısa ama iki elimle kavrayabildiğim kadarını kavrayıp sıkıca tutuyorum. Hünerli dilinin hassas tomurcuğumun etrafındaki sıcak girdabı nefesimin iniltili soluklarla gelmesine neden oluyor. Sırtımı dikleştirip göğsümü onun aç ağzına bastırıyorum. Saçlarını kavrayışım sıkılaşıyor ama acıyorsa bile belli etmiyor. Aksine, tenimi daha da sert öpüyor ve kemiriyor.

Bir an için Yıldırım'ın izini kaybediyorum ama kalçalarımın arkasından tutup bacaklarımı geriye doğru iterken iri ve güçlü ellerini görmemek mümkün değil. İlk tepkim direnmek oluyor ama belki de yıllarca hep mantıklı olanı seçtiğim içindir. Ve bakın bu bana ne kazandırdı. Hiçbir şey! Şu anda tek istediğim ne yapmasına izin vermek. Ben rahatlıyorum ve o da beni ona açıyor.

"Kahretsin, çok güzelsin," diyor saygıyla.

Belki de Thunder'ın kafasının yolda olması iyi oldu, çünkü domates gibi kızardığımdan eminim. Şimşek tam *orada*. tuhaf görünürsem? Ya da o-

Şimşek'in dili sanki her yerimi aynı anda tatmak istiyormuş gibi kayganlığımın içinden kayarak geçtiğinde düşünce trenim tamamen raydan çıkıyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim; kalın, geniş ve şeytani bir şekilde uzun. Outlaw'ın dilinin delip geçmesi bir an için aklımdan geçiyor ama bu düşünceyi olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırıyorum. İki erkek yeterli değil mi?

Şimşek'in kalçalarımı güçlü bir şekilde kavraması iyi bir şey, yoksa ne kadar sert sıkıldığım konusunda endişelenirdim. Beni açık tutarken ve diliyle amımı boyarken güçlü parmakları etime saplanıyor. Aralarında kilitliyim ve Thunder'ın ağzının meme uçlarımın etrafındaki her çekişle ve ikizinin beni çalıştırma şekliyle, kaybetmem uzun sürmeyecek. Şimdiden zor nefes alıyorum ve içimdeki sıcaklık gittikçe artarken tüylerim diken diken oluyor.

Bekaretim pamuk ipliğine bağlı. Daha önce kimse beni boşaltmamıştı. Parmaklarımla oldukça iyi olduğumu sanıyordum, ama ikiz diller asla hayal edemeyeceğim bir sihir.

Kaslarım gergin ve bedenim onların altında titriyor, dokunuşlarına doğru eğilirken kıcımı yatağa bastırıyorum. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, yumuşak, ısrarcı, ıslak dillerin tenime değdiği hissine boğuluyorum. Şimşek klitorisimi buluyor, dilini klitorisimin etrafında sabit, girdaplı bir şekilde dolaştırarak beni patlamaya daha da yaklaştırıyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh ," diye .

Thunder meme ucumu bıraktı. Yanımda uzanıyor ve başımı ona doğru çeviriyor, dili içeri girmeyi talep ederken dudakları dudaklarıma sertçe değiyor. Güçlü eli boğazımı kapatıyor, beni çılgınca öperken nazıkçe ama sıkıca yerinde tutuyor. Yıldırım kalın bir parmağını içime sokarken, tutunacak bir şey bulmak için çılgınca gömleğini kavriyorum.

"Bizim için o kadar ıslak ki," diyor kendini beğenmiş bir kıkırdamayla.

Kızamıyorum bile çünkü o haklı. Orgazm içimde derinlere doğru ilerlerken kendimi sıkıyorum. Sadece parmağı bile zorluyor. Aletleri beni öldürebilir!

Şimşek'in boğazımdaki tutuşu sıkılaşıyor ya da belki de sadece ben kendimi ona karşı daha fazla bastırıyorum. Şu anda tepkilerim üzerinde çok fazla kontrolüm yok, sadece Şimşek'in dili klitorisimin üzerinde dans ederken onu öpmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum, parmağı beni yavaşça açıyor ve içimde yanan ateşi körüklüyor.

Boşalırken çığlık atıyorum, tam Thunder'ın ağzına. Parmakları meme uçlarımı yuvarlarken, ikizi beni o kadar yoğun bir orgazmdan geçiriyor ki, bir daha inip inemeyeceğimi bilmiyorum. İlk kez zevkimi bu şekilde başka biri kontrol ediyor ve bu tamamen farklı bir deneyim. Genelde bitirişim çabuk geçer, ama Lightning kontroldeyken, dalgalara binmekten başka seçeneğim yok. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve nefes nefese kalıyorum. Ya öleceğim ya da cennete gideceğim.

Ya da ikisini de.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ikisinin arasında süzülüyorum. Altımdaki yatağı hissedemiyorum bile, yine de bir şekilde orada olduğunu biliyorum. Aşağı indiğimde, bir bez bebek gibiyim, yoğun zevk dalgasının sonunda tüm kaslarım gevşiyor, beni gevşek ve tatmin olmuş bırakıyor. Böyle olabileceğini bilseydim, geçmişte biraz daha maceracı olabilirdim. Ama o zaman bu anı yaşayamazdım ve dünyadaki hiçbir şey için bundan vazgeçmek isteyeceğimi sanmıyorum.

Gözlerimi açtığımda neredeyse birbirinin aynısı iki yüzün bana baktığını görüyorum, ikisi de aynı kendini beğenmiş sırıtişla. Ne yaptıklarını biliyorlar ve Tanrı kendilerinden memnun.

"Beni dışarı taşıyın, ben ölüyüm," diye fısıldıyorum, bir elimi zar zor kaldırıyorum, sonra çok fazla çaba harcıyormuşum gibi geliyor ve yatağa geri düşüyor.

Lightning güler. "Tabii ki hayır. Çoğu şeyi bir kez denemeye hazırım ama benim bile sınırlarım var ve hayatta kalmak kesinlikle bir gereklilik."

Sinirle dudaklarımı ıslattım. "Dinleyin çocuklar, size karşı dürüst olmalıyım. Çok fazla deneyimim yok, ama eğer istersen... um..." Ben yetişkin bir kadını ve onlar tam anlamıyla ellerini

ve ağızları üzerimde. Kendine gel, Harper. "...sana yardım edeceğim. Elimden geleni yapacağım."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diyor Thunder, fermuarını yırtarak açıyor ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı kaydırıyor. Bir an sonra, bu sabah avuçladığım canavar serbest kaldı ve gururla ayakta duruyor, kalın, sert ve ucunda parlıyor. Vay anasını. Diğer tarafta Light- ning de aynısını yapıyor.

göre ikizler gerçekten de birbirinin aynısıymış... her yerde.

Kararsızca elimi uzatıyorum ve bu sefer neyi kavradığımı konusunda hiç şüphem yok. Thunder'ın nabzı avucuma baskı ve dokunuşumla inliyor. Parmaklarımı onun etrafında dolaştırma umudum yok, çok kalın. İkisi de öyle.

Benden ne yapmamı bekliyorlar? Yani, bir sürü ateşli kitap okudum ama gerçek hayat farklı... Öne doğru eğildim, ağzımı açtım ve dilimi geçici olarak dışarı çıkardım. Onlar beni yalayabiliyorsa, ben de en azından bu iyiliğe karşılık verebilirim.

Otel odasının kapısı çarparak açıldığında Thunder'ın saten gibi pürüzsüz teninin tadını neredeyse alabiliyorum.

Çıglık atıyorum, muhtemelen çok geç olmasına rağmen yatak örtülerini tutup üzerime çekiyorum. Shadow ve Outlaw kapıdalar, hepimizi içeri alıyorlar.

"Tanrı aşkına. Biraz daha bekleyemez miydin?" diye çıkışıyor Şimşek, pantolonunu tekrar yukarı çekerek.

"Sanki kıllı kışına bakmak istermişim gibi," diyor Shadow ve sertçe gülüyor.

Outlaw başını sallar ve kapıyı kapatır. "Şaşırdığımı söyleyemem. Bir kadını sakinleştirmenin pek çok yolu var."

"Siktir git," diyor Thunder, kot pantolonunun fermuarını çekerek. "Yemek getirdin mi? Açlıktan ölüyorum."

Bu adamlar nasıl hiçbir şey olmamış gibi orada durabiliyorlar? Kıyafetlerimi almak ve yatağın diğer ucundan aşağı kaymak için çırpınıyorum. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor ve banyoya doğru bir kaçış yapıyorum

daha fazla şov yapmadan giyinmek için. Orgazmdan sonra bacaklarım hâlâ jöle gibi. Yüzüstü düşmeden zar zor yapıyorum.

Tamamen giyindikten sonra lavabonun üzerinde hızlıca yüzümü yıkıyorum ve aynadaki kıza bakıyorum. Bana bakan kadının dudaklarını küçük çarpık bir gülümseme boyuyor. Aman Tanrım. Az önce bunu yaptığımı inanamıyorum. Derin, sakın bir nefes alıyorum. Onlar bu konuda sakın olabiliyorsa, ben de olabilirim. Belki de. Ayrıca, sonsuza kadar banyoda saklanamam.

Her yatakta iki kişi olmak üzere bir savaş konseyi gibi oturan onlara doğru yürüdüm. Hepsi bana doğru dönüyor. İkizlerle aramda bir şeyler değişti. Thunder ve Lightning artık beni farklı bir seviyede tanıyor ve bana bakışlarında ince bir farklılık var. Dikkatimi diğerlerine verirken gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatıyorum.

Shadow düşünceli görünüyor ve gözleri beni takip ediyor, sanki şansı olsa beni kıyafetlerimden soyacakmış gibi. Sanki fırsatını bulsa seve seve üçe bir yapacakmış gibi. İşte bu düşünce beni , acaba yapar mıyım diye merak ediyorum. Tanrım, bir ya da iki seksi deneyim ve...

Outlaw ise şüpheli, hatta biraz düşmanca görünüyor. Bana güvenmiyor ve bunu gizleme zahmetine de girmiyor.

Yatağa sürünerek Thunder ve Lightning'in arasına yerleşiyorum, ikisi de yanımdayken kendimi biraz daha güvende hissediyorum.

"Bence bunu yapmalıyız," diyor Outlaw. Konunun ne olduğunu anlayana kadar bir an için şok oluyorum. Vincent Mesner.

Babam.

Shadow başını sallıyor ama bundan pek memnun görünmüyor. "Carnell bu adamı enseleme şansı için ağzının suyunu akıtıyor. Plan ip ve dua ile bir arada tutuluyor ama işe yarayabilir."

"Ne istiyor?" Ben soruyorum.

"Babanla temasa geçerek, senin karşılığında bizim terör bölgemizden uzak duracağına dair söz vermesini sağlayacağız. Carnell adamlarından birini içeri sokacak.

Bizimle birlikte. Üzerinde dinleme cihazı olacak, Mesner'konuşturabilirsek onu içeri almaya yeteceğini umuyor. Çok zor bir iş ama ulusal bir arama emri olmadan şehirden çıkmak istiyorsak başka seçeneğimiz yok."

"Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor," diye homurdanıyor Thunder. "Polislerle çalışmak kendi boynuma ilmi geçirmek gibi geliyor."

"Şaka yapmıyorum. Yine de Carnell'e güvenmesem de, birlikte çalıştığımız sürece bizi umursamadığını söylediğinde ona inanıyorum. Kulüp binasında güvende olsaydık hepsine siktir olup gitmelerini söylerdim ama elimizdekiyle oynamalıyız. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu şehirden pek fazla çıkış yolu yok. Ne yapacağız peki? Eve uçup bisikletlerimizi burada mı bırakacağız? Hayatta olmaz. Bundan daha çılgınca şeyler yaptık ve eğer her şey yolunda giderse, tüm bunları arkamızda bırakabiliriz."

Outlaw başını sallıyor, kara gözleri bana sabitlenmiş. "Sadece bir pürüz var. Yaşadığına dair kanıt isteyecek. Lanet bir resmi kabul etmeyecektir, bu yüzden Harper'ı duymak ve görmek isteyecektir."

Bu da bana güvenmeleri gerektiği anlamına geliyor. Söylenmeyen soru ise, güvenebilirler mi?

Beni yanlarına almaları için onlara yalvarmak anlık bir karardı. Sadece kendime zaman kazandırmak istedim ve bunun onlar için ne anlama geldiğini düşünmedim. Eğer zamanda geri gidebilseydim... Ne yapardım bilmiyorum. Ama yapamam. Peki ben kimin tarafını tutacağım?

Babam bir uyuşturucu imparatorluğu yönetiyor. İnsanları öldüren bir imparatorluk. Keşke annemle konuşabilseydim, neden gerçekten kaçtığını ve benim hakkımda ona hiç bilgi vermediğini öğrenebilseydim. Ama konuşabilsem bile, iyileşme sürecindeyken onu korkutmayı göze alamam. İçgüdülerim bana yalan söylemek için bir nedeni olmayanların sadece bu adamlar olduğunu söylüyor, ama aynı zamanda Vincent benim kanımdan ve canımdan biri. Bu da bir şey sayılır, değil mi?

"Pisliğin teki olabilir ama ondan kendi babasına sırtını dönmesini istemek hoşuma gitmiyor," diyor Aydınlatma, benim düşüncelerimi yansıtarak.

Thunder başını sallıyor. "Ben de."

Outlaw'ın ifadesi acımasız. "Ama alternatifi ne? Onunla konuşmak istememesini ummak mı?"

"Ben yaparım." Fikrimi değiştirmeden önce zorla söyledim. "Ona kendim tuzak kurmayacağım ama iyi bir rehine gibi davranacağım."

Shadow'un derin ela gözleri ruhuma bakıyormuş gibi hissediyorum ve bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama sonra sadece başını sallıyor. "Güzel. Bunu ertelemenin bir anlamı yok. Harper, babanı ara ve telefonu bana ver."

Umarım pişman olmam.

GÖLGE

"BANA BİR MANGA ADAM GÖNDERMEMEK İÇİN TEK BİR NEDEN SÖYLEYİN. seni eve getireceğim Shadow." Kartal Göz'ün tok sesi hattın diğer ucunda acımasız. "İçeri girip onu küçük imparatorluğunun kalbinden vurman ve sonra da siktir olup gitmen gerekiyordu."

"Senin yaşlı kadın ikimizi de öldürür," diyorum kuru bir sesle.

Kıkırdıyor. "Gerçek bu değil mi? Bunun için çok yaşıyım, dostum. Eski karım Faith'e hamileyken nasıldı zar zor hatırlıyorum. Siklerin ve amların ne işe yaradığını anladığımızdan beri insanların yaptığı aynı şey olmasına rağmen her şey değişti."

"Bakın, bu durum Pazar gününden itibaren üç yönden boka batmış durumda, ama bize bunu denemek için bir şans verin. Bu Carnell denen herifi sevmiyorum ama en iyi şansımız o. Yarın Mesner'la buluşmak için ayarlamalar yaptık bile." Otel odasında, sahip olduğumuz küçük alanda volta atıyorum.

"Yirmi dört saat. Senden haber alamazsam, yola çıkıyoruz. Sakın beni sınamaya kalkma Shadow. Seni subaylığa terfi ettirdim, istersem kışına tekmeyi basıp tekrar çaylak yapabilirim." İçini çekti. "Pekâlâ, nefes almaya devam etmek için ne yapman gerekiyorsa yap, anladın mı beni? Siz çirkin piçlerden biri eve dönmezse çok kızacağım."

"Elimden geleni yapacağım, Prez." Telefonumu cebime atıp diğerlerine bakıyorum. İşler kötüye gittiğinde yanımda olmasını isteyeceğim kimse yok ama kız... Kahretsin, bizimle gelmek istediğinde gerçekten zor bir işe kalkıştı. Onu almamalıydık ama olan oldu. "Pekâlâ, o güncel. Süvariler gelmeden önce burayı temizlemek için bir günümüz var. O zamana kadar dayanacak mısın, Harper?"

Dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. Beni etkilemesi kolay değil ama ilk tanıştığımızda düşündüğümde çok daha cesurmuş. Mesner'la konuştuğumuzda tir tir titriyordu ama Mesner'a yaralanmadığını söylediğinde bu daha inandırıcı geldi. Öte yandan o, telefona uzanıp boynumu kırmak ister gibiydi. Jüri bunun onun için endişelendiğinden mi yoksa sadece kendisine ait bir şeyin alınmasına öfkelenildiğinden mi kaynaklandığını bilemedi.

"Açım ama," diye girişimde bulunuyor Harper.

"Evet, bir ısırık alabilirim." Outlaw ayağa fırlar ve gerinir. "Kontrol ettim, on beş dakika uzaklıkta bir bar var. Bizim türden bir yer. Ucuz yemek ve soru sormayacaklar."

Harper endişeli görünüyor. "Ya babam seni görürse?"

"Nereye gittiğimiz pek belli değil," diyor Outlaw, bir şeyleri yumruklamak istercesine parmak eklemlerini kırarken. "Bisikletlerimizi geri aldık. Hadi . Eğer burada oturmaya devam edersek lanet olası derimden atlayacağım."

"Peki ya ben?" Harper soruyor, parmakları gömleğinin eteklerinde dönüp duruyor ve yalnız kalma fikrinden ne kadar nefret ettiğini ele veriyor.

İdari bir karar verdim. "Benim bisikletime biniyorsun. Artık ayrılmak yok ve benim de bacaklarım kaşınıyor."

Şimşek sırtıyor. "İyi bir plana benziyor."

Yirmi dakika sonra Chainsaw Charlie's'deyiz, şehrin kenarında, park edilmiş motosikletlerle dolu toprak bir otoparkı olan bir bar. Kendimi hemen evimde hissettim. Burası, tasarımcı derileri giymiş, Harley'lere binen hafta sonu savaşçıları için turistik dalışlardan biri değil.

Zamanlarının çoğunu lanet bir garajda cilalanarak geçiriyorlar. Burası gerçek bir yer - kirli ve gürültülü, havada asılı duran yoğun motor yağı, deri ve sigara dumanı kokuları. Bira ucuz, yemek ucuz ve bir uça sahnedeki striptiz direğinin etrafında sallanan, çatırdayan hoparlörlerden gelen sabit rock ritmiyle kalçalarını sallayan zar zor giyinmiş bir kız var.

Mükemmel.

Harper gözlerini kocaman her şeye bakıyor, kafası düşecekmiş gibi dönüyor. Uzak duvara yaslanan adamlar onu hemen taze et olarak görüyor, gözleri lanet olası lazer ışınları gibi onun sikilebilir kıvrımlarına kilitleniyor. Onlar başka tarafa bakana kadar dik dik bakıyorum. Benimle geldi ve bunun ne anlama geldiğini bilmese bile, kimsenin benim olana saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim. Şimdiye kadar küçük gelinimizle sadece Şimşek ve Gök Gürültüsü'nün oynadığını düşününce hissettiğim sahiplenme duygusu beni biraz şaşırttı.

Fırsatını bulsam onu yataktan atacağımdan değil.

Bir itiş kakış kopuyor ve kavgacılarından biri tökezleyerek bize doğru geliyor. Ellerimi hızlıca Harper'ın beline dolayarak onu diğer tarafıma doğru savuruyorum ve bir yandan da adamı yumruklarımla savuşturuyorum. Aklını kaçıracak kadar sarhoş olmalı ki bir patates çuvalı gibi devriliyor ve yere düşüyor. Kimsenin umurunda değil, insanlar o kendini toparlayana kadar etrafından dolaşıyor.

Elime dokunan bir parmak dikkatimi tekrar ellerimin hâlâ belinde kilitli olduğu yere bakan Harper'a çekiyor. "Teşekkürler ama artık bırakabilirsin."

Karar vermek sadece bir dakikanızı alır. "ama ." Onu kendimle birlikte bar taburelerinden birine sürüklüyorum ve kucağıma oturtuyorum.

Şaşkınlıkla ciyaklıyor ve aşağı inmek ister gibi kıpırdanıyor ama ben onun için çok güçlüyüm. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarını çatıyor. "Bu çok saçma."

Altın rengi, ipeksi saçlarından bir tutamı kulağından uzaklaştırıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Etrafına bak. Bu azgın piçler ancak senin birine ait olduğunu düşünürlerse uzak dururlar ve şu anda o biri benim. Bu senin kendi iyiliğin için."

Öfkelendi. "Ama beni senden kim koruyacak?"

Bu beni güldürüyor. "Masum rolü yapma. Seni Lightning ve Thunder'la gördüm, hatırladın mı?"

Kıpkırmızı kesildi ve dikkatle benden uzağa baktı. "Bunu planlamamıştım. Bir anda oluverdi."

"Evet. Bu yüzden seni yakınımda tutuyorum. Tekrar bir şey olursa diye."

"Olmayacak," diye tersliyor.

"Neden? Senin için yeterince güzel değil miyim?" Bizim dünyamızda yara izi, ona bakmaya gelen kadınları korkutmuyor ama o da sürtüklerden biri değil. O sadece boyundan büyük işlere kalkışan saf bir genç kadın.

"Ne? Hayır! Yani, sen çok güzelsin. Bekle, bu da doğru değil. Ne demek istediğimi biliyorsun." O kadar telaşlı görünüyor ki suratını asmamak zor ama pes etmeden önce ne kadar bok atabileceğini görmek istiyorum. "İstediğimden değil, ama yapardım... Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Biraz, ama benimle ne yapacağını söylemeye devam çekinme."

Kafasında soluk mavi bir bandana ve içinde hala kırmızı ipuçları kalmış olandan daha beyaz olan kalın bir sakalı olan kır saçlı bir adam barda çalışıyor. Deri ceketinin üzerinde Mad Dogs yazan bir yama var. "Screaming Fucking Eagles, biriniz buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Adım Red. Size ne getireyim çocuklar? İlk içkiler benden."

Thunder sırtarak, "Midemde delik açmayacak ne varsa," diyor.

"İyi seçim." Bardaklarımızı doldurup dağıtmaya başladı. "Muhtemelen umurunuzda değildir ama Pit Vipers'ı ortadan kaldırdığınızda üzerimizden büyük bir yük aldınız. O pislikler gittikçe yaklaşıyor ve bazı yerel kulüpler üzerinde baskı kurmaya başlıyorlardı."

Outlaw teşekkür etmek için birasını ona doğru kaldırır. "Mutfak açık mı?"

"Tabii. Menü yok. Elimizde sadece patates kızartması ve tek ızgarada yapabildiklerimiz var."

"Onu alacağız," diyorum başımı sallayarak ve Red arka tarafta kayboluyor.

Harper merakla, "Sizin ünlü olduğunuzu bilmiyordum," diyor. Birasını alıp tadına bakıyor, sonra daha derin bir nefes çekiyor.

"Değiliz," diyor Outlaw. "Ama kulüp çok fazla re spect kazandı. Zaten bu yüzden buraya geldik. Mesner'ın pisliği bizim bölgemizdeydi ve insanlarımızı tehlikeye atıyordu. Eğer bu pisliği görmezden gelirsek, insanlar daha fazlasını yapabileceklerini düşünecekler."

Şimdi elinde birası var, Outlaw Harper'ı o kadar da umursamıyor gibi görünüyor. Ondan hoşlanmadığını düşünmüyorum ama güvenme konusunda daha yavaş davranıyor. Genç üyelerin çoğu vahşi bir dönemden geçer, düze çıkana kadar sevişir ve kavgaya ederler. O hiç yapmadı. Onu orada burada sürtüklerle gördüm, bu yüzden taştan yapılmadığını biliyorum, ama genellikle kendini biraz ayrı tutuyor. Onu rahatlatmak için ne gerektiğini hep merak etmişimdir.

"Seninle oturmam sorun olur mu? Önceden sonra yani? Sence Thunder ve Lightning için sorun olur mu?" Harper onlara bakıyor ama onlar Red ile sohbete dalmışlar.

"Neye dikkat edeyim?"

"Biliyorsun. Bana söyletme." Kararsız görünüyor. "Çıkmadığımızı biliyorum -o kadar saf değilim- ama motorcuların kıskanç tipler olduğunu sanıyordum. Aramızda bir şeye sebep olmak istemem-"

"Çok değerlisin amına koyayım," diyorum gülmemeye çalışarak, çünkü ciddi olduğunu anlayabiliyorum. "Ya yaşlı Red'le flört etmeye karar verseydin? Bu bir sorun olabilir ama dördümüz bir takımız. kıskançlığa yer yok. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için." Göz kırıyorum.

"*Hepsi* mi?"

Suyu test ederek, bir elimi kalçasına koydum, çok yüksek değil, ama arkadaşça olmaktan daha fazlası için yeterli. Onun üzerinden sıkıyorum

Kot pantolon. "Meraklı mısın?"

Küçük bir kahkaha atarak başını sallıyor ama elimi çekmiyor. "Annem neredeyse ölmek üzereyken iyileşiyor, ben de sahte düğünümünden kaçırıldıktan sonra yeni tanıştığım babama tuzak kurmaya yardım etmek üzereyim ve eğer işe yararsa, muhtemelen ömür boyu sürecektir bir tıbbi borçla karşıya kalacağım." Yanakları kırmızısının en sevimli tonuna büründü.

"Bana sorarsan, hayatın tadını çıkarmakla ilgili çok iyi bir ders gibi geliyor." Başparmağımla kalçasını okşuyorum, sadece biraz ileri geri.

Aşağıya hızlı bir bakış ve hafifçe geri çekilen bir nefes, fark etmediğini gösteriyor, ancak hiçbir şey yapmıyor, en azından şimdilik. "Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Biz tanışmadan önce başladı ve beni çekip çıkarıyor musun yoksa daha derine mi itiyorsun anlamaya çalışıyorum."

"Oh, eğer istersen derine , bebeğim."

Göğsümde sıcaklık ve çok yumuşak. Onu o bembeyaz gelinliğin içinde gördüğümünden beri ellerimi onun üzerinde istiyordum ve özellikle de Şimşek ve Gök Gürültüsü'yle biraz eğlenirken içeri girdiğimizde gelinliğin altında ne sakladığını gördükten sonra.

"Orospu çocuğu!" Outlaw bir küfür savuruyor, tam o sırada bir bardak yere çarpıp kırılıyor. Harper'ı her ne halt oluyorsa ona doğru çeviriyorum ve kalın, kara kaşlı, çirkin bir herifle burun buruna durduğunu görüyorum.

"Lanet olası Kartallar. Burası sizin bölgeniz değil. Bahse girerim tüm kulüp sizi desteklemek için burada olmasa altınıza sıçarsınız."

Outlaw sırtlıyor ve boynunu kırarak başını yana eğiyor. İnsanlar onu genç olduğu ve bazıları kadar iri olmadığı için küçümsüyor ama bu bir hata. Dördümüz arasında en acımasız orospu o. Outlaw her savaşta son savaşmış gibi savaşır. "Sanırım artık ünlüyüz. İmza ister misin, bok kafa?"

"Az önce ne dedin sen?" Adam ayağa kalkar ve ellerini Outlaw'ın kesiğinin üzerine koyar.

Sanki biri etrafımızdaki yaklaşık on metrelik bir daireye büyü yapmış ve kalabalığı anında temizlemiş gibi. Lightning ve Thunder ayağa kalkmış, atlamaya hazır bekliyorlar. Red sakince bardaki bardakları topluyor ve bir kenara koyuyor. Bu onun ilk rodeosu değil.

Adamın hiç şansı yok. Outlaw adamın boğazına hızlı ve sert bir yumruk indiriyor ve adam acı içinde soluk soluğa kalıyor. Bir yumruk daha savurdu ama isabet ettiremedi. Outlaw gülerek onu ensesinden yakaladı, ikiye bükte ve dizini adamın karnına yerleştirdi. Adam yere düşüyor ve Outlaw adamın kafasını dökülen bira ve cam parçalarından oluşan havuzun içinde tutuyor.

"Yapma. Sikeyim. Dokunma. Bana." Outlaw başını kaldırıyor ve karanlık bakışlarıyla izleyen kalabalığı tarıyor. "Başka kimse var mı?"

Barda ölüm sessizliği hakim, düzinelerce motorcu içlerinden birinin evet diyecek kadar aptal olup olmadığını görmek için bekliyor.

Red yeni bir bira koydu. "Burgerler hazır!" Outlaw sırtıyor. "Güzel.

Açlıktan ölüyorum."

HARPER

DÜN TEK İSTEDİĞİM BUNUN BITMESİYDİ AMA ARTIK BITMEDİ.

Hazır. Babam ve adamlarının gelip gelmeyeceğini görmek için beklerken duvardaki saatin sessiz tik takları davul sesi gibi tekrar tekrar çalıyor. Carnell'in adamı, Bruno adında pasaklı bir polis, Çığlık Atan Kartallar'dan biri olarak gizli görevde. Belki de son birkaç gündür onlarla birlikte olduğum içindir, ama bana yanlış geliyor. Çok sert.

Çocuklar da aynı şeyi hissediyor gibi. Hepsi onu her an saldırabilecek bir eş sütyen gibi izliyor. Bruno umursamıyor gibi görünüyor, Carnell'in toplantı için seçtiği boş inşaat ofisinde bir masaya yaslanıyor. Burayı seçti çünkü arkasındaki devasa kompleksin inşaatı durmuş durumda ve yol dışında. İşler ters giderse, hiç seyirci kalmayacak.

Bruno başını yana eğmiş, bizim duyamadığımız bir sesi dinliyor. "Geliyor."

Outlaw silahını kaldırıyor, metal namluyu sertçe şakağıma bastırıyor. "Emniyet açık," diye fısıldıyor ama bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Korkmuş gibi davranmama gerek yok. Ellerim bağlı, ağzımda çığlık atmamı engelleyen bir bez parçası ve kafama doğrultulmuş bir silah varken, ters gidebilecek o kadar çok şey var ki. Şakağımdan aşağı ter damlıyor, tıkaç tarafından emiliyor.

Kapılar gıcırdayarak açılıyor ve babamın iki muhafızı içeri giriyor. Kapıyı dolduruyorlar. Takım elbiseli, kısa saç kesimli, koyu renk gözlüklü ve kulak içi iletişim cihazlı hantal dikdörtgenler. Silahlarını çıkardılar ve bize doğrulttular.

"Sakin ol," diyor Shadow yandan, ellerini önünde havaya kaldırmış, avuç içleri güvenlik görevlilerine dönük. "Anlaşma yapmak için buradayız, yüzden onları uzaklaştırın."

Muhafızlar odayı tarıyor ve ben de hangi tanrıya dua ediyorsam ona dua ediyorum. "Temiz," diyor içlerinden biri. "O burada."

"O zaman şu işi bitirelim." Tanrım, bu sesi hiç özlememişim.

"Emredersiniz, efendim." Muhafızlar yoldan çekilip Vincent'in geçmesine izin verdiler.

Bir sonraki toplantısına giderken ayak işlerini yapıyormuş gibi görünmesini sağlayan iş kıyafeti içinde soğukkanlı ve ağırbaşlı bir şekilde içeri giriyor. Yine de normalden daha hantal görünüyor. Eminim altında kurşun geçirmez bir yelek vardır. Beni fark ettiğinde yüzündeki kızgın ifade ekşiyor.

"Pekala. Yeterince eğlendiniz. Onu bana teslim edin, ben de sizin köpekler gibi kasabadan sıvışmanıza izin vereyim. Ne elde edeceğinizi sanıyorsunuz bilmiyorum ama yaptıklarınızı göz önünde bulundurarak konuşmaya istekli olduğum için şanslısınız." Burnu kötü bir koku almış gibi kırışıyor.

"Şanslı mıyız?" Shadow cevap verir, sesi alaycıdır. "O lanet şeyi kafana düşürmediğimiz için minnettar olmalısın. Sizin gibi insanlar pisliktir ve bölgemizden uzak duracağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

"Oh, Tanrı aşkına. Sen kim oluyorsun da benden daha iyiymişsin gibi davranıyorsun? Kulübünüzün ellerinde o kadar çok kan var ki, sokaklar kan içinde akıyor." Vincent ceketinin kolundaki bir lekeyi fırçalıyor.

"Biz kendimizinkini savunuruz," diyor Shadow sakince, inkâr etmeden. "Siz de aynı şeyi söyleyebilir misiniz?"

Outlaw saçlarımı avucunun içine alıyor ve başımı çekiştiriyor, silahının namlusu hâlâ şakağıma saplı. Gerçek bir korku içinde inliyorum. Babam için gerçekten ne kadar değerliydim? Bezimi değiştiren ya da ilk erkek arkadaşım beni mezuniyet balosunun ortasında terk ettikten sonra kalbim kırıldığında bana sarılan o değildi. Sürekli daha fazla oyuncu eklenen bir oyunda sadece bir piyonum.

"Buradayım, değil mi?" Vincent hırlıyor. "Kızı tehdit ederek ne elde edeceğinizi sanıyorsunuz? Yoksa hepiniz bu kadar ilerisini düşünemeyecek kadar aptal mısınız?"

"Az önce söylediğin gibi. Seni buraya getirdi, değil mi?" Gölge alay eder. Başını çevirir ve yere tükürür. "Şimdi bize ihtiyacımız olan as-suransları verebilir misiniz yoksa halkınız üzerinde kontrolünüz yok mu?"

Vincent'ın yumuşak tavrı bir an için değişiyor, hayatıma yönelik tehditten çok gücünün sorgulanmasına sinirleniyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Masum rolü yapma. Kasabamıza giren çıkan her şeyi biliyoruz ve polislerin aksine, mahkemede neyin geçerli olacağı umurumuzda değil. Burada çok düzgün oturuyorsunuz ama işiniz çürüyor. Ya dikkatsizleşiyorsun ya da elin kayıyor. Hangisi Vinny? Yaptığımız şey duyulacak ve bu soruları soran sadece biz olmayacağız."

"Ne yaptığının farkında mısın? O avize türünün tek . Sanatçıyı geri almak bana bir servete mal olacak ve sadece malzemeler bile senin ceviz beyninin kavrayabileceğinden çok daha değerli."

"Kızınızı kendi lanet düğününden çalmaktan bahsediyordum, ama önceliklerinizi bilmek güzel. Peki damat nerede? Onun da mı umurunda değil? Lanet olsun. Kirli ürün satan bir adamdan fazla bir şey beklemiyordum ama bu çok soğuk."

Vincent'ın yüzü öfkeli bir maskeye dönüşür. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Kızımı bırakın, ben de hayatlarınızı alıp gitmenize izin vereyim. Vereceğim tek güvence bu."

Uzman değilim ama bu iş iyi gitmiyor. Eninde sonunda bir taraf geri adım atmak zorunda kalacak ve şu ana kadar babam hiçbir şey söylemedi.

Onu soğuk kalpli bir pislik olmanın ötesinde suçlayacak hiçbir şey yok. Herkes yanlış mı düşünüyor? Uyuşturucuya bulaştığına dair elimdeki tek kanıt Carnell ve motorcuların söyledikleri. Ya bu işte yanlış tarafı seçtiysem? Babam Devin'le evlenmem için bana baskı yapmış olabilir ama şu ana kadar kafama silah dayayan tek kişi güvenmeye karar verdiğim adamlar oldu.

Benden nefret ettiğinden emin olduğum, ne kadar kolay şiddete başvurabileceğini gösteren ve göz açıp kapayıncaya kadar hayatıma son verebilecek olan da dahil. Ve şu anda silahı elinde tutan kişi.

"Pekala. Siktir et." Shadow hayal kırıklığı içinde başını sallar. "Fikrini değiştirirsen bizi ara. Eminim küçük kızın kulüpteki sürtüklerin arasına uyum sağlayacaktır."

Nefesimi tutuyorum. Beni hiç umursamasa bile, beni almalarına izin vermesi onun için iyi olmazdı.

Değil mi?

Adamları silahlarını kaldırırken Vincent buz gibi bir sesle "Hiçbir yere gitmiyorsun," der. İçlerinden biri kulaklığına dokunuyor ve dışarıda bir kapı çarpıyor. Takviye kuvvetler. "Yaralanması utanç verici olurdu ama dünyadaki hiçbir mahkeme onu kurtarmaya çalıştığım için beni mahkûm etmez, özellikle de bu kasabada."

Tüm bu süre boyunca sessiz kalan Bruno aniden çeker ve doğrudan Mesner'e doğrultur. "Eğer biri kapıya dokunursa, ateş edeceğim. Zaten senin yüzünden insanlar ölüyor. Birkaç tane daha olsa ne olur?"

"Ne yapıyorsun lan sen?" Thunder tehlikeli bir hırıltıyla sorar.

"Geri çekilin!" Shadow emrediyor, öfkesi bir fırın gibi yayılıyor.

Ağzımdaki tıkaç nefes almamı zorlaştırıyor. Beni boğmadığını biliyorum ama sanki gerçek bir nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Bruno dinlemiyor. Öne doğru bir adım atarak Mesner'in kafasına nişan alır. "Belki de sorunu tam burada ortadan kaldırabiliriz. Ne olacak? Pisliğini mi temizleyeceksin? Yoksa biri cesedi bulana kadar burada çürümek mi?"

Ve bu Bruno'nun söylediği son Şey oluyor, çünkü babamın muhafızlarından biri yüzüne bir kurşun sıktığında kelimeler hala ağzından çıkıyordu. Sarsılarak uzaklaŐıyorum, çığlığım tıkaç tarafından boğuluyor ama yüzüme sıcak bir Şey çarpıyor ve Bruno'nun kafasının paralanıŐının kanlı görüntüsü beynime kazınıyor. Bağlarıma karşı mücadele ediyorum, panik içinde tüm iyi ve kötü adam kavramlarını unutuyorum.

Daha fazla atış.

Çok gürültülü. Çok gürültülü. Bir Şey nasıl bu kadar gürültülü olabilir? Her Şey aynı anda oluyor. Bardaki sahnenin korkutucu olduğunu düşünmüştüm, ama bununla kıyaslandığında, yastık savaŐı da olabilir. Vin- cent'in adamlarından biri homurdanıyor ve kapıya çarpıyor. Adam yere yığılıyor, göğsünde koyu kırmızı bir leke yayılıyor.

Carnell ve adamları nerede?

"Bitirin işlerini," diye bağırıyor babam, daha fazla adamı içeri doluŐurken kapıdan çıkıp gidiyor.

"ıkarın onu buradan!" Gölge bağırıyor. Outlaw beni sandalyeye bağlayan ipi keserken üçü etrafımda yarı bir çember oluşturuyor.

"Harper, yerde kal!" diye homurdanıyor Şimşek silahını ateŐlerken. Atış, Thunder'ın yakaladığı ve babamın adamlarına doğru savurduğu bir muhafıza isabet ediyor.

Bana iki kez söylemelerine gerek yok. Bağırdığında sandalyeden kalkmıŐtım, arka kapısı olan bir sonraki odaya doğru bir rota belirledim. Ellerim hala kısmen bağlı olduğu için biraz zorlanıyorum ama başımı eğip elimden geleni yapıyorum. Arkamda ağır ayak izleri duyuluyor ve benim tarafımda olmaları için dua ediyorum.

Omzumun yakınındaki duvara çarpan bir mermi, ondan uzaklaŐırken dengemi bozuyor.

"Durma," diye bağırıyor Outlaw, tam . Tanrıya Şükür.

Ama yeterince hızlı hareket edemiyorum. Outlaw'ın güçlü elleri belime dolanıyor ve beni yarı çekiyor, yarı taşıyor. Tam kapıya ulaştığımızda,

kaskatı kesilir, yüzünde ani bir şaşkınlık belirir. Kapı kolunu kavırıyor ve öksürürken tüm ağırlığını kapıya veriyor.

"Ne oldu?"

" et," diye . Motorcu yeleğinde bir delik var ve kıpkırmızı kan altındaki beyaz tişörte yayılıyor.

"Haydut!"

YILDIRIM

SIKTIR!

Orospu çocuğu! O polise güvenemeyeceğimizi biliyordum.

Gölge altımızda, Outlaw omuzlarımızda, ben ve Thunder arkadan inşaat alanına daldık. Her şey kaos içindeydi. Mesner çoktan gitmişti ve adamları ya batan gemiden kaçan fareler gibi kaçıyor ya da Carnell'in geride bıraktığı birkaç kişiyle ateş ediyorlardı. Muhtemelen bizim de kaçmadığımızdan emin olmak için. Tepemizden bir helikopter geçiyor.

İşlerin kötüye gidebileceğini biliyordum ama ne kadar kötüye gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Dayan. Beni duyuyor musun?"

Outlaw homurdanıyor, sesi çok sinirli geliyor, ki bu iyiye işaret. Eğer sinirlenecek enerjisi varsa, deliği kapatmak için zamanımız var demektir.

En azından öyle umuyorum.

"Bu taraftan!" Shadow hırlayarak inşaatın devam etmesini bekleyen yüksek bir binanın metal iskeletini işaret ediyor.

Harper yetişmek için elinden geleni yapıyor, eli kolu bağlı bir şekilde var gücüyle koşuyor. Mücadele ediyor ama hepimizi zor durumda bırakmadan durup yardım etmenin bir yolu yok.

"Az önce ne oldu lan?" Bir vincin d eğilirken gök gürlüyor. "Carnell o aptala ateş açmasını mı emretti?"

"Hiçbir fikrim yok, fark etmez." Shadow örtüyü fırsat bilerek bir bıçak çıkarır ve Harper'ı keserek kurtarır. Yere yığılır, ağzındaki tıkaçı çıkarır ve nefes nefese kalır. Çatışma bitmiş görünüyor ama şansımız yaver giderse Mesner'ın adamları dışarıda bizi vurmak için bekliyor. Ya da belki Carnell'in. Kahretsin, neden ikisi de olmasın?

Helikopterin gürültüsü yine tam başımızın üstünden geçiyor, her yeri sarsıyor ve toprağı tekmeliyor. Heriflerin bizi görmemesini umarak alçakta toplanıyoruz. Her kimse, onlara güvenilmez. Helikopter yoluna devam ederken ses azalıyor.

"Tamam. Çabuk olun, içeri girin ve onlara nişan alabilecekleri kolay bir şey vermeyin." Shadow başıyla onaylamamız için bize bir şans veriyor ve sonra inşaat alanını koşarak geçiyoruz, açık araziye geçerken kendimizi teşhir ediyoruz.

Tüm gün boyunca ilk kez bir şeyler yolunda gidiyor. Ya herkes pılını pırtısını toplayıp evine gitmiş ya da bizi fark edemeyecek kadar birbirlerini öldürmekle meşguller. Ateş edilmedi, alarm verilmedi. Böyle bir günde, bu büyük bir nimet.

Outlaw inliyor.

"Dayan, seni aptal herif," diye homurdanıyor ikizim. Gerçekten endişelenmiş olmalı, çünkü normalde bu düzeyde bir kızgınlık benim için saklanır. "Eğer hepimiz bunu atlatırsak, senin kışını tekmelerim."

"Beni takip edin," diyor Shadow ve bizi metal kirişler, yarı bitmiş beton duvarlar ve iskelelerden oluşan ormanın derinliklerine götürüyor.

Dışında birkaç metal sandalye ve yarısı su ve sigara izmaritiyle dolu bir kavanoz bulunan endüstriyel görünümlü bir kapı var. Kapıyı iterek açıyor ve ışık için telefonlarımızı kullandığımızda, dinlenme odası olarak ve rastgele aletleri depolamak için kullanıyorlarmış gibi görünen büyük, tamamlanmamış bir oda görüyoruz. Birkaç geçici metal ışık asılmış ve Tanrı'ya şükür birileri hâlâ elektrik faturasını ödüyor çünkü gerçekten çalışıyorlar.

"Outlaw'ı tut." Thunder'ın onu yakaladığından emin olduktan sonra bir sandalyenin arkasını kolun altına sokarak kapıyı sıkıştırdım. Şimdilik güvende. Ya da belki kapana kısıldık, ama bu göze almamız gereken bir şans.

Harper'ın gözleri Outlaw'a sabitlenmiş, yüzü çarşaf gibi bembeyaz. "Vuruldu. Kanaması var," diye fısıldıyor.

"Evet, bebeğim. İnsanlar sana silah doğrulttuğunda bazen böyle olur. Neden etrafa bakıp burada herhangi bir malzeme olup olmadığına bakmıyorsun? İşe yarayabilecek herhangi bir şey."

Kalbim onun için kan ağlıyor. Birinin bıçaklandığını ya da vurulduğunu ilk kez gördüğünüzde gerçek bir kafa oyunu oynarsınız. İnsanlar sadece çok fazla delikle doğar ve bunu böyle tutmayı severiz. Tüm o süslü kıyafetlerin altında sadece kan ve bağırsaktan ibaret olduğumuz gerçeğiyle yüz yüze gelmek gerçekten rahatsız edici bir şey.

Başını sallıyor. Odaklanacağı bir şey olması beyninin yerinde dönmesini ve paniklemesini engelleyecektir.

"Şu masayı temizleyeyim," diyor Shadow, rastgele kahve fincanlarını ve döküntüleri çoktan yere süpürmüş.

Thunder ve ben bir hamleyle Outlaw'ı yerine oturttuk. Sıkılı dişlerinin arasından acı dolu bir "Siktir!" sesi çıkardı, yani en azından hâlâ bilinci yerinde. Bu da bir şeydir.

"Dayan kardeşim," diyorum ona.

Shadow Outlaw'ın ceketini iterek açar ve kana bulanmış gömleği dikkatlice çekmeye başlar. O ve Thunder çıkış yarası olup olmadığını kontrol etmek için onu yavaşça yuvarlıyor. Orada, yani en azından içeride kalıp bağırsaklarını karıştırmamış, ama hangi açıdan girdiğini söyleyemem.

"Doktoru ara," diye Thunder.

Zaten . İkizler benzer düşünür. Numaranın çalmaya başlaması çok uzun sürüyor "Hadi lan," diye tıslıyorum, sanki daha hızlı olacakmış gibi. Tanrı bilir ne kadar zamanımız var.

"Öyle mi?" Doc'un huysuz sesi müzik gibi. Tonu bozuk belki ama yine de tatlı.

"Şükürler olsun. Outlaw yerde, kurşun sağ tarafından girmiş, arkadan öne doğru. Uyanık ve kanaması var. Bize yol göster."

"Yarayı temizleyin ve dizlerini kaldırın. Video için tekrar arayacağım." Doktor telefonu kapatır.

Harper bir rulo ağır hizmet tipi kâğıt havlu ve altı paket market marka şişelenmiş suyla geldi. Ayrıca küçük bir ilk yardım çantası buldu. "Al bakalım. Bandajların yardımcı olacak kadar büyük olduğunu sanmıyorum ama biraz antiseptik var. Hiç yoktan iyidir, değil mi?"

"Kesinlikle," diyorum sırtarak, bir elimi ensesine koyuyorum ve onu hızlı, minnettar bir öpücük için kendime çekiyorum. Görüntülü arama çalmaya başladığında bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Evet, güzel. ," diye emrediyor Doktor. "Yerleşkeye ne kadar hızlı ?"

". Vegas'tayız."

"Vegas mı? Tanrı aşkına. Haydut, başını belaya sokacaksan, en azından evinde sok. Tamam." Kanı temizlemek için elimizden geleni yaparken bizi takip ediyor, böylece neler olduğunu görebiliyoruz, bize nereye ve neye dokunmamız gerektiğini söylüyor.

"Çok fazla kanamıyor. Bu iyiye işaret, değil mi?" Thunder sorar.

Outlaw'ın yüzü buruşur ve Thunder'ı tersler.

Doktor kısık bir kahkaha atıyor. "Ya da çok kötü bir işaret, ama hala nefes alıyor ve sinirli, bu yüzden denklemin doğru tarafında bir nokta. Eğer beni arıyorsan, 911'in bir seçenek olmadığını tahmin ediyorum."

Gölge kameraya bakar. "İyi bir tane değil."

"Tabii ki değil. Şansı yaver gitmiş gibi görünüyor ama buradan nasıl bilebilirim ki? Onu bir şahin gibi izle. Zayıf olması iyi bir şey. Karnındaki baskıyı azaltmak için bacaklarını bükülü tut ve şişkinlik belirtisi görürsen ya da kusmaya başlarsa, nerede olduğun umurumda değil, kışını acil servise bırak. İçmesine izin verin ama yemek vermeyin. Sabah hala nefes alıyorsa, enfeksiyon hala bir sorun olabilir ama muhtemelen daha kötü bir şey olmaz-

Göremediğimiz bir yerde. Dinlenmeye ihtiyacı var ve bir değişiklik olursa beni aramanı istiyorum. Anladın mı?"

"Anladım," diyorum ve kapatıyorum.

"Le-" Outlaw konuşma çabası karşısında irkildi. "Beni burada bırak. Onu duydunuz. Başaracağım ya da başaramayacağım."

Gölge gözlerini devirir. "Kapa çeneni, aptal. Kimse seni burada bırakmayacak. Thunder, etrafı kolaçan et. Onu sıcak tutacak ve bu durumu biraz daha az rahatsız edici hale getirecek müşamba, Hi-Viz ceket ya da kullanabileceğimiz herhangi bir şey olup olmadığına bak. Gözden uzak durun ve işi şansa bırakmayın."

". "

Harper kenarda oturmuş, kum bahçesine bakarak şeyi izliyor. Yanına gidip önüne çömelıyorum. "Hey."

"Benim içindi. Benimle muhafızlar arasında kaldığı için vuruldu. O iyi olacak mı?" diye fısıldıyor.

Kendini daha iyi hissetmesi için yalan söyleyebilirdim ama o aptal değil. "Bilmiyorum."

HARPER

THUNDER YERE UZANMIŞ, GÖMLEĞİNİ PIL OLARAK KULLANIYOR. ve hafifçe horluyor. Şimşek bir sandalyeye yığılmış, ölü gibi uyuyor. Nasıl? Gözlerimi kapatmaya çalışıyorum ama her seferinde tek görebildiğim Bruno'nun kafasının patlaması ve ardından Vincent Mesner'ın -babam olma konusunda çok hevesli görünen adamın- uzaklaşması. *Beni orada bıraktı.* Belki özellikle ölmemi istemediğine inanabilirdim ama bu ihtimalden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Ama Outlaw, benden hoşlandığından bile emin olmadığım bir adam, bedenini benimle tehlike arasına koydu.

Kalktım ve onu kontrol etmek için yanına gittim. İlk yardım çantasındaki reçetesiz satılan küçük ağrı kesici aldıktan sonra o da uyuyor. Başta huzursuzdu ama şimdi daha rahat uyuyor gibi görünüyor. Elimi uzatıp parmaklarımın derme çatma bandajın üzerinde dokunmadan gezinmesine izin veriyorum. O kurşun başka bir yerine isabet etseydi, sonu olabilirdi. Hâlâ olabilir. İçeride bir yere saplanmadığının garantisi yok.

Beni korurken vuruldu.

"Uyu," diyor Shadow , ama yine de sıçramama neden oluyor.

Onu birkaç metre ötedeki gölgelerden bana bakarken buluyorum. Outlaw'a göz kulak olma ve biri bizi bulursa diye tetikte olma sırası onda. Sallıyorum

başımı. "Denedim. Böyle bir zamanda nasıl uyuyabildiklerini bilmiyorum. *Hissetmeden* duramıyorum."

Yavaşça başını sallıyor, yüzünde anlayışlı bir ifade var. "Arkalarını kollamam konusunda bana güveniyorlar ve aynı şeyi yapmanın tek yolunun mümkün olduğunca dinlenmek olduğunu biliyorlar. Olanlar hakkında çok fazla şey hissettiklerini garanti edebilirim, ama bazen toparlanıp daha sonra uğraşmak üzere rafa kaldırmanız gerekir."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Değil mi? Annen hastalandığında ne yaptın? Dağıldın mı? Yoksa ne yaptığınızı ve bunun doğru bir seçim olup olmadığını bilmeseniz bile ayağa kalkıp devam mı ettiniz?"

"Bu farklı." "Öyle mi?"

"Evet! Çünkü onu seviyorum ve onun da benim için aynı şeyi yapacağını biliyorum. Outlaw'a kalsaydı, bu durumda olmazdın. Beni seninle götürmek istemedi ve bak başına neler geldi. Bu benim hatam." Ellerimi oynatıyorum, parmaklarımı birbirinin etrafında döndürüyorum. Tırnaklarımdan birinin manikürü dökülüyor ve böyle bir zamanda bunu fark ettiğim için kendimi sürtük gibi hissediyorum.

Shadow ayağa kalkıp yanıma geliyor, elimi tutuyor ve beni Outlaw'ın uyuyan halinden uzaklaştırıyor. "Rahatlatıcı olmamı mı yoksa gerçek olmamı mı istersin?"

"Gerçek. Sanırım."

" 'Ya olsaydı' istediğiniz kadar geriye gidebileceğiniz bir oyundur. Hayat sadece bir sonuçlar zinciridir ve hiçbirimiz lanet olası evrenin merkezi değiliz. Eğer baban insan hayatını umursasaydı kasabaya hiç gelmezdik. Taşaklarını tekmelemek için böyle aleni bir yol seçmemiş olsaydık, en başta seni yakalamak zorunda kalmazdık. Outlaw kendi lanet seçimlerini yapan yetişkin bir adam. Eğer bir fark yaratabilseydi senin ya da herhangi birimizin kurşun yemesine izin vereceği bir dünya yok."

Kendi babamın aksine. Aman Tanrım.

Hayatım bir tren enkazı gibi ve ne yapacağımı ya da nereye döneceğimi bilmiyorum. Ağlamaya başlarsam duramayacağımdan korkuyorum ama vücudumu saran hıçkırıkları durduramıyorum.

"Hey, hey, yok. İyi olacaksın." Shadow beni kendine doğru çekti. Güçlü kollarının beni sarması çok güzel bir his. Sanki bir saniyeliğine rahatlayabiliyorum. Gözyaşlarıma aldırmayacağını umarak yüzümü gömleğinin içine gömüyorum.

Kontrolü tekrar ele almam birkaç dakika sürüyor ve bu süre boyunca güçlü eliyle sırtımda daireler çiziyor. Burnumu , boğazımdaki yumrunun yatışmasını istiyorum. Yakından bakınca, sarhoş edici bir deri ve yağ kokusu var, o kadar belirgin bir şekilde erkeksi ki içimdeki kadınsıyı çağırıyor. Bir uyuşturucu gibi içime çekiyorum.

"Dinle, Harper. Mesner'ı da Carnell'i de sikeyim, tamam mı? Seni eve ya da nereye gitmek istiyorsan oraya götüreceğiz, tüm bu saçmalıklardan uzakta. Suçlu olduğun tek şey yardım etmek istemen ve bunu hak etmeyen birine güvenmen. Birkaç kurşun bizi korkutmaz. Bizim oralarda bu sıradan bir Salı günüdür."

Göğsümün ne kadar sıkıştığını hissetmeme rağmen gülüyorum. "Neden bu kadar kötü bir babam oldu?"

"En iyilerimizin başına gelir," diyor acı acı.

"Senin baban da mı iyi değildi?"

Alay ediyor. "Yok artık. O pislik bir balık gibi içerdi ve hem bana hem de anneme uyguladığı kötü bir sağ kroşesi vardı. Bizim için yaptığı tek iyi şey gitmek oldu. İnan bana, bu hayatı yaşarken, bazı çılgın orospu çocuklarıyla karşılaştım, ama o gerçek bir iş parçasıydı. Birkaç yıl önce öldüğünü duydum ve tek hissettiğim artık kimsenin hayatını zehirleyemeyeceği için rahatlamak oldu."

Yutkunuyorum, bana yaptığı gibi onu da kollarımla sarmak istiyorum ama belinden sıkıca sarılmakla yetinmek zorunda kalıyorum. "Babam hakkında öğrenebileceğim en kötü şeyin ya çoktan ölmüş olması ya da beni bildiği halde umursamaması olacağını düşünmüştüm."

"Kanını kimin paylaştığı bir bok ifade etmez, Harper. Aileyi aile yapan bu değildir. Günden güne, en iyi ve en kötü zamanlarınızda yanınızda olanlardır. Kimi seçtiğimizdir. Bunu unutma." Beni daha yakına çekiyor, parmaklarını çıplak kolumda aşağı yukarı gezdiriyor. Parmak uçları sert ve nasırlı ama hoş bir his veriyor. Bir bağ. "Gittiğinde çocuktum ama o zaman bile onu özleyecek kadar aptal değildim. Annem harikaydı ve sonunda arkadaşlarımdan birinin babası beni kanatları altına aldı. O bir motorcuydu. Gerçekten sert bir orospu çocuğuydu. Düzenli olarak giderdi ve muhtemelen ne tür bir pisliğe bulaştığını bilmek bile istemem ama bana kendi oğlu gibi iyi davrandı. Onlar sayesinde hayatımda beni doğurandan daha iyi bir adam olmayı öğreten insanlar oldu. O adama çok şey borçluyum. Bu yüzden bir baba düşündüğümde, hiç akraba olmasak onu düşünürüm."

"Bu yüzden mi motorcu oldun?" Gözlerinin içine bakıyorum ve bir elimi göğsüne götürüp güçlü kalbinin avucumun altında attığını hissediyorum.

Yumuşakça kıkırdıyor. "Belki mi? Doğrudan değil, ama sanırım kafama bu olasılığı yerleştirdi. İyi bir adam değildi, çoğu açıdan değildi ama beni gördü. Bana yön verdi. Bir his... Bilmiyorum. Sanırım benlik duygusu."

"Evet, babamın bunu benim için yapacağını sanmıyorum."

"Siktir, bebeğim, ona ihtiyacın yok. Onunla tanışmadan önce de hayatını yaşıyordun zaten. Annene bakıyor ve elinden gelenin en iyisini yapıyordun. Onun kim olduğu, bu karmaşadan önce yaptığın her şeyden bir bok götürmez. Bunu ." Sesi hiç hissetmediğim kadar kendinden emin geliyor.

"Zorunda mıyım?" Yorgun bir kahkaha atıyorum. "Bazen bunun en kötü yanının hayallerimdeki babaya sahip olamamak değil, kısa bir süre için ona sahip olduğumu düşünmem olduğunu düşünüyorum ve rahatlayabilmek ve tüm kararları vermek zorunda olmadığımı bilmek çok güzeldi. Şimdi bu bitti ve her şey daha da karmaşıklaştı. Sadece birinin yönetimi devralmasını, kötü şeylerle ilgilenmesini ve bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyorum, böylece düşünmek zorunda kalmayacağım. Kulağa aptalca geliyor ama gerçek bu."

"Bebeğim, eğer birinin sana emir vermesini istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı," sesi boğuk ve alçak.

"Ne? Ben..." Kolumu okşayan parmaklarından gelen karıncalanmalar derimin altında vızıldamaya ve yarışmaya başlıyor. Shadow'un onu doğal bir lider yapan sakin bir yetkinlik havası var. "Bana ne yapmamı emredersiniz?" Korkmadan önce ona nefes nefese soruyorum.

"Bunu sorduğunu duymanın beni ne hale getirdiğini bilemezsin," homurdanıyor boğazının derinliklerinden. Bu bir söz olduğu kadar bir tehditti de. "Bu oyunu oynamak istediğine emin misin?"

Elimi göğüs kaslarının üzerinde gezdiriyor, dar tişörtünün içinden kaslı hatlarını hissediyorum. "Kurallar nedir?"

"Bana güveniyor musun?"

Başımı sallıyorum. Bu kasabada beni korumak istediğini kanıtlayan tek kişi bu odadaki dört adam, Outlaw bile. Belki aptalca ama ona güveniyorum.

"O zaman bir numaralı kural. Sen istemedikçe kimsenin seni becermesine izin verme. Bu ben olsam bile. Kural iki. Bizimle olduğun sürece *hepimize* aitsin."

Dizlerimin bağı çözüldü. "Bu mı?"

Başını sallıyor ve dudaklarındaki gülümseme yasadışı olmalı. Yara izinin yanında bir gamze göze çarpıyor. "Evet, bir tane daha. Üç numaralı kural. Sana ne söylenirse onu yaparsın."

HARPER

SHADOW'UN PARMAKLARI SAÇLARIMA DOLANIYOR VE BENİ YERİMDE TUTARKEN yutmaya çalışıyormuş gibi öpüyor.

Eskiden olduğum kişiyle bağlantımı kaybediyorum, çünkü beynimi kapatabileceğimi ve onu sürücü koltuğunda bırakabileceğimi bilmenin rahatlığı dışında hiçbir şey için endişelenmiyorum. Bir kez olsun, hiçbir şeyden sorumlu olmak zorunda değilim. Bu inanılmaz güçlü bir duygu.

Beni sahiplenirken Shadow'un ağzının içinde inliyorum. Gölge geri çekiliyor. "Şşş."

"Ama-"

"Sessiz ol." Nasırlı parmağıyla dudaklarıma dokunarak ve zeki bir gülümsemeyle beni durduruyor. "Başka kimseyi uyandırmak istemeyiz, değil mi? Gerçekten sessiz olmanı istiyorum. Ses çıkarma, anladın mı? İkizler zaten tadına baktı ve şu anda hepinizi kendime istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Hevesle başımı sallıyorum. Bu çok kolay. İsterse sessiz kalabilirim. "Söyle," diye emrediyor.

"Sessiz olacağım," diyorum sessizce.

Sırıttıyor. "Göreceğiz bakalım. Ama eğer yapmazsan, seni cezalandırmak zorunda kalabilirim."

"Sen ne-"

"Şşş."

Susuyorum, sonra tişörtümün eteğini kavrayıp yukarı çekerken kalın kalın yutkunuyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama bir bakışıyla tekrar kapatıyorum. Koltuk altlarıma kadar getirdiğinde, kollarımı kaldırıyorum ki tamamen çıkarabilsin.

"Aferin kızım," diye fısıldıyor ve bu yumuşak sözler tüylerimi diken diken ediyor.

Onaylanmaya bu kadar muhtaç mıyım? Çok iyi hissettirmesi önemli mi?

Sütyenimin kancalarını becerikli parmaklarıyla açıyor ve beni bir sandalyeye çekerek kucağında üstsüz bırakıyor. , sıcak elleri göğüslerimi kaplıyor, birer tanesini yakalıyor ve başparmaklarıyla işaret parmakları arasına sıkıştırıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. İnlememeye çalışıyorum ama küçük bir ses çıkıyor.

Derin ela gözlerini bana dikerken bir kaşını kaldırıyor, ama geçmesine izin veriyor. Şimdilik.

Tamam, belki bu düşündüğüm kadar kolay olmayacak, ama sessiz kalamazsam yapabileceklerinin tehdidi neredeyse en başta denememin emredilmesi kadar heyecan verici.

Lightning ve Thunder ile işler hızlı ve sert ilerliyordu ama Shad- ow acele etmiyor. Hassas tenimi okşuyor, takıntıya varan bir merakla beni keşfediyor. Ne zaman bir meme ucumu çekiştirse, içim beklentiyle kasılıyor. "Bunlar lanet olası hazineler," diye fısıldıyor, sonra beni boynumun yanından öpüyor, dişleri ısırırken kirli sakalı tenime sürtünüyor. Boynumdan küçük bir acı yayılıyor ve yüksek sesle bağırmamak için kısa bir tıslama çıkarıyorum.

Bu hile yapmaktır. Böyle şeyler yapmaya devam ederse sessiz kalamayacağım.

"Ayağa kalk ve arkanı dön." Beni kucağından indirdi ve ben de isteksizce ona izin verdim. Orada kendimi güvende hissediyordum ama göğüslerim yüzüne bakacak şekilde beni bacaklarının arasında durmam için geri çektiğinde, rahatsız olmayı unuttum. Göğüslerimin düğmelerini açarken bir meme ucunu ağzına aldı.

kot pantolon. Shadow aynı anda hem pantolonumu hem de külotumu indirirken kaygan bir dil sert tomurcuğumun etrafında dolaşıyor. Ona yardım etmek için kalçalarımı oynatıyorum ve pantolon ayak bileklerimin etrafında toplanıyor. Ayakkabılarımı çıkarıp içlerinden sıyrılıyorum.

Hiç bu kadar korunmasız hissetmemiştim.

Dört adamla birlikte bir odada çırılçıplaktım. Üçü uyuyor ama her an uyanıp beni izleyebilirler. Beni görmelerini engelleyen tek şey Shadow ve o da oturuyor. Ve hâlâ güvende değiliz. Biri bizi burada bulacak olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar bulmuş olurdu, ama yine de. Dehşet verici ve yine de sırılsıklamım, kanıtlar kalçalarımın iç kısımlarında soğuyor.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye fısıldıyor. "Belki de seni eve göndermeden önce biraz zaman ayırmalıyız. Ya da seni kendimize saklasak? Bu konuda ne düşünüyorsun, Harper? Sadece sen ve seni her türlü ahlaksızlığı yapmaya zorlayacak dört iri, kaba motorcu."

Cevap vermek için kendime güvenmiyorum, çünkü kulağa çok fazla kirli bir fantezi gibi geliyor. Bu gidişle beni zorlamak zorunda kalacaklarını hiç sanmıyorum.

Parmakları bacaklarımın arasına giriyor ve ben de onu içeri almak için kalçalarımı açıyorum. Daha önce hiç bu şekilde ayakta dokunulmamışım ama sıcak hissettiriyor. Ben onun kullanması için buradayım ve o bunu çok iyi yapıyor.

"Kahretsin, sırılsıklam olmuşsun, seni pis küçük kız," diye inliyor boğazından.

Titriyorum, kendimi onun dokunuşuna bastırıyorum, daha fazlasını istiyorum. Yüksek sesle inlememek için dudakımı ısırıyorum. Sessiz olacağıma söz vermişim ama bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim. Becerikli parmakları klitorisimi bulduğunda, destek için omuzlarını tutmak zorunda kalıyorum ve haykırmamaya çalışırken burnumdan sertçe nefes alıyorum. Beni orgazm etmekle meşgulken bu hiç de kolay değil. Tırnaklarımı tişörtünün içinden kollarına geçirirken dizlerim titriyor. Bu işte çok iyi.

Tam daha fazla dayanamayacağımı ve pes edip inleyeceğimi düşünürken, ellerini belime doluyor ve bizi değiştiriyor. Beni sandalyeye itiyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor, bacaklarımı yukarı ve dışarı doğru bastırıyor, böylece sırılsıklam amım tam yüzünün önündeyken onları omuzlarına asabiliyor.

“Shhhhhh,” he hushes, then buries his tongue between my folds.

Ve benden sessiz kalmamı mı istiyor?

Yumruğumu ağzıma sokup ısırarak zorundayım, yoksa çığlık atacağım. Dili beni parçalara ayırıyor, sonra derinlere dalmadan önce klitorisimin etrafında oynuyor, sadece geri dönüp her şeyi baştan yapıyor. Bir süre onunla harfleri hecelediğine yemin edebilirim, beni çılgına çeviriyor, sonra kalın bir parmağını içime sokarken zonklayan etimin etrafında ve üzerinde dönen bir desene yerleşiyor.

Vücudum, onu daha derine çekerken bile direnerek girişin etrafında sıkışıyor. O kadar hızlı ve yüksek sesle nefes alıyorum ki, kalçalarım kulaklarına kenetlenmiş olmasaydı sözümü tutmadığımı anlayabilirdi. Elimde değil! Çığlık atmadığım için ödül almalıyım.

Sinirlerim bir yay gibi gergin, orgazmım sandalyeyi sallayacak kadar güçlü bir şekilde vuruyor, sırtım kavisleniyor ve Shad- ow'un sıkı tutuşuna karşı itiyorum. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor ve ben onun etrafında nabız atarken parmağının bükülme hissiyle sessizce inliyorum. Bana her seferinde böyle hissettirecekse beni istediği kadar cezalandırabilir.

Yumuşak bir iç çekişle sandalyeye yığılıp gözlerimi açtığımda, onu bakışlarında şehvetle bana bakarken ve sularım kısa sakalında parlarken buluyorum.

Aman Tanrım.

Diğer her şeyi yaptığı gibi soyunuyor, hassasiyetle ve tam bir kontrolle. Ceketini bir sandalyenin arkasına örtüyor ve sonra gömleğini yukarı çekerek mermerde ölümsüzleştirilmesi gereken bir göğsü ortaya çıkarmasını izliyorum.

Onu soyunurken görmek, erotik bir sanat eserinin örtüsünün kaldırılmasını izlemek gibi. Çıplak teninin her yeni parçası nefesimi kesiyor. Ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa, manzaranın tadını çıkardığımı biliyor.

Sonunda Shadow bir elini iç çamaşırının içine sokarak devasa çıkıntıyı kapatır ve diğer eliyle yavaşça aşağı çeker. Tekrar doğrulur ve tutuşunu değiştirerek uzun, kalın bir şaftın tepesinde şişman, parlayan bir taç ortaya çıkarır.

Bu bir motorcu olayı mı? Hepsi at gibi asılı mı? Son birkaç gün içinde erkek vücutlarıyla ilgili deneyimimi iki katına çıkardığımı biliyorum, bu yüzden muhtemelen en iyi yargıç değilim, ama bu adamların porno yıldızı boyutlarına sahip olduğundan oldukça eminim.

Ama onunla ilgili hiçbir şey göstermelik değil. Vücudu gerçek ve dünyada geçirdiği süre boyunca çok şey yaşamış bir adamın hikayesini anlatıyor. Yara izleri ve dövmeleler cildini boydan boya kesiyor ve gösteriş için değil, sadece kim olduğu, hayatının onu ne hale getirdiği için zayıf ve kaslı.

Shadow elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Kural üç," diye homurdanıyor ve yerdeki bohçayı işaret ediyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Bu emir beni ürpertiyor, iyi anlamda.

Hiç tereddüt etmeden önünde diz çöktüm. Çelik gibi sert siki yüzüme bakıyordu. Ucunda şimdiden parıldayan bir damla prekum var ve onu yalamam için bana meydan okuyor. İkizlerle deneme fırsatını kaçırmıştım ama ya şimdi?

"Öp onu," diye kaba bir fısıltıyla emrediyor.

Kendimi sabitlemek için ellerimi onun kalçalarına koydum ve dudaklarımı ıslattım. Teoride ne yapmam gerektiğini biliyorum ama ya bu işte iyi değilsem?

" ne geçiyor bilmiyorum ama unut gitsin. Sana ne yapacağını ve ne için endişeleneceğini ben söyleyeceğim. Senin tek görevin itaat etmek," diye tıslıyor Gölge.

Başımı sallayarak öne doğru eğildim ve dudaklarımı ucuna değdirdim. Bir parça tuzluluk var. Ona doğru bakıyorum, sonra dilimi başının etrafında döndürerek dokusuna ve yumuşaklığına hayran kalıyorum.

"Dikkat et," diye uyarıyor, parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor ve başımı ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Acele etme."

Başımın belada olduğunu düşünmüyorum, gerçekten değil, ama ifadesi sert ve anladığımı göstermek için başımı sallayana kadar beni ona bakmaya zorluyor.

"Aferin kızıma. Beni ağzına al. Sadece başını."

Bu sefer ne eksik ne fazla, tam olarak istediği şeyi yapıyorum, dudaklarımı şaftın önündeki belirgin çıkıntıyı geçene kadar üzerinde kaydırıyorum, sonra bekliyorum. Bir an durakladıktan ve yumuşak bir homurtu çıkardıktan sonra bana yol gösteriyor, saçlarımdaki tutuşunu kullanarak tam olarak nasıl hoşlandığını gösteriyor. Beni gerçekten zorlamadan ağzımı geren kısa vuruşlar, onun tadına, kokusuna ve hissine alışmama izin veriyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve Tanrım, yüzündeki kararmış zevk ifadesi çok etkileyici. Eğer ereksiyonunun büyüklüğü ve gücü yeterince iyi bir gösterge değilse, bu bakış fazlasıyla yeterli.

"Sanırım daha fazlası için hazırsın. Beni boşalt, bebeğim." Her hırıltılı kelime meme uçlarımı sertleştiriyor ve çekirdeğimi daha sıkı kavlıyor.

Sözleri kendinden şüphe etmeye yer bırakmıyor. Bu gerçekleşiyor. Bunu yapacağım.

Daha derine, sikinin kalın başının ağzımın arkasına çarptığı yere kadar kayıyor. Boğazımı gıdıklıyor ve birazcık öğürüyorum. Bunu yapar yapmaz, sanki menzilimi anlamaya çalışıyormuş gibi geri çekiliyor. Ben rahatlayıp bir sonraki darbeyi bekleyerek onunla birlikte hareket etmeye başlayana kadar bu döngüyü tekrarlıyor. Dilimi kan dolu şaftının etrafında döndürürken tükürüğümle karışan prekumunun sessiz ıslak sesleri odayı dolduruyor, umarım diğerlerini uyandıracak kadar yüksek değildir.

Gözlerini kapatıyor ve arkasına yaslanıyor. Saçlarımı sıkıca kavraması hızımı ayarlamasını kolaylaştırıyor. Tek yapmam gereken onu takip etmek. Shad- ow kısık bir inilti çıkarıyor ve siki zıplıyor. Yaklaşıyor olmalı ve bu beni çok azdırıyor.

Ellerimi bacaklarının arkasında gezdiriyorum, hızlanıyorum ve daha çok içine giriyorum. Yarı yarıya beni durdurmasını bekliyorum ama durdurmuyor. İlk kez, itişleri daha düzensiz, nefes alıp verişleri daha sert ve yüksek sesli hale geldikçe kontrolünün kaydığını hissediyorum.

Bacakları gerilmeden ve şaftı tamamen sertleşmeden önce tek uyarım tıslayan bir "Siktir!" oldu. Nabzı atıyor, ağzımı kaygan, tuzlu dölle dolduruyor. Merakla yutuyorum. Tadı hafif ve misk gibi ama duramıyorum, onun zevkini de benimki gibi çekmek istiyorum.

Bana izin veriyor, vücudu yavaşça gevşiyor, ta ki içinden bir ürperti geçip beni durdurana kadar. Gözleri açıldı, ela gözleri odaklanmamıştı ta ki

beni bulur. "Yüce . Bu lanet bir sihirdi."

Sırıtiyorum ve topuklarıma yaslanıyorum, kendimi bitkin ama aynı zamanda gururlu ve heyecanlı hissediyorum. Zaten gelmişim ve burası bekaretimi kaybetmek için seçeceğim bir yer ya da durum değil, ama bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum. Birlikte giyiniyoruz, böyle bir yerde bile garip bir samimiyet var.

Sandalyesine dönmek yerine yere oturur ve bacağını sıvazlar. "Hadi ama, muhtemelen boktan bir yastığım ama hiç yoktan iyidir." Shadow bir eliyle saçlarımı okşuyor. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, giyinip biraz dinlenmelisin. Güneş doğmadan önce buradan çıkmamız gerekecek."

Başımı sallıyorum, şimdiden onun kokusuyla çevrili bir uykuya dalmaya başladım.

Fısıltısı neredeyse duyulmuyor. "Gitmene izin vermek zor olacak, umarım bunu biliyorsundur bebeğim."

THUNDER

HER ZAMAN SON SAATI TERCİH EDERİM. İÇİMDEKİ SAAT ÇOK HEVESLİ.

Outlaw kalktı. Doksan yaşındaymış gibi hareket ediyor ama bu büyük bir rahatlama. Diğer herkes hâlâ uyuşmuş durumda ve farklı koşullarda neredeyse huzurlu olurdu. Köşede bir ışık yanıyor ve Harper'ın Shadow'un kucağında neredeyse kıvrılmış bir şekilde uyumasını izliyorum. Kahretsin, çok savunmasız, çok kırılgan görünüyor.

Esniyor ve güzel mavi gözleri uykulu bir şaşkınlıkla etrafa bakmak için açılıyor.

"Günaydın tatlı bezelyem," diye selamlıyorum onu.

"İyi uyudun mu?" "Um... evet, sanırım öyle."

Gözlerini ovuşturuyor. "Gölge seni yatırdıktan sonra mı?"

"Aman Tanrım. Duydun mu?" Yüzünü ellerinin arasına saklıyor. "Çok özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun? Uzun zamandır izlediğim en iyi gösteriydi." Sırıtiyorum. "Belki bir dahaki sefere benim sıram gelir."

"Siz çene çalarken ben nasıl uyuyacağım?" Gölge homurdanıyor. "Saat kaç?"

Kontrol etmek için telefonumu çıkardım. "Buradan defolup gitme vakti." Ayağa kalktım ve Lightning'i ayak parmağımla çizdim.

Kolunu gözlerinin üzerine atar ve yuvarlanır. "Sadece biraz daha anne. Okula gitmek istemiyorum."

Bu sefer daha sert tekmeliyorum. "Aptal gibi davranmayı bırak. Buradan siktir olup gitmeliyiz. Senin tarafın nasıl, Outlaw? Hareket edebilir misin yoksa bir şeyler bulmamız gerekecek mi?"

Outlaw acı dolu bir irkilmeyeyle temkinli bir şekilde yana doğru eğiliyor. "Sanki biri doğrudan bağırsaklarıma yumruk atmış gibi hissediyorum ama ölmedim."

"Bize karşı dürüst olmalısın," diye tersliyor Gölge. "Kahraman olmanın zamanı değil. Dün gece seni kaybedeceğimizi sandım."

Outlaw zayıflığını kabul etmektense asit yutmayı tercih edecekmiş gibi görünüyor ama başını sallıyor. "Vuruldum amina koyayım. Cehennem gibi yanıyor ama hareket edebiliyorum. Ata binebilirim."

"Güzel. Yola koyulmalıyız."

"Nereye?" diye sordum. "Carnell bize kazık . Ya da onun oğlu Bruno yaptı."

"O pislik hakkında konuşma. Takip mi ediyordu yoksa kendi başına mı gitti bilmiyorum ama hak ettiğini buldu," dedi Şimşek. "Gün doğmadan buradan gidelim, motorları alalım ve buradan siktir olup gidelim."

"Peki ya ben?" Harper soruyor.

"Sen de bizimle gel." Gölge gerinir. "Burada senin için hiçbir şey yok. Seni eve geri götürene kadar bizimle kalman daha iyi olur. Kolay bir yolculuk olduğunu sanmıyorum."

Başını sallıyor. "Rhode Island. Oraya taşındık, böylece annem -Kahretsin. Onu arayıp kontrol etmem için zamanımız var mı? Bütün gün masada biri olmalı. Babam ararsa diye telefonumu Carnell aldı ve olanlardan sonra hiç kontrol etmedim."

Gölge başını sallar. "Çabuk olun."

Şimşek ona telefonunu uzatıyor ve biz dışarı çıkmak için toparlanırken o arıyor. Çaldığını duyabiliyorum, sonra bir kadın sesi cevap veriyor.

"Merhaba, ben Harper Simmons, annemin nasıl öğrenmek için aramıştım. Eileen Simmons. Tabii, beklerim." Telefonu kulağına yakın tutarak bir ileri bir geri adım atıyor. "Ne oldu? Ne demek gitti? Son aradığımda uyanık bile değildi. Onu kim taşıdı? Bir kayıt olmalı, değil mi? Ya da nereye transfer edildiğine dair bir not? Kendi başına kalkıp gitmiş olamaz!"

"Her şey yolunda mı?" Shadow soruyor ama hepimiz iyi olmadığını biliyoruz.

Başını sallıyor ve diğer uçtaki kişiyi dinliyor. "Doğru. Anlıyorum. Bu olay olmadan önce nasıldı? Tamam, tamam. Kontrol ettiğiniz için teşekkürler. Hoşça kalın." Başını kaldırıp baktı, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Dün taşındı. Babam onu taburcu ettirdi ve ödemeler onun adına olduğu için kimse bunu sorgulamadı. Ödemeyi kesmesini bekliyordum ama bunu neden yapsın ki? Her zaman beni uzak tuttuğu için onu suçluyormuş gibi konuşurdu."

Outlaw başını sallıyor. "Kaldıraç. Hâlâ bir şeyin peşinde. Seni artık fiziksel olarak kontrol edemiyor, bu yüzden görmezden gelemeyeceğini bildiği tek ipi çekti."

"Ama tüm bunları neden yapsın ki? Dün, yaşamam ya da ölmem umurunda bile değildi ve bunun beni sevdiği için olmadığından adım gibi eminim."

"Bilmiyorum ama bu hoşuma gitmedi," diyorum. "Şehirden siktir olup gitmekten yanayım ama benim oyum gitmeden önce biraz daha bilgi alıp alamayacağımızı görmekten yana."

Lightning başını sallıyor. Beni destekleyeceği konusunda ona güvenebileceğimi biliyordum. "Eğer Mesner onu aldıysa, muhtemelen buraya taşıyacaktır, değil mi?"

Shadow mutlu görünmüyor ama başını sallıyor. "Buradan çıktıktan sonra Eagle- eye'ı arayıp bilgi vereceğim. Muhtemelen Mesner'ın yerindeki bağlantımız üzerinde biraz baskı kurabilir ama bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Bence Carnell'le konuşmayı ayarlamalıyız. Bu sefer bizim şartlarımızla."

"Ona güvenemeyiz," diye hırlıyor Outlaw. "Mesner'i istiyor ve bu süreçte köpeklerin önüne atılmamız umurunda bile değil."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Haklısın. Ama Harper? Odada Mesner'ın adı vardı ama bahse girerim vekâleti olan sensin. Onun için tıbbi kararlar verme hakkı yoksa, onu kaçırdı ve muhtemelen eyalet dışına taşıdı. Bu yasal olamaz."

Kendi dünyasında kaybolmuş, muhtemelen annesi için endişeleniyordu, ama canlandı. "Haklısınız. Tedaviye başlamadan önce bir avukatla konuşmamız gerekti çünkü haftalarca baygın kalacaktı. Hastanede de bir sürü farklı form doldurdum ama hiçbirinde babamın adı geçmiyordu. Odasının ücreti ay sonuna kadar , dolayısıyla bana sormadan onu başka bir yere nakletmeleri mümkün değildi."

"Eğer bir şey birazcık bile ters giderse, gideriz," diyor Şimşek, onun için alışılmadık bir ciddiyetle. "Tüm bunları kulüp arkamızda olduğu halde yerleşkede yapıyor olsaydık kendimi çok daha iyi hissederdim ve Outlaw'ın iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Sen ne düşünüyorsun Harper?"

"Annemi geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım ama bir daha yem olmayacağım." Harper ekliyor.

Gölge aramayı yapar.

HARPER

DAHA ÖNCE HIÇ ÇÖLDE BULUNMAMIŞTIM, GERÇEK ANLAMDA. BEN ONU Annem için umut dolu ve yeni bulduğum babamı tanımak için heyecanlı bir şekilde uçağa bindim ama söylemeye gerek yok, keşfetmek için çok fazla zamanım olmadı. Burası evden tamamen farklı bir dünya. Sert, vahşi ve biraz korkutucu ama aynı zamanda güzel. Erkeklerle çok benziyor ama bu karşılaştırmayı takdir edeceklerinden emin değilim.

Başımı Şimşek'in sırtına yaslıyorum ve güneşin ufukta doğuşunu izlerken gürültünün tadını çıkarıyorum. Motosikleti derin, koyu mavi, ışık vurana ve rengin tüm derinliğini görene kadar neredeyse siyah. Burada, sessiz yolda, kuru çöl havası yanımdan geçip giderken, bunu neden sevdiklerini gerçekten anlayabiliyorum. Aynı anda hem heyecan verici hem de rahatlatıcı. Özellikle de kollarım onun geniş göğsüne dolanmış ve kalçalarım ona yaslanmışken.

O kadar çok şey ters gidiyor ki, iyi ve doğru hissettiren her şeye sıkı sıkıya sarılacağım.

Çölde güvenilmez bir polisle karşılaşmak casus filmlerinden fırlamış gibi hissettiriyor. Dikenli kaktüslerin, dağınık çöl çalılarının ve arada bir yuvarlanan otların yanından geçiyoruz. Düz çorak topraklar, kayalık çıkıntılar ve uzakta yükselen dağlardan oluşan alışılmadık bir kombinasyon, evimize hiç benzemiyor. Dağ eteklerine doğru sürdük ve işaretlenmemiş bir yola saptılar. Yola çıktığımızda hava serindi.

Sürüyoruz ama hava şimdiden ısınmaya başladı. Umarım gideceğimiz yerde gölge olur.

Yavaşlamak ve engebeli, çamurlu yolda dikkatlice ilerlemek zorundalar. Önde giden Shadow koluyla işaret ediyor ve toprak patikadan çıkıp üç dev kayanın arasından geçiyorlar. Diğer tarafta motosikletleri görünmeden park etmek için yeterli alan vardır. Adamlar gölgelik bir yere yanaşıp motorları durdururlar.

"Sanırım geldik." Thunder telefonunu kontrol eder. "Kartal Göz'ün adamının buluşmayı önerdiği yer burası. Carnell'a koordinatları göndereceğim."

Outlaw etrafı tararken, "Görüş mesafesi iyi ama yine de ona güvenmiyorum," diyor. Yaralı olduğunu bilmeseydim, nasıl durduğuna çok dikkat ettiğini fark etmezdim, ama ne kadar acı çektiğini ancak tahmin edebilirim.

Shadow bisikletinden iner ve gerinir. "İşte bu yüzden lanet olası şehirde değil, buradayız. Şüpheli bir şey görürsek o tarafa yöneliriz." Geldiğimizden farklı bir yönü işaret ediyor. "Bağlantı yolu ile buluşuyor ve buradan çıkabiliriz."

"Bana sorarsanız, bu her iki tarafı da kolay hedef haline getiriyor."

Outlaw'ın sözleriyle ürperiyorum, her taş bir topçu yuvası olabilirmiş gibi etrafıma bakıyorum. Motosikletin arkasından kayıyorum, kendimi çok açıkta hissediyorum.

Şimşek uzun bacağını bisikletinden sarkıtırken, "O zaman zaten sıçtık," diyor. "Bunun için endişelenmenin anlamı yok. Peki, beklerken ne yapacağız? Yanımızda altılı bira falan getirmeliydik."

Karın kaslarına baktım. En az dört tane getirdiğimize eminim. "Aslında. Bana nasıl ateş edileceğini öğretebilir misin?" Biraz havaya doğru soruyorum, herhangi birinin bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değilim.

Shadow bana bir kaşını kaldırıyor, biraz şüpheli görünüyor. "Silahla ateş etmek mi? Bu istediğin bir şey mi?"

Thunder ve Lightning o kadar birbirlerine benziyorlar ki, farklı kıyafetler giymeseler bazen onları ayırt edemiyorum, ama sonra bir şey yapıyorlar ya da söylüyorlar ve bu o kadar bariz oluyor ki.

Thunder kaşlarını çatıyor, bu fikri onaylıyor gibi görünmüyor.
"Kendini savunmak daha güvenli olur."

Işık, eğlenen bir sırtıyla göz kırpmıyor. "Neden olmasın?"

Outlaw başını eğiyor, ifadesi okunamıyor.

Gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum. "Yani ideal bir dünyada hiç dokunmamayı tercih ederdim ama burası ideal bir dünya değil, değil mi? İşler ters gittiğinde kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Haklısın, kendini savunmak iyi bir fikir olabilir ama şu anda bana ateş etmenin temellerini gösterebilirsin ve bana Judo ya da her neyse onu öğretmek çok daha uzun sürer. Elinden geldiğince beni koruyacağını biliyorum ama her zaman yanımda olacağına güvenemem." Ve bahsetmek istemediğim bir şey var: eğer başka biri vurulur ya da yaralanırsa, orada durup kurtarılmayı beklemek zorunda kalmak istemiyorum.

Gölge yavaşça başını sallıyor ama ilk cevap vererek beni şaşırtan Outlaw oluyor. "Sana göstereceğim."

Kafamı karıştırıyor. Hayatımı kurtardıktan sonra artık ondan korkmuyorum ama benim hakkımda ne hissettiğinden emin değilim. Diğerleri daha açık sözlü. Lightning açık bir kitap, Thunder o kadar kolay değil, ama ne görüyorsan onu alırsın. Eğer benden hoşlanmasaydı, bunu bilirdim. Shadow daha uzun sürdü ama sanırım en çok sorumluluğu o taşıdığı için. Outlaw.

Ona hayatımı borçluyum. "Emin misin? Yani, dinlenmen gerekiyorsa anlarım."

"Ben iyiyim amina koyayım. söyledim," diye homurdanıyor.

Thunder beni Outlaws'a doğru itti. "Tartışmayın. Hepimiz yüzde yüz atıcıyız ama Outlaw Quickshot'la antrenman yapıyor. Yeni üyelerin çoğunun ateş etmeyi öğrenmesine yardımcı oluyor. Sana doğrusunu öğretecektir."

"Tamam. Hadi yapalım şu işi." Başımı sallıyorum, biraz gerginim ama korkak davranmamaya kararlıyım. Bunu ben istedim ve belki Outlaw'a tamamen işe yaramaz olmadığımı gösterirsem, yanımda o kadar huysuz olmaz.

Outlaw döner ve gruptan uzaklaşarak yürür. Arkasına bakmadan duraklıyor. "Geliyor musun?"

"Evet! Pardon!" Arkamdan gelen kıkırdamaları duymazdan gelerek yetişmek için koşuyorum.

Masa işlevi görebilecek bir kayanın üzerinde durdu, silahını çıkardı ve mermileri aldı. Silahı bana uzattı.

Şaşkınlıktan neredeyse düşürüyordum. "Vay canına, düşündüğümde daha ağırmış."

"Bilseydim, öğrenmen için daha küçük bir şey getirirdim. Ama elimde bu var. Silahlarla ilgili ilk ve en önemli kural, her zaman dolu olmalarıdır. Dolu olmadıklarından yüzde yüz emin olsanız bile, her zaman doluymuş gibi davranın."

"Doğru." Bu bana Shadow'un üç kuralını hatırlatıyor. "İkinci bir kural var mı?"

"Evet, ateş etmek istemediğin hiçbir şeye doğrultma."

"Üçüncü kural her zaman söylediğini yapmak mı?" Kendimi yakalamadan önce alay ediyorum.

Kaşları birbirine çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun be? Üçüncü kural, parmağını asla tetiğe dayamamaktır. Öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, özür dilerim."

Outlaw temel bilgilerin üzerinden geçiyor. Ben takip etmek için elimden geleni yaparken baskın gözümü ardından silahın farklı parçalarını buluyor. Sonra tam arkama geçti. Silahı iki elimle nasıl tutacağımı gösterebilmek için kollarını doluyor. Kabzası kalın, belli ki onunki gibi elleri olan biri için yapılmış, benimkiler için değil. "Böyle tut. Evet, böyle tut. Başparmaklarını pek kullanmıyorsun ama işaret parmağınla avucunun arasına sıkıştırmaya çalış. Olabildiğince sabit tut."

Beni sendeleyerek durmaya zorluyor, nasıl tutacağımı gösteriyor, kontrolü kaybetmemem için tutuşumu destekliyor ve tetiği çektiğimde bükülmemesi için tutmamı sağlıyor. Her yeni pozisyonda elleriyle beni yönlendiriyor, bileklerimde, üst kollarımda, kalçalarımda. Eli tişörtümün önünü okşuyor ve tabii ki tam göğüs ucuma geliyor, göğüs ucum ürperten bir karıncalanmayla canlanıyor.

içimden geçip ayak parmaklarıma kadar iniyor. Odaklanmam gerekiyor ama bir konuda çok yetenekli olduğu belli olan ve size öğretirken tüm dikkatini size veren bir adamda seksi bir şeyler var.

Bir silahı ateşlemek sandığımdan çok daha zormuş. Filmlerde her şey göstermelikmiş gibi gösteriliyor. Ama sonunda, masa olarak kullandığımız büyük kayanın üzerine farklı boyutlarda birkaç kaya yerleştirdi ve bizi yaklaşık 10 metre uzağa götürdü. Göğsü sırtımla aynı hizada ve kolları tam kollarımın yanında olacak ve onları sabitleyecek şekilde bizi konumlandırıyor. Bana mı öyle geliyor yoksa kalbinin atışını hissedebiliyor muyum?

"Sadece sol gözünü kapat, nişangâhı hizala ve tetiği çek," diyor, sert sesi tam kulağımın dibinde. Nefesi boynumda sıcak. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve tetiği çekiyorum.

Çekiç, dolu olmasa bile beni zıplatacak kadar gürültülü bir şekilde vurdu. Neden büyük bir patlama beklediğimi bilmiyorum. Belki de tüm bu beklenti beni ürkütüyor.

"Güzel. Tekrar yap." Bileklerimin yerini biraz değiştiriyor. "Tam oraya."

Seçtiği kelimeler bana Shadow'un dün gece onu ağzıma almamı emrettiğini düşündürüyor. Outlaw'ın sesi bana olduğumuzdan çok daha kirli bir şey yapıyormuşuz gibi hissettirmeseydi bu daha kolay olabilirdi. Özellikle de bana böyle sarılmışken.

Tetiği iki kez daha çekiyorum, bu sefer zıplamadan. Tık tık. Onaylayarak homurdandığında aslında biraz gurur duyuyorum.

"Pekala, silahı dolduracağım. Kuralları hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Bir silaha her zaman doluymuş gibi davran. Ateş etmek istemediğim hiçbir şeye doğrultmam. Parmağımı tetiğe dayama." Shadow'un üçüncü kuralını da onaylayacağını düşünüyorum ama bu konuyu tekrar açmayacağım.

Tabancayı parmaklarımdan çekiyor ve uğursuz bir klik sesiyle şarjörü takıyor. Sonra tekrar elime aldım.

"Daha ağır."

"Full mag, tabii ki öyle." Sıcak ellerini benimkilere dolayarak bana destek veriyor. "Acele etme. Sana gösterdiğim gibi en büyük kayayı hedef al."

"Tamam," diyorum, inanılmaz derecede gerginim. Bu sefer çok ses çıkaracağını ve bana geri tepeceğini biliyorum. Sadece onun sabit tutuşu beni sakinleştiriyor.

"Derin bir nefes alın, tutun, karnınızı ve omuzlarınızı esnetin, kendinizi olabildiğince dengeli hale getirin. Sonra tetiği çek." Sesi tam kulağımda.

Elimden geleni yapıyorum ve hazır olduğumu düşündüğümde işaret parmağımı sıkıyorum.

Silah patladı. Ne olacağını bildiğim halde şaşkınlıkla çığlık . "Vurdum mu?"

Gülüyor. "Hayır, ama daha kötü ilk atışlar gördüm. Hadi tekrar deneyelim."

Outlaw ellerimi tekrar destekliyor ve bu sefer daha iyi destekliyorum, silahın geçen seferki gücünü yeniden hissediyorum. Nişan alırken bu sefer çığlık atmayacağıma dair kendime söz veriyorum. Sonra sıkıyorum.

Bu sefer silah havladığında, en azından kurşunun nereye isabet ettiğini görüyorum. Hedeflediğim kaya değildi ama yaklaşıyorum. Bir dahaki sefere kesin. Daha küçük bir silahla, bunun çok daha kolay olacağını düşünüyorum. Aslında biraz eğlenceli. "Tamam, bir de kendim deneyeyim."

Outlaw bir an için hiçbir şey söylemiyor ama sonra bir adım geri çekilip beni bırakıyor. "Tamam." Sesi biraz kararsız geliyor ama denememe izin veriyor.

Kararlıyım, bana gösterdiği duruşa geçiyorum, namluya doğru nişan alıyorum ve çekiyorum. Nişan aldığım taşın *yanındaki* kaya gürültülü bir çatırtıyla uzaklara fırlıyor. "Bunu gördün mü?" Yakın zamanda herhangi bir atış yarışması kazanamayacağım ama en azından artık kontrolü tamamen kaybetmeden silahı ateşleyebiliyorum. Yüzümde kocaman bir sırıtışla etrafımda dönüyorum.

Tepki veremeden üzerime atladı, bileğimi yakaladı ve silahı yere doğrultacak şekilde indirdi. Beni hemen etkisiz hale getirdi.

"Silahına her zaman doluymuş gibi davran!" diye bağıyor, sonra yüzü acıyla bükülüyor ve hastalanmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Özür dilerim. Düşünemedim..." Yani, o haklı, silahla daha dikkatli olmalıydım, ama onun böyle bir çıkış yapmasına hazırlıklı değildim. "İyi misin? Belki de oturmalısın?"

"Sadece diğerlerinin yanına dön ve sorun çıkarma," diye hırladı, elini yanına koydu ve yaralı tarafını desteklemek için eğilerek uzaklaştı.

"Kanun kaçağı!" Ona bağıyorum. "Özür dilerim. Bir hataydı."

"Sorun değil," diye homurdanıyor, bana doğru bakmıyor bile. "Git Shadow'a söyle bana eşyalarımı getirsin."

O yaralı. Tabii ki yaralı. Böğründeki delik bir gecede iyileşmez. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Ondan önce bana karşı çok sabırlıydı. Belki biraz huysuzdu ama iyi bir şekilde. Silahı elimden aldığı anda yarasını burkmuş olmalı. Bekledikleri bisikletlere doğru yürürken çocuklar bana bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" Thunder soruyor.

Başımı salladım, Outlaw'ın motoruna doğru ilerledim. "Evet." Kasabadan çıkarken bazı tıbbi malzemeler almıştık ve canının yanması benim suçum olduğu için onu tamir edeceğim.

Hoşuna gitse de de.

OUTL AW

SIKEYİM.

Yine sıçıp batırdım ve birini uzaklaştırdım. Ama ne bekliyordum ki? Diğerleri onun peşindeyken bana ihtiyacı yok. Thunder ve Lightning beni şaşırtmadı ama Shadow? Sıra için bu kadar çabuk sıraya girmesini beklemiyordum.

Emniyeti açıyorum ve kendime kıvrılıp yaralı bir çakal gibi ölebileceğim bir kaya parçası buluyorum. Avucumda kan var ve boktan eczane atletime yayılıyor. Shadow hangi cehennemde? Her şeyi tekrar sarmak ve bağırsaklarımın dışarı sızmadığından emin olmak için yardıma ihtiyacım var.

"Hey, iyi misin?" Harper'ın tatlı ve ürkek sesi bana doğru geliyor.

"Sana gidip bisikletlerin yanında beklemen söylemiştim," diye , beni incinmiş görmesini istemiyorum.

"İşe yaramaz biri değilim, biliyorsun," diyor ve hemen oturuyor. "Son birkaç yılda hemşirelik hakkında çok şey öğrenmek zorunda kaldım. Bir bakayım."

"Ne? Hayır, ben iyiyim" diye yalan söyledim.

"Hayır, değilsin. G mleğini kaldır ve bana göster." Bakmak için uzanmaya başladı bile.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama tam geliyor, eliyle etek ucunu yukarı itiyor ve bandajların arasından sıızan kanı ortaya çıkartıyor.

Küçük bir nefes çekiyor ve ağzı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tamamen iyi."

"Siktir git! Sana ateş etmeyi öğretmeyi teklif diye bana dokunmanı istemiyorum. Neden umurundaymış gibi davranıyorsun? Diğerlerine baskı yapmak için mi? Çünkü seni her türlü sikecekler." Onu incitmek için söyledim ama kelimelerin gerçekten yerine oturduğunu görünce hemen geri almak istedim.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

"Kimseyi etkilemeye  alışmıyorum," diye tersliyor. "Belki de sadece beni kurtarıırken yaralandığın için minnettarım ve senin g r nd ğ n kadar büyük bir pislik olduğunu düşünmüyorum."

"Bu konuda yanılıyorsun," diyorum nefesimin altında, yumuşak elleri gömleğimi kaldırıp eski bandajı karıştırmaya başladığında. Kot pantolonumun bel bandına yapışmıştı.

Harper tereddüt ediyor. "Um, gereken..."

Aletimi çıkarmak için diğerleri kadar hızlı olmayabilirim ama hiç utangaç değilim. Doğruluyorum, kemerimin tokasını açıyorum ve kotumu kal alarımдан aşağı indiriyorum. Yan tarafım fena halde acıyor,  n tarafım bıçak gibi, arka tarafım ise donuk bir ağrı. "Yırtılmış, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyor, bandajı nazıkçe a ıyor ve gazlı bezi çekip çıkartıyor. "Nasıl ayaktasın ve benimle konuşuyorsun anlamıyorum. Ben olsam yatakta hüngür hüngür ağlıyor olurdum."

"Başka yok, değil mi?"

Harper antiseptik bir mendil çıkartıyor ve her şeyi temiz malzemelerle değiştirmeden önce kanı temizliyor. Yaklaşıp bandajı belime sararken ellerinin verdiği hissi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, parmakları bandajı yerine sabitlerken tenimi yumuşatıyor. Sikimin sertleşmeye hiç niyeti yoktu ama biraz acı

Daha önce hiç durmamıştı ve fark etmemesine imkan yok. Boxerımın kemerini zorlarken ve elleri bir santim uzaktayken olmaz.

Dudaklarını yalıyor ve gözlerimle buluşuyor.

Ne düşündüğünü bilmek için zihin okumama gerek yok. Yüzünden okunuyor. Merak ediyor. Dün gece aklımı olabilirim ama ölmemiştim. Shadow amını yalarken iniltilerini duydum, sonra da hepimizin görebileceği bir yerde ona sakso çekişini.

Kahretsin, onun başını eğip kendi başımı çevirdiğimi hayal etmek çok kolay.

Onu istiyor muyum? Tabii ki istiyorum. Kör değilim. Muhteşem bir kız.

Ama skoru bilmeyen biriyle uğraşmak? Tehlikeli bölge. Diğer adamların kafayı bulmaya başladığını söyleyebilirim ve kaçınılmaz son gerçekleştiğinde bunu onlar için mahvetmek istemiyorum.

Benden bıkip onlara seçim yaptırdığında.

"Neden benden hoşlanmıyorsun?" Harper sessizce soruyor. İri mavi gözleri şaşkın ve incinmiş bir şekilde yukarı bakıyor.

Ne? "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Oh, bilmiyorum. Her şeyi mi? Beni tersleyip duruyorsun ve sanki büyük bir yükmüşüm gibi davranıyorsun."

"Öylesin." Harper

geri çekiliyor.

Lanet olsun. Şimdi kesinlikle ondan nefret ettiğimi düşünüyor ve bu doğru değil. Gitmeden önce elini tutuyorum. "Beni dinle. Bunun bir girip çıkma işi olması gerekiyordu. Bütün bu durumu çok daha karmaşık hale getirdin ama bu senin suçun değil. Bunların senin suçun değil."

Bana inandığını sanmıyorum. Öyle olsaydı, gözleri nasıl düzeltereğimi bilmediğim yaşlarla dolmazdı. Ne zaman ağzımı açsam

Lanet botumu soktum. Çenesinden tutup bana için zorluyorum. "Bak, eğer-"

Eğilip beni öperek beni şok ediyor. Sadece tüy gibi hafif bir öpücük, ya da en azından öyle başlıyor, ama dudakları görüldüğü kadar yumuşak, elimi bal sarısı saçlarının arasına sokup daha derine götürüyorum. Öpücüğün içinde eriyor, gözleri kapanırken küçük bir inilti çıkıyor. Tadı cennet gibi.

Harper kendini bana bastırıyor ve ellerini önce karnımda, sonra da aşağı doğru kaydırıyor. Eğer devam ederse, bir avuçtan fazlasını alacak ve dilimin ve meme uçlarımda deldirdiğim tek şeyler olmadığını öğrenecek. Elinin kenarı boxer'ımın kenarına sürtünüyor, ince pamuğun arasından zorlanan sikimin başını sıyrıyor. Dokunduğunda tıslıyorum ve o da geri çekiyor.

"Özür dilerim! Seni incittim mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Başımı aşağı doğru sallıyorum.

Bakışlarımı takip ederek lastiğin içinden çıkmaya başlayan net çizgiye doğru ilerliyor. "Oh! Bunu kastetmemiştim..."

"Emin misin? Çünkü gittiğin yön kesinlikle buydu. Ama sorun değil. Bisikletlere geri dön. Birazdan orada buluşuruz."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Diye soruyor.

Tanrı aşkına. Bu hayat için fazla masum.

Bunu düzeltebilirim. "Bu işi halletmeme yardım etmediğin sürece hayır, böylece o pislikler ölmek üzere olduğumu düşünmeden geri yürüyebilirim."

Harper'ın çenesi düşüyor ve yanakları pembeleşiyor ama aslında gülüyor. "Bu gerçek bir şey değil."

"Hayır, ama gerisi doğrudu." Elimi iç çamaşırlarımın içine sokarak ona gitmesi için bolca zaman tanıyorum ama o kıpırdamıyor. "Şaka yapmıyordum."

Harper'ı onun beni izlediği kadar yakından izliyorum, ayağa kalkıp gideceği anı bekliyorum ama ben onu serbest bırakırken o kıpırdamıyor.

ve ellerimi tabanın etrafına sardım. "Bu...?"

Gözleri kocaman oldu.

Sırıtiyorum ve başının hemen altında, frenumumdan sarkan gümüş yüzüğe hafifçe vuruyorum. "Evet."

"Acımadı mı?"

"Vurulmak kadar kötü değil." Sıcak kayaya yaslanıyorum, izleniyor olmanın verdiği küçük heyecanın tadını çıkarıyorum. O da sanki ilk kez bir penis görüyormuş gibi izliyor. Bunun doğru olmadığını biliyorum, ama içgüdülerim bana bunun olması gerektiği kadar uzak olmadığını söylüyor.

Ayrıca Shadow'un bilseydi onu kulüp sürtüklerinden biri gibi etrafta dolaştırmayacağını da biliyorum.

"Harper..."

Kafasını kaldırıp bakmıyor.

"Mmm?" "Bakire misin lan sen?"

Bakışlarını hareket eden elimden ayırıyor ve az önce yakalanmış gibi bana bakıyor. "Ne oldu? Neden?"

"Sadece soruya cevap ver."

"Fark eder mi?" Cevap vermemi bekliyor ama ben sabırlı bir adamım. "Fark etmez. Teknik olarak mı? Evet."

"Teknik olarak mı?"

Kıpırdanıyor ve gözleri sikime kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor, sanki dikkatinin dağılmasına izin vermekten korkuyormuş gibi. "Seks yapmadım ama yirmi bir yaşındayım. Başka şeyler de yaptım ve çocuk değilim. Sadece hiç doğru zaman gibi gelmedi sanırım."

Her şey yerli yerine oturdu. İlgi göstermesinin tüm nedeni şimdi mantıklı geliyor. Hayatı altüst oldu ve normal hayatına geri dönmeden önce ona olabileceği birkaç şeyi öğretmekte hiçbir sakınca görmeyen adamlarla birlikte tehlikenin içine atıldı. Bununla çalışabilirim.

"Dokun bana o zaman."

Dudaklarını yalıyor ve tereddüt ediyor. "Fazla zamanımız olmayabilir."

"O zaman boşa harcamasan iyi edersin. . Dokun bana." Ona uzanıyorum ve elini tutuyorum, şaftıma doğru yönlendiriyorum ve parmaklarını etrafına sarıyorum.

"Bunun gibi mi?" diye soruyor, elini hareket ettirerek.

"Evet. Yukarı ve aşağı. Sık. Piercing için endişelenme. İyileşeli çok oldu. Çekiştirmedğin sürece bir şey olmaz."

Eli ilk başta beceriksizce hareket ediyor ama ben ona rehberlik ediyorum. Çok çabuk öğreniyor ve çok geçmeden beni tam istediğim şekilde boşaltıyor.

"İşte bu . Siktir." İnliyorum. "Sadece biraz daha sert. Bu mükemmel."

Alt dudağını ısıyor, yanakları kıpkırmızı ve gözleri yaptığı şeye kilitlenmiş. "Sen... sen gelecek misin?"

"İzlemek ister misin?"

Harper başını sallıyor, nefes alış veriş hızlanıyor ve göğüsleri alçalarak tişörtüne baskı yapıyor. Diğer eli belli belirsiz iç çamaşıma doğru kayıyor ve narin tırnakları taşaklarımın üzerinde geziniyor, harika bir his. Yarığımdan pre-cum damlıyor ve eli her yukarı çıktığında başparmağını üzerinde gezdirerek kaygan sıvıyı yayıyor.

"İşte bu kadar. Sikeyim. Çok yaklaştım. İzliyor musun?" Soruyorum, izlediğini biliyorum ama bunu söylemesini istiyorum.

"Evet," diye inliyor ve ses içimden geçerek başka bir zevk katmanı ekliyor.

"Böyle devam edersen elinin her yerine boşalacağım."

Durmuyor ve yavaşlamıyor. Kavrayışı sert ve sıkı, uzunluğumda yukarı ve aşağı kayıyor, sürtünme sadece doğru miktarda. Kalçalarımındaki kaslar geriliyor ve kayadan aşağıya doğru eğiliyorum.

"Siktir!" Zevk bir kreşendoya ulaştığında homurdanıyorum ve aletim patlıyor, kalın sperm ipleri karnıma ve yeni ban- dajlara püskürüyor, sonra hala pompalayan elinin üzerine damlıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Bu çok fazla. Şimdi ne yapacağım?" "Dün gece Shadow için ne yaptın?"

Harper kıpkırmızı kızarıyor ama "Yuttum" diye cevap veriyor. "Geliyor!" Thunder en kötü zamanlamayla bağırıyor. "Orospu çocuğu."

GÖLGE

O YALNIZ. CESUR.

Bu polis hakkında tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum. İçgüdülerim bana bizim tarafımızda olmadığını ama asıl hedefinin Mesner olduğu konusunda yalan söylemediğini söylüyor. Harper için olmasaydı bu riski almazdım ama tüm bunlar sona erdiğinde hayatını yeniden kurmasına yardım edecek ve Çılgık Atan Kartallar hesaba katılması gereken bir güç ama elimiz bir yere kadar uzanıyor.

"Carnell," arabasından indiğinde onu selamlıyorum ve harekete geçmeden önce etrafına hızlıca bir göz atıyorum. "Sizi burada akbabalara bırakmamamız gerektiğine bizi ikna etmek için on dakikanız var. Senin lanet kurallarına göre oynadık ve sen bizi ölüme terk etmeden önce adamın bizi sikti."

Bir elini kirli sarı saçlarında gezdirerek başını sallıyor. "Ne yaptığını sandığımı bilmiyorum. Evet, konuşma kesilirse bir şeyleri zorlamasını söyledim ama ateş etmeye başlamaması gerekiyordu. Ona tam olarak soramayız, değil mi? Bu boktan bir gösteri. Dün gece hiç uyumadım."

"Yuh amına koyayım," diye gürlüyor Thunder adaşı gibi. "Olaylar yatışana kadar fareler gibi saklanmak zorunda kaldık. Eğer herhangi birimiz ölseydi, sen şu anda yürüyen ölü bir adam olurdun. Seni tam burada vurmamamız gerektiğine ikna olmadım." Belindeki silahını gevşetir.

Harper ve Outlaw bize katılıyor, ona nasıl ateş edileceğini öğrettiği yerden geri yürüyorlar. Aralarında ne geçtiğinden emin değilim ama eğer onu iyileştirmesine izin verdiyse bu iyiye işaret. Adam onu hırpaladıktan sonra gözyaşları içinde koşarak geri gelmesini bekliyordum ama Outlaw sakın bir şekilde yürüyordu, lazer gibi Carnell'e odaklanmıştı. Polisin Outlaw'ın vurulduğunu bilip bilmediğini bilmiyorum, ama bunu açıklamak zorunda kalmazsak, en iyisi bu.

Carnell'e cesareti için puan vereceğim. Bu sefer pabuç diğer ayağın üzerinde ve hiç geri çekilmiyor. "Ama yapmadınız, o zaman ben neden buradayım? Bana inanmak için bir nedenin yok ama çünkü fiyaskoyu sana karşı kullanmayacağım. Mesner'ın gizemli kızı belli ki her ne sebeple olursa olsun seninle birlikte olmayı seçiyor ve bu onu kızdırıyorsa, bunu bu lanet durumdaki tek umut ışığı olarak sayacağım."

Lightning isteksizce başını sallar. "Kayıp kişi."

Başını eğiyor. "Tamam mı? Bu benim departmanım değil ama bazı aramalar yapabilirim. Yine de nedenini bilmek istiyorum. Kulübünüz onları birini infaz etsin diye birinin izini sürmüyorum. Sana bir iyilik borcum varmış gibi hissediyorum ama görüldüğünün aksine kirli değilim."

"Harper'ın annesi," diye açıklıyorum.

Zar zor tepki veriyor, kaşları hafifçe kalkıyor. Harp-er'e döner. "Annen mi? Onun da bu resmin bir parçası olduğunu bilmiyordum. Mesner'ı hepinizden daha uzun süredir takip ediyorum ve söylemeliyim ki. Bir kızı olduğu gerçeği tamamen damdan düşer gibi ortaya çıktı. Bunca zamandır ailenizi saklıyor muydu?"

Outlaw ve Lightning, Harper'ın arkasında koruma gibi pozisyon alırlar.

Başını iki yana sallıyor. "Babam olduğunu yakın zamana kadar öğrenemedim. Annem hamileyken doğu kıyısına taşınmış. Bildiğim kadarıyla ondan sonra hiç görüşmemişler. Benim varlığımdan bile haberi yoktu."

Carnell kaşlarını çatıyor. "Ne zaman kayboldu?"

"Evet, dün," diyor Harper, sesi çatlayarak. Ağlamaya başlıyor ve Lightning kolunu ona doluyor.

"Onunla görüşmemizden önce mi sonra mı olduğunu kesin olarak bilmiyoruz. Kesin olarak bildiğimiz tek şey, bir tıbbi tesiste iyileşme sürecinde olduğu ve Mesner'in onu kontrol ettirip başka bir yere naklettirdiği," diye açıklıyorum.

"Mesner." Carnell bunu bir lanet gibi söylüyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup uçurumun duvarına yaslanıyorum. "İyileşmesi için para ödemeye yardım ediyordu ama onu hareket ettirememeliydi. Harper onun tek yasal ailesi. Sol topum üzerine bahse girerim ki eğer şimdiye kadar Vegas'ta değilse, yoldadır."

"Neden ?" Carnell düşünceli bir şekilde konuşuyor, düşünürken bana sadece yarı yarıya dikkat ediyor. "Ne kazanacak ki? Harper'ı hizaya getirmek için onu kullanmak mı? Çocuğunu uzak tuttuğu için annesini cezalandırmak için mi? Destenin sadece yarısıyla kart oynuyormuşum gibi hissediyorum."

Harper'a kalkık, sorgulayan bir kaşla bakıyorum. Onun hikâyesini ben anlatmayacağım. Eminim hayatında karar veren lanet olası erkeklerden bıkmıştır.

Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Size bildiklerimi anlatabilirim."

Mesner'a nasıl bulaştığını anlatmayı bitirdiğinde Carnell inanamayarak başını sallıyor. "Buna inanamıyorum. Yani, inanıyorum," diye hızlıca ekliyor, ellerini uzatarak. "Yalan söylüyorsun demiyorum. Sadece... Mesner'ın yapacağı bir şey gibi gelmiyor, hepsi bu. Uzun zamandır kayıp olan kızını eve getirmek, ona bir tür vergi kaçakçılığı evliliği ayarlamak... Hâlâ büyük resmi kaçırıyoruz. Mesner'ın temiz görünmesini sağlamak için uğraşması gereken bir sürü dolandırıcı avukat ve muhasebeci var. İnanın bana, öyle olmasaydı hayatım çok daha kolay olurdu."

"Ama onu bulabilir misin?" Harper bir adım öne çıkıyor ve Carnell'e kendisinininkine çok benzeyen kararlı bir ifadeyle bakıyor. Zavallı kız zor günler geçirdi ama içinde hâlâ o ateş var. Daha sonra yanışını izlemek için onu körüklemek istememe neden olan ateş, ama bunu Carnell'in tekrar gittiği zamana saklıyorum. "Onu son kontrol ettiğimde daha bilinçli olmaya başlamıştı ve eğer onu incitiyor ya da korkutuyorsa... Bunun bedelini ödemesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

Carnell başını sallayarak, "Durumunuzu anlıyorum," dedi. "Keşke size bir tür güvence verebilseydim ama Mesner'ı tanıyorum. Sırf hastalansın ya da ölsün diye onu kaçırma zahmetine katlanacağını sanmıyorum ama eğer bunu bir tür ceza olarak görüyorsa, seninle denediği gibi onu da duygusal olarak manipüle ettiğini görebilirim."

"Kahretsin. Konuşma konusunda benden bile kötüsün," diye Outlaw. "Biraz anlayışlı ol, dostum."

Carnell yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, sadece sesli düşünüyordum. Genelde kurbanlarla doğrudan temas halinde olmam."

İşler aptalca bir hal almadan önce ellerimi kaldırıyorum. "Var mısın, yok musun? Harper annesini geri istiyor, sen de Mesner'ı. Top oynamaya devam mı edeceğiz yoksa hepimiz elimiz boş mu gideceğiz? Çünkü haberiniz olsun, işler karışırsa ve geri dönüp ortalığı temizlemek zorunda kalırsak, sadece dördümüz olmayacağız."

"Bu bir tehdit mi?" Carnell karşılık verir.

"Bu lanet bir söz. Ama hedeflerimiz aynı olduğu sürece, Mesner kadar birbirimizle de neden savaşmamız gerektiğini anlamıyorum. Bizim hakkımızda istediğinizi düşünebilirsiniz ama buraya gelene kadar bu kız tamamen normal bir hayat yaşıyordu. O tam da polislerin koruması gereken türden çocuk. Annesinin torunlarıyla oynayabileceği, beyaz çitlerle çevrili bir geleceği hak ediyor."

Her kelimesinde ciddiğim ama Harper'ın bizsiz geleceği hakkında konuşmak yakıyor. Şimdiden içimi kemirmeye başladı ve diğerleriyle onun hakkında konuşmadım ama Thunder ve Lightning'in gerçekten korumacı hissettiklerini söyleyebilirim. Herhangi bir masum için olduğundan daha fazla.

"Burası Şeytan'ın kızı kadar sıcak," diyor Şimşek, "Hepimiz aynı lanet şeyleri istiyoruz, o yüzden artık anlaşabilir miyiz? Bu işi başlatmak için bizden ne istiyorsunuz?"

Thunder gözlerini devirir ama başıyla onaylar.

Carnell huffs. O da en az benim kadar yorgun görünüyor. "İyi. Annen hakkında bana verebileceğin tüm bilgilere ihtiyacım var. Resimler, kimlikler, eski adresler, izini bulmamıza yardımcı olabilecek her şey. Ona bakmak için ne tür ilaçlara ya da ekipmanlara ihtiyaç duyabileceklerine dair ayrıntılar, böylece herhangi bir şey ortaya çıkıp çıkmadığını görebiliriz. Gerçekten her şeyi." Beklentiyle Harper'a bakıyor.

Harper elini uzatarak, "Elbette ama telefonumu geri almam gerek," diyor. "Dizüstü bilgisayarım ya da diğer eşyalarım olmadan, buradan herhangi bir şeye ulaşabilmemin tek yolu bu."

"Tamam. Arabaya koydum. Sadece bir uyarı, Mesner ya da adamlarından herhangi biri sizinle iletişime geçmeye çalışırsa diye SIM kartınızı yenisiyle değiştirdim."

"Görünüşe göre onu takip eden kişi olmak istiyorsun," diyor Thunder karanlık bir sesle.

Carnell hiç de özür diler gibi görünmüyor. "Onun yerine ben daha iyiyim, sence de öyle değil mi?"

Onlar bilgi alışverişinde bulunurken ben kenara çekilip geceyi geçirecek bir yer aramaya başlıyorum. İyi durumda olsam bile yerleşkeye dönmek uzun bir yol ve Outlaw'ın devrilmesini istemiyorum. Belki yarı yolda bir yerde. Rüzgarın esişine göre farklı yönlerde gidebileceğimiz bir yer. Çıkarlarımız uyuşmadığı anda Carnell'in bizi tekrar dolandırmayacağına güvenmiyorum ve eve daha yakın olmayı tercih ederim.

"Bu senin annen mi?" Carnell başımı kaldırmama neden olan bir ses tonuyla soruyor. Harper'ın telefonundaki bir fotoğraf olduğunu tahmin ettiğim şeyi incelerken kaşları iyice çatılmıştı.

Harper başını sallar. "Öyle mi? Neden? Onun hakkında bir şey duydun mu ya da gördün mü?"

"Simmons?" Başını hafifçe sallıyor, umursamaz bir tavırla. Ama söylemediği bir şey anlayabiliyorum. "Bana birini hatırlatıyor. Onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

Harper ikna olmuş görünmüyor ama şu anda hiçbirimizin fazla seçeneği yok. Hepimiz onun uzaklaşmasını izliyoruz.

Outlaw, "Ona güvenmiyorum," diyor ve Harper da dahil başımızı sallıyoruz. "Her şeyinizi yedekleyin ve o telefonu g m n. Oraya ne koyduğunu kim bilebilir ki?"

"Anlaştık." Bisikletime doğru yürümeye başladım. "Ama bildiğim bir şey varsa. Hava burada durmak için fazla sıcak. Ve Vegas şu anda bizim için beladan başka bir şey değil. Mesner ve Carnell *ile* aramıza biraz mesafe koymanın zamanı geldi. Dağlarda bizim için bir oda ayırttım. Geceyi orada geçireceğiz ve eğer bir şey duymazsak, kulüp binasının duvarları içinde beklemeyi tercih ederim."

"Sen ben de," diyor Thunder.

"Havuz var mı?" Lightning  ocuk gibi soruyor. " ıplak y zecek misin?"

"Belki."

Outlaw, "Sen herkesin içinde aletini sallamak istiyorsun diye daha fazla polisle uğraşmak istemiyorum," diye homurdanıyor.

Lightning sırtıyor. "Harper bana katılırsa fikrini değiştireceğine bahse girerim."

HARPER

ŞIK, SIYAH MOTOSİKLETİYLE SHADOW'UN ARKASINDAN GIDIYORUM. MOTOR Büyük bir kedi gibi mırıldanıyor, bir ormanda sizi takip edip devasa çenesiyle bir hamlede öldürebilecek bir şey. Bu ona yakışıyor.

Yani, beni yedi ve bu oldukça .

Bu düşünceye kıkırdıyorum. Sırtında hissedip hissetmediğini bilmiyorum ama ona oldukça sıkı sarılıyorum, yani belki.

Outlaw solumuzda at sürüyor. Diğerleri onu görebilecekleri bir yerde kalması konusunda dikkatli görünüyorlar. Böylesine büyük bir sakatlıkla nasıl çalışabildiğine hâlâ hayret ediyorum. Dövmeleri, piercingleri ve huysuz tavırları artık beni korkutmuyor. Bana Garfield'ı hatırlatıyor, ben küçükken bulduğumuz kedi. Muhtemelen uzun süredir sokakta yaşayan büyük, turuncu bir kedi. İlk başlarda tek yaptığı kanepenin ya da yatağın altına saklanmak, onu sevmeye çalıştığımda hırlamaktı.

Beş yaşlarında olmalıydım ve anneme bu konuda ağladım çünkü sevimli kedi videolarında gördüğüm gibi bir kedi istiyordum. Beni oturttu ve bazen birinin uzun süre korkmuş ve yalnız kalmış olmasının zaman aldığını, ancak bu şanslı hak ettiklerini, çünkü güvenmeyi öğrendiklerinde size tüm kalpleriyle güveneceklerini açıkladı.

O zamanlar haklıydı ve Outlaw'ı diğerleriyle -hayatı pahasına güvendiği adamlarla- birlikte gördüğümde, benim için kendini kurşunun önüne atan adamı görüyorum.

Otel otoyol kenarında olduğu için beklediğimden daha güzel. Küçük bir kumarhaneye bağlı, sanki Las Vegas'tan kaçmış ve burada suyu bitmiş gibi. Sanırım Nevada'ya geldiğinizde, her durak bir kumar fırsatıdır. Ama çalışan bir duşu olduğu sürece mutluyum. Bavullarım hâlâ yanımda olsaydı çok daha mutlu olurdum ama küçük motele geri dönemedik.

Gelinliğim muhtemelen ya internette satılıktır ya da kayıp eşya kutusuna atılmıştır. Onu özlemeyeceğim ama o ipek pijamalar için adam öldürebilirim.

Shadow anahtar kartını mandalın üzerine vurur ve kapıyı açar. İçeri giren ilk kişi benim. "Vay canına! Bu çok güzel."

Onuncu katta küçük bir süit, sadece iki kraliçe yatak değil, oturma alanı olan küçük bir yan oda, büyük bir televizyon ve oldukça güzel bir şehir manzarası var. Işıkları açmak için, aydınlatmayı ayarlamak için dokunabileceğim bir renk tekerleği olan küçük bir ekran var. Biraz daha doğal bir şey bulmadan önce bizi kırmızı ışık bölgesine soktum, taç pervazının yanına gizlenmiş bir ışık şeridinden sadece bir miktar mor. Harika.

Gölge kıkırdar. "Motorcu olmamız fakir olduğumuz anlamına gelmiyor bebeğim. Hepimizin biraz esneme şansına sahip olabileceğini düşündüm."

Outlaw tam olarak bunu yapıyor, yumuşak bir nefes tıslamasıyla dikkatlice yatağa uzanıyor.

"Ama yine de bu gece kimin kiminle yatacağı konusunda kavga etmek zorundayız," diyor gülerek Lightning, oturma alanındaki bir sandalyeye çökerek.

"Sorunlarımdan kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," diyorum dudaklarımı ıslatırken. "Annem dışarıda bir yerde ve iyi olup olmadığını bilmiyorum. Ona zarar verebilir, öldüğümü söyleyebilir ya da her türlü korkunç şeyi yapabilir."

"Carnell ilgileniyor. Bu arada, en önemli şey sizi güvende tutmak ve biz de bunu yapıyoruz." Thunder yataklardan birine oturarak boylarımızı eşitledi. "Bu bok başladığından beri tepki vermekten başka bir şey yapmıyoruz. Bir dakika durup düşünmenin zamanı geldi."

"Biliyorum..." Sırtımı duvara yaslıyorum, şu anda tüm hayatım böyle hissediyor. "Hiçbir şey yapmamaktan nefret ediyorum."

"Beklemek boktan bir şey. Yapılması en zor şeylerden biridir. Hepimiz bundan nefret ediyoruz ama akıllıca oynamak zorundasınız." Shadow'un sesi benim hissettiğim kadar sinirli geliyor.

Odanın içinde dördüne de teker teker bakıyorum. Yaralı olan tek kişi Out-law olabilir ama hepsi sert görünüyor. "Siz neden hâlâ buradasınız? Dürüst olmak gerekirse. Motosikletlerinizi geri aldınız, Vincent'a mesajınızı iletiniz. Artık hiçbir şey için bana ihtiyacınız yok. Ben sizin için sadece daha fazla belayım. Buna minnettar olmadığımın değil, çünkü siz olmasanız ne yapardım hiç bilmiyorum, ama... burada kendinizi çok fazla riske atıyorsunuz, ne için?" Bunu düşündüklerinde akıllarının başlarına gelip gideceklerinden korksam da sormak zorundayım.

Her birinden sert bakışlar alıyorum, sanki gerçekten aptalca bir soru soruyormuşum gibi. Outlaw bile.

"Seni güvende tutacağımıza söz verdiğimizize eminim. Bunun bir anlamı var. İşler karıştı diye sözümüzden döneceğimizi mi sanıyorsun?" Thunder'ın sesi gerçekten aşağılanmış gibi geliyor.

"Hayır, tabii ki hayır, ama bunun bir zaman sınırı olmalı, değil ? Bundan on yıl sonra sırf söz verdin diye hâlâ benimle birlikte olmayacaksın. Hiçbirimiz işlerin bu kadar kontrolden çıkacağını beklemiyorduk." Tüm evreni işaret etmeye çalışır gibi ellerimi kaldırıyorum.

Lightning sırtıyor. "Bizden kurtulmaya mı

çalışıyorsun?" "Ne? Hayır."

Outlaw başını bir koluna dayayarak, "Bırak on yılı, on gün sonrası için bile endişelenme," diyor. "Bununla başa çıkacağız-

Önce bir gün, sonra da yarın ne durumda olacağımıza bakarız. Şu anda sadece yiyecek bir şeyler istiyorum."

Şimşek telefonunu çıkararak, "Yakınlarda ne var bir bakayım," diyor.

"Çin yemeği," diye ekliyor Thunder. "Szechuan Tavuğu, ekstra acı. Yandığını hissetmek istiyorum."

"Ve dışarı," diye ekliyor Lightning.

Çocuklara göz kırpıyorum. Görünüşe göre onlarla sıkışıp kaldım. Ve akşam yemeğinde Çin yemeği yiyeceğiz.

İçime sıcak bir his yayılıyor ve sırtımama neden oluyor. Kaçırılmayı, vurulmayı, hayatlarımızdan endişe ederken saklanmayı bir kenara bırakırsanız, aslında grubun bir parçası olmak güzeldi. Uzun zamandır sadece annem ve ben vardık ve başka bir ailem olmamıştı. Beni sorgusuz sualsiz kabul ettikleri için fazla bağlanmak çok kolay olurdu.

Eğer onları yenemiyorsan, o zaman onlara katıl. "General Tso's, eğer varsa. Orta boy," diye anons ediyorum, duşu keşfetmeye gitmeden önce. Üzerimdeki tüm bu çöl tozunu ve yol kumunu temizlemem gerekiyor.

"Not edildi," diyor Gölge.

Hâlâ gülümseyerek banyoya bakmaya gidiyorum. Güzel bir banyo. Ahşap ortalı zemini, duvarda iki duş başlığı ve yukarıda iki yağmur duş başlığı ile daha çok saunaya benzeyen büyük bir açık duş. Benim boyumda en az üç ya da dört kişi için yer var, yani belki iki bisikletçi.

Toz dolu giysilerimi çıkardım ve tüm başlıkları açtım. İçine atladığımda tropik bir fırtınanın içine düşmüş gibi oluyorum. Bir gün tüm bunlar sona erdiğinde ve kendime ait bir evim olduğunda, böyle bir duşa sahip olacağım. Çok şey istemiyorum, değil mi?

Tam ikram edilen lifle köpürmeye başlamıştım ki, serin bir hava akımı banyonun kapısının açıldığını haber verdi. "Kim var orada?"

"Yardım lazım mı? Sırtları ve ulaşılması zor diğer noktaları fırçalamakta iyiyimdir." Lightning'in sesi alaycıdır.

"Giyinmedim!" Neden tüm seçeneklerimin arasından ağzımdan çıkan bu oldu?

"Giysileriyle duş alan o tuhaf tiplerden biri olduğunu düşünmekten nefret ederdim," diyor Thunder.

"Burası oldukça sıkışık olacak," diye not düşünüyorum, onları cesaretlendirmeye mi yoksa cesaretlerini kırmaya mı çalıştığımdan emin değilim. İki elimle kanepeyi tutarak ve ön kollarımla göğüslerimi kapatarak arkadaki duş başlığına doğru dönüyorum.

"O zaman sanırım rahatlamamız gerekecek," diyor Thunder o kadar yakın ki zıplıyorum. "Tutunmak için harika kalçaların var, tatlım."

Ellerini kalçalarıma koyuyor ve beni kendine çekiyor, kürek kemiklerimi gövdesine, bacaklarımı onunkilere ve sert aletini sırtımın alt kısmına bastırıyor. Sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen onunla ve Thunder'la zamanlar sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bu düşünce karşısında endişeyle yutkunuyorum çünkü bugün kimsenin bizi rahatsız edeceğini sanmıyorum.

"Ovalama şeyini uzatır mısın?" diye soruyor, belli ki direniş beklemiyor.

Bekleyen ellerine uzatıyorum, bu sırada göğüslerimi açtığımı biliyorum ama ne anlamı var ki? Her yerimi gördü ve sandığım kadar çok şey sakladığımdan şüpheliyim. O kadar uzun boylu ki, bahse girerim yukarıdan aşağıya harika bir görüntü elde ediyordur.

"Bir tane daha buldum." Şimşek dedi ve sonra iki büyük, çıplak adam beni birer lifle ovmaya başladı.

Tahmin ettiğimden daha nazik ve çok kapsamlı. Pürüzlü dokusu kalçalarıma, yanlarıma ve sırtımın tam ortasına çok iyi geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve zevkten titreyerek çalışmalarına izin veriyorum.

Biri göğsümün üzerinden geçtiğinde, meme ucum geriliyor. Alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Dikkat et," diye fısıldıyorum.

"Oh, öyleyiz," diye onaylıyor Şimşek ve diğer göğsüm de aynı muameleyi görüyor, ardından ani, ıslak bir öpücük geliyor. Yumuşak bir inilti çıkardım.

Şimşek sırtıma odaklanırken, Yıldırım önümü alıyor. Göbeğimi emiyorum, çünkü iki mükemmel erkek örneği sizi çıtırçıtlık gördüğünde yapacağınız şey budur. Belki de tüm bu kaçış ve kurşunlardan kaçış biraz zayıflamama yardımcı olur.

Şimşek beni göbek deliğimin tam ortasından öperken kıkırdıyor. "Sen nefes alana kadar burada kalacağım bebeğim. Olduğun gibi çok güzelsin. Kendini bizden saklamaya çalışma."

Sözleri içime işlerken nefesimi yavaşça bırakıyorum. Bir ömür boyu yapılan küçük yorumlar ve düzenlenmiş dergi fotoğrafları bir öpücükle geri alınamaz ama bu bir başlangıç. Koşulsuz kabul. Tanrım, nasıl oldu da bunu şimdiye kadar onlarla hissetmedim? Parmaklarımı Lightning'in ıslak olduğu için neredeyse siyah olan kısa saçlarında gezdiriyorum. Söz verdiği gibi yapmaya devam ederken ve karnımı öperken parmaklarımı kafa derisinin üzerinde gezdiriyorum.

Ve sonra biraz daha aşağı.

Gök gürültüsü kulağıma gürliyor, "Doğru. Bırak seninle biz ilgilenelim."

Sesindeki yumuşak emir ve zevkin cazibesi beni ikisinin arasında eritiyor. Thunder'a yaslanıp vücut ısısının tadını çıkarıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam." Sadece bir fısıltı, ama o duyuyor.

Vitrindeki çıkıntıdan küçük şampuan şişelerinden birini alıyor ve eline dolduruyor. Bir an sonra başımı arkaya yaslıyor ve saçıma sürüyor. Thunder, kayayı ezebilecek bir tutuşla şampuanı kafa derime masaj yaparak yediriyor. Sadece iyi bir saç yıkamayla orgazm olmanın mümkün olduğundan emin değilim, ama geçirdiğimiz zamandan sonra, bunun olabileceğini düşünüyorum. Gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlanıyor ve Şimşek beni desteklemekte acele etmese, ayaklarının dibinde titreyen bir karmaşa halinde yığılıp .

"Yavaşça arkanı dön," diye emrediyor Şimşek ve itaat etmek gibi basit bir eylem bile beni tahrik ediyor. Thunder beni durdurana kadar dönüyorum, böylece yüzüm ona dönük oluyor. Sert boyu karnıma baskı yapıyor ve Şimşek tam arkama geçtiğinde, iki ıslak, çıplak, sert adamın arasında sıkışıp kaldığımı fark ediyorum. Tanrım, Vegas'ta uçaktan inen o masum kıza ne oldu?

"Aferin kızıma," diyor Thunder derin sesiyle ve beni hafifçe inletiyor.

Şimşek duş başlıklarından birini duvardan ayırıyor ve saçlarımı durulamak için başımı arkaya yaslıyor. Görünüşte sert olabilirler ama bir kıza nasıl bakıldığını hissettirmeyi iyi biliyorlar.

Thunder beni aç bir öpücüğün içine çekiyor. Aleti karnımı okşuyor ve ben de parmaklarımı onun etrafına dolamak için uzanıyorum. Sıcak ve zonkluyor ve bana karşı olmasını istiyorum. İkisini de.

Tanrım, ilk seferim duşta mı olacak? Onlara söylemeli miyim?

Thunder büyük eliyle çenemi yakalıyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Bu sefer kimse bizi rahatsız etmeyecek. Asıl soru, bizim için hazır mısın? Hepimiz için?"

Oh.

Bu düşünceyle kalbim küt küt atıyor. Burada bile aniden inandırıcı bir şekilde kuruyan dudaklarımı ıslatıyorum. "I..."

? Buna hazır mıyım?

Vücudum evet diye bağırıyor, ki bu biraz çılgınca, değil mi? Ben mi? Dört büyük, kötü motorcuyla mı?

Şimşek göğüslerimi avuçlamak için etrafıma uzanıyor, bu da odaklanmama hiç yardımcı olmuyor. Kulağıma doğru fısıldıyor, "Ne dediğimizi unutma. Seninle ilgilenmemize izin ver. Nasıl yapacağımızı bildiğimiz her şekilde."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

HARPER

ŞİMŞEK BENİ ANIDEN KOLLARININ ARASINA ALDI, ŞAŞKINLIK İÇİNDE CIYAKLADIM-kollarımı sıkıca boynuna doladım. "Ne yapıyorsun?"

"Burada hepimize yetecek kadar yer yok," diyor ve gerçekliği kavırıyor. Dördümüz de. Şu anda.

Thunder banyonun kapısını açtığında sıcak duştan sonra gelen serin hava hoşuma gitti. Adamların içimi yaktığından bahsetmiyorum bile. Nasıl olacak bu iş? Şimşek beni yatak odasına taşıırken, ikimiz de çırılçıplak ve sırılsıklamken, aynı anda hem verici hem harika hem de belki biraz utanç verici. Umursuyor gibi görünmüyor. Kollarında daha sıkı kıvrılıyorum, ama bu popomun herkesin görebileceği şekilde aşağı sarkmasına yardımcı olmuyor.

"Siktir," diye tıslar Shadow. "O kıcı bronzlaştırdın mı? Parlıyor amına koyayım."

Thunder güler ve yataktaki yorganı yırtar. "İyi bir fırçalama ve sıcak su. Git durulan yoksa bunu özel bir parti haline getiririz. Outlaw nerede?"

Gölge başını sallar.

"Hayır mı?" Şimşek sorar.

Üç adam fazlasıyla yeterli olacaktır ama Outlaw'ın burada olmaması yanlış geliyor. "Belki de bunu yapmamalıyız. Sorun yaratmak istemiyorum."

"Sorun sen değilsin tatlım," diyor Shadow nazikçe, duşa doğru ilerlerken. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve hâlâ canı yanıyor."

Yıldırım çarşafının ıslanmasını umursamadan beni yataklardan birinin üzerine bırakıyor. Şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyorum ama yumuşak şilte beni yakalıyor ve bir an sonra Thunder ve Lightning yatağa tırmandığında kenarları alçalıyor. Ben sırtüstü yatarken, onlar da her iki yanımda diz çökmüş, kocaman ve heybetli sikleri üzerimde geziniyor.

"Dokun onlara," diyor Thunder. Teni duştan dolayı hâlâ nemli, geniş göğsünde ve güçlü kalçalarında damlacıklar oluşuyor.

Biraz gergin bir şekilde ikisine birden uzanıyorum. Onları birbirinden ayırmakta zorlanmıyorum -kişilikleri çok farklı- ama parmaklarımı shaftlarına doladığımda Gök Gürültüsü ve Şimşek'in çıkardığı iniltiler kesinlikle aynı. Etleri ellerimde titriyor, iki güçlü nabız içlerine yakıcı sıcak kan pompalıyor. Çok klişe ama içimde yeterince yer olması gerçekten de imkânsız görünüyor. Sadece ne yaptıklarını bildiklerine güvenmek zorundayım.

"Böyle," diyor Şimşek, elini benimkinin etrafına doluyor ve sikini aşağı yukarı hareket ettirerek bana nasıl hoşlandığını gösteriyor. Ben de Şimşek'e aynısını yapıyorum, hareketi yansıtıyorum. Tıpkı Out-law için yaptığım gibi, ama piercing olmadan.

Senkronize bir şekilde uzanıp bana dokunuyorlar. Zeki yüzgeçleriyle keşfediyorlar. Göğüslerimi avuçluyor ve meme uçlarımla alay ediyorlar. Areolalarımın etrafında daireler çiziyorlar ve gergin tomurcuklara fiske vurarak sıkışmamı ve soluk soluğa kalmamı sağlıyorlar. Diğer elleri birer uyluk buluyor ve yukarı doğru okşayarak merkezime gittikçe yaklaşıyor. Şimdiden biraz bunaltıcı ve hala sadece ikisi var. Duştaki su duruyor, Shadow'un yakında bize katılacağı konusunda beni uyarıyor.

Gerginliğim belli oluyor olmalı, çünkü Şimşek göğsümü kısa süreliğine bırakıp nemli saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor. "Bize güven," diyor basitçe ve ben de güveniyorum. Bana zarar vermeyecekler. Bunu biliyorum. Sadece birkaç gün sonra nasıl bu kadar emin olabildiğimi bilmiyorum ama öyleyim. Belki de

Bunu yapmak ya da çekip gitmek için her fırsatları oldu ve her seferinde onurlu insanlar olduklarını kanıtladılar.

Parmakları aynı anda kıvrımlarımı buluyor, ikisi de kaygan ıslaklığımın içinde kayıyor. Vücudumda bu kadar çok elin olması garip ama iyi hissettiriyor. İkizlerin birlikte çalışma konusunda iyi oldukları açık, ama her birinin kendi tarzı var, bu yüzden tam olarak ne tahmin etmenin bir yolu yok. Önce bir parmak giriyor, sonra diğeri, kalçalarım ritimle hareket edene kadar dönüşümlü olarak ve aynı anda içeri iterek beni şaşırtıyorlar.

"Ooooooh!" Boğazımın derinliklerinden inliyorum, gerginliğin tadını çıkarıyorum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, ki bahse girerim bugün çok fazla deneyimleyeceğim bir şey.

Thunder elimden kurtulup yatağın ucuna doğru ilerliyor. Bacaklarımı geriye itmesini ve ellerini kalçalarımın geçirmesini izliyorum. Beni yatağın kenarına doğru çekiyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Şimşek şaşkın yüzüme bakıp sırtlıyor ve az önce amımın derinliklerinde olan parmağını kasıtlı olarak ağzına sokup emerek temizliyor.

"Çok lezzetli," diyor.

"Payımı istiyorum." Thunder yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve geniş dili tereyağında sıcak bir bıçak gibi beni parçaladı. Islandığımı biliyordum ama ne kadar ıslandığımı fark etmemiştim.

"Tanrım, bu harika hissettiriyor," diye inliyorum.

Şimşek'i okşamaya devam etmek gittikçe zorlaşıyor. Gözlerimi kapatıp sırtımı yatağa yaslıyorum, iyi bir iş çıkarmadığımı çok iyi biliyorum ama Şimşek'in dili seksimi yağmalarken ve klitorisimi tıngırdattırken konsantre olmak çok zor.

Gözlerimi zorla açıyorum ve Şimşek'e bakıyorum, önce okşadığım için kaygan ve sert olan sikine, sonra da yüzüne. "Um... yapmalı mıyım... istiyor musun-" Şimşek içime bir fin- ger sokarken keskin bir nefes alıyorum.

Şimşek'in gülümsemesi o kadar geniş ki, sıcak kahverengi gözlerinin yanındaki deriyi kırıştırıyor. "Bir de senden duyayım, düzgün. Ne yapmak istiyorsun?"

"Ben... Ben senin..." Kelimeleri düşünmekte bir sorunum yok. Onları yüksek sesle söylemek neden bu kadar zor?

"Gel ."

"Aletini yalamak istiyorum," diyorum çok hızlı bir şekilde, cesaretimi kaybetmeden önce bitirmek için yarışıyorum.

"Kahretsin, tam da duymak istediğim şey buydu." Yastıklardan birini tutup yaklaştırıyor, başımı yukarı kaldırıyor ve göğsüme yaslanıyor.

Aleti tam yüzümdeydi. Kalın ve parlıyor. Kalçalarının iç kısımları yanlarıma doğru sıcak. Tepkilerimi yakından izleyerek kendini tam sikişin dibinde tutuyor ve ucunu dudaklarıma doğru yaklaştırıyor. Gergin bir şekilde eğilmeye başlıyorum ve sonra Thunder'ın dilinin klitorisimde aniden gezinmesi nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Şimşek kendini ağızma sokmak için bir fırsat yakaladı.

Dilimde biraz tuzluluk var ama çoğunlukla duştan yeni çıkmış gibi temiz bir tadı var. Sığ itişler yapmaya başlamadan önce parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Em onu bebeğim. Beni boşaltmayı ne kadar istediğini göster bana."

Edepsiz sözcükler içime işliyor ve mümkün olan en iyi şekilde sıcak ve iğrenç hissettiriyor. İtaat ediyorum, hemen memnun bir iç çekiş ve mırıldanılan "Siktir" ile ödüllendiriliyorum. Sonra Thunder ikinci bir parmak daha ekliyor ve ben Lightning'in kalınlığı karşısında nefes nefese kalıyorum. Çok fazla şey oluyor.

Biri üzerine tırmanıp karnımı okşamaya başladığında yatak kayıyor. Gölge. "Kahretsin, böyle harika görünüyorsun."

Ona dokunmak için elimi ona doğru uzattım. O da seve seve kabul ediyor ve beni doğrudan sert aletine götürüyor. Islak diller, sert sikler, çevik parmaklar, hepsi beni çıldırtmak için bir araya geliyor. Üçü pozisyon değiştiriyor, Lightning ve Thunder yer değiştiriyor. Gök gürültüsü beni öpüyor, tadım hala dilinde ve umurumda değil. Lightning klitorisimi öpüyor, parmakları kayganlığımdayken oynuyor ve hatta bir kıcımla kızdırmak için aşağı kaydırıyor, garip ama gergin bir his, nasıl hissettiğimden emin değilim. Gölge çenemi tutuyor

ve beni ona doğru çeviriyor. Açıyorum ve siki ileri doğru gidiyor, gerçek şeyin kirli bir ön gösteriminde ağzımı beceriyor.

Sonra geri çekiliyor ve Thunder ağzıma giriyor. Kimin parmağının nerede olduğunu unutuyorum. Sürekli ilgi beni giderek uçurumun kenarına yaklaştırıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda gümür gümür atıyor, amım doldurulmak için can atıyor ve nefeslerim kesik kesik geliyor. Yatağa doğru eğiliyorum, sadece parmağın ya da parmakların çekilmesi için.

"Hayır," diye inliyorum hayal kırıklığı içinde.

Kör ve sıcak, parmaktan çok daha kalın bir şey kıvrımlarımın arasına giriyor ve gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oluyor. İşte bu, büyük an. Tanrım, hangisi olduğunu bile bilmiyorum.

"Bekle!"

Bu Shadow. "Sakin ol, bebeğim. Yavaş gideceğim."

"Hayır, değilsin..." Onlara söylemek zorundayım, değil mi? Bir önemi var mı? Ya ? "Ben hiç... sonuna kadar gitmedim," diye bitiriyorum aceleyle fısıldayarak.

Donup kalırlar ama çekilmezler.

Thunder dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "O zaman bunu senin için gerçekten iyi yapsak iyi olur bebeğim."

"Bana bak," diye emrediyor Gölge, kızgın değil ama kararlı. "Bunu istiyor musun?"

Dudağımın içini ısırıyorum ama başımı sallıyorum.

Şimşek ve Gök Gürültüsü beni tutuyor, Shadow gözlerimin derinliklerine bakarken okşuyor ve itmeye başlıyor. Çok kaygı ve tüm bu oyun beni hazırlamaya yardımcı oldu, ama içime girip kalın siki tek bir derin itişle bekaretimi alırken hala bir gerginlik var.

Ellerim çarşafı yumrukluyor, sanki sürüklenmemek için kendimi tutmam gerekiyormuş gibi sıkıyorum. İçgüdüsel olarak kendimi Shadow'a doğru itiyorum, onu içime çekiyorum. İkizler göğüslerimle oynamaya ve meme uçlarımla alay etmeye devam ediyor. Şimşek dudaklarımda bir yüzgeçle dolaşıyor-

ger, ve Shadow beni açmaya çalışırken, vücudumun kalın çevresine uyum sağlamasını sağlarken bana besler.

Çooooook iyi hissettiriyor. Aynı anda her yerime dokunuluyor.

Saf zevkin ezici dalgaları içimde yarışıyor, beni kıvrandırıyor ve inletiyor. "Boşalacağım," diye nefes nefese kalıyorum, tepeden tırnağa kızarıyorum.

"Yap ," diye Shadow. "Sikimi sıktığını hissetmek istiyorum."

Umarım kapılar ve duvarlar kalındır, çünkü değilse, sonunda vurduğunda ne kadar yüksek sesle çığlık attığımdan muhtemelen biri cinayet ihbarında bulunacak. Göz kapaklarımın ardında yıldızlar patlıyor ve Shadow, kaslarım ağrıyana ve boşalmayı bırakıp bırakmayacağımı merak edene kadar beni etrafında titreten ve titreten güçlü itişlerle beni orgazmdan geçiriyor.

"Kahretsin," diye inliyor tam da böyle devam ederse tamamen yok olacağımdan emin olduğum sırada.

Derinlere iniyor ve orada kalıyor. Sıcak ve güçlü nabız gibi atıyor. Tanrım, içime boşalıyor! Ve umurumda bile değil, çünkü çok iyi hissettiriyor. Sonunda nefes nefese yatağa yığılmadan önce, sadece düşüncesi bile içime son bir artçı şok gönderiyor. Thunder ve Lightning bir noktada geri çekildiler, ancak dikkatim o kadar dağılmıştı ki fark etmedim bile, sadece ikimiz kaldık, Shadow üstte, beni ezmek için ağırlığını kollarına dayadı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Hiçbir fikrim yoktu."

Alnımdan öpüyor. "Bu benim için bir onurdu," diyor ve sonra yavaşça geri çekiliyor.

O dışarı çıkarken inliyorum, kendimi gerçekten boş hissediyorum, sanki bir şeyler eksikmiş gibi. Prezervatifi çıkarıp attığında rahat bir nefes alıyorum. En azından birimiz sağlıklı düşünebiliyordu, her ne kadar bu son şeyi yaşayamadığım için biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da. En iyisi bu ama...

Ve sonra Gök Gürültüsü orada, Şimşek de diğer tarafta, bana olabileceğini düşünecek zaman bırakmıyor. Bu ikisi

Beni aralarına hapsedip dokunuşlarla, öpücüklerle ve omzumdaki küçük ısırıklarla alay ederek bana yaklaşıyorlar. İki yanımda diz çökmüşler, bacaklarını açmışlar ve aynı siklerini tutuyorlar. Bu manzara inanılmaz derecede seksi.

"Spermlerimi memelerinde görmek istiyorum," diye

homurdanıyor Thunder. "Onun güzel yüzünde," diye

karşı çıkıyor Şimşek.

" yerinde," diyorlar birlikte ve bu fikir beni ürpertiyor.

Kendime engel olamıyorum. Uzanıp onları okşamak zorundayım. İkisini de aynı anda. Her biri için bir el, kalın şaftları okşayarak, başları kaygan ve zaten pre-cum damlıyor. Tüm bunların olduğuna inanamıyorum.

"Bunu ister misin, bebeğim?"

"Evet," diye inliyorum, arzularım konusunda utanmayı ya da kendimi suçlu hissetmeyi çoktan geride bırakmıştım.

Yumruklarını ellerime doluyorlar ve beni kendilerine alet etmek için kullanıyorlar. İlk boşalan Lighting oluyor ve göğüslerime kalın, sıcak ipler fırlatıyor. Sıcak ve yapışkan, işi bittiğinde bir parmağını göğsümde gezdiriyor, ağzıma önce döllerini ovuşturuyor.

"Aç bebeğim," diye emretti, ben de .

Parmağı içeri kayıyor ve dudaklarımı etrafına kapatıyorum, tuzlu sıvının tadına bakıyorum ve dilimi döndürürken gözlerinin içine bakıyorum. Thunder inliyor, elimi sıkıca kavıyor. Aletini daha hızlı pompalıyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş ve kaşları çatılmış. Sonra kalçaları öne doğru fırlıyor ve o da boşalıyor, karnıma ve göğüslerimin arasındaki vadiye sıçrıyor.

"Lanet olsun," diye inledi Thunder.

İnliyorum, kendimi kullanılmış ve kirli hissediyorum. İyi anlamda. Kötü bir kız gibi. Muhtemelen utanmalıyım ama utanmıyorum. Özellikle de Outlaw'ın duvara yaslanmış beni izlediğini gördüğümde. Ayaklarının dibinde paket servis poşetleri vardı. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyorum ama gözlerimiz buluştu.

Katılmak için bir hamle yapmıyor ama başını eğerek onaylıyor.
"Akşam yemeği geldi."

HARPER

OTOYOLUN DERINLIKLERINE INDIĞIMIZDE NEYLE KARŞILAŞACAĞIMI BILMIYORUM. hiç ziyaret etmediğim bir şehirde. Mahalle tuğla apartmanlar ve müstakil evlerin bir karışımı, arada bir de işyerleri var. Sanırım motosikletlerle dolu bir çadır kent olmayacağını biliyordum, ama çok normal görünüyor. Zengin bir bölge değil, bazı bordalı vitrinler ve birkaç büyümüş çimler var, ancak çoğunlukla burada yaşayan insanların yerlerini önemsedikleri açık, sadece resmi mükemmel tutmak için paraları olmayabilir.

Bir apartmanın sahanlığında takılan bir grup insan biz yanlarından geçerken başlarını kaldırıp bakıyor. Adamlardan biri selamlamak için elini kaldırıyor ve Shadow da ona karşılık veriyor. Burası bana, uzman doktorlara daha yakın olmak için taşınmadan önce büyüdüğüm mahalleyi hatırlatıyor.

Kollarım Thunder'ın beline olabildiğince sarılmış, koyu kırmızı motosikletinin arkasına binmiş, şehrin akıp gidişini izliyorum. Bir kavşaktan geçiyoruz. Bir tarafta The Eagles' Roost adında bir bar var, önünde uzun bir sıra motosiklet park etmiş. Bana Vegas'taki Chainsaw Charlie's'i hatırlattı. Ve eğer isim kimin bölgesinde olduğumuza dair iyi bir ipucu değilse, caddenin karşısına bakmak için döndüğümde, tüm şüpheler ortadan kalkıyor.

Devasa duvarları olan büyük bir yerleşke, görebildiğim kadarıyla blok boyunca uzanıyor. Duvarlar uzun, belki iki kat yüksekliğinde ve tepesinde acımasız görünümlü dikenli teller var. İçeriye göremiyorum.

En az birkaç blok öteden görülebilen, duvarında devasa Screaming Eagles logosu olan devasa bir deponun en üst katına benzeyen bir yere doğru ilerliyoruz. Kısmen açık olan büyük bir kapıya doğru gidiyoruz, ama kapıyı deri yeleklerinde aynı yamalar olan sert görünümlü birkaç adam tutuyor. Bizi el sallayarak deponun önündeki avluya sokuyorlar.

Her yerde bisikletler var, nerede yer varsa oraya park etmişler. İçgüdülerim dışarıda dolaşan tehlikeli görünümlü adamlardan korkmamı söylüyor. Birlikte olduklarımı farklı mı? Uzun zamandır korkutucu olduklarını düşünmeyi bıraktım, çünkü dördüme baktığımda kaba kıyafetlerden, dövmelemlerden ve esir almayan tavırlardan daha fazlasını görüyorum. Onları gülerken gördüm. Birbirleri için endişelendiklerini gördüm.

Tutkularını gördüm.

Deponun yan tarafında, içinde bisiklet üzerinde çalışan insanların bulunduğu büyük bir garaj açılıyor. Kafamda canlandırdığım yüceltilmiş kardeşlik evinden çok daha etkileyici. Diğer yönde, küçük çim parçaları, boyalı panjurlar ve her şeyiyle gerçek evler var. Hatta çimenlerden birinin üzerine devrilmiş, alıştırma tekerlekleri olan küçük bisikletler bile var. Çocuk mu? Böyle bir yerde mi?

Thunder, ön kapının önündeki küçük platforma çıkan metal merdivenlerin hemen önünde motorunu durduruyor. "Atla tatlım," diyor.

Kaydım ve gerindim. Uzun bir yolculuk oldu ve dün gecedan beri hâlâ biraz ağrım var. Kalçalarım beni öldürüyor ve kığım uyuşmuş durumda.

Shadow bisikletini ayağa kaldırırken, "Seni bütün gün bunu yaparken izleyebilirim bebeğim," diyor. "O seksi kıvrımlarını sergiliyorsun... Siktir."

Kendimi hep biraz görünmez hissettim. Annem asla dikkatleri üzerine çekmek istemezdi ve sanırım bu bana da yansıdı. Birdenbire *görölmek* çok garip. Özel bir şey olmadığımı ne zaman anlayacaklar diye merak edip duruyorum ama o zamana kadar bunun tadını çıkaracağım. Bir noktada işleri bitecek ve eski seksi hayatlarına geri dönecekler, ben de... Bilmiyorum. Bir daha asla böyle bir deneyim yaşamayacağım, buna hiç şüphe yok.

"Haydi." Şimşek kıcıma bir şaplak atıyor ve şaşkın bir gıcırtyla öne doğru sıçramama neden oluyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıp kulüp binası olduğunu tahmin ettiğim yere girerken gülüyor. Buraya bu ismi verdiklerinde aklımda sadece ip merdivenin üzerinde kocaman bir "Kızlar giremez!" tabelası olan küçük bir ağaç ev canlanmıştı ama belli ki çok daha ciddi bir yer.

Shadow benim için kapıyı tutuyor ve ona teşekkür etmek için omzumun üzerinden baktığımda, bir duvar gibi hissettiren bir şeye doğru yürüyorum.

"Hey şimdi. Nereye gittiğine dikkat etsen iyi olur. Kiminlesin?" Başımda duran adam çok büyüktü. Thunder ve Lightning kadar büyük. Siyah bir atlet giyiyor ve koyu renkli dövmelerle kaplı devasa kollarını ortaya çıkarıyor. Saçları kısa kesilmiş ve kahverengi gözlerinde sorularla bana .

"Ne? Ben-" Buna ne diyeceksin ki?

"Biz," diye cevap veriyor Shadow, selamlamak için omzunu sıvazlıyor. "Badass. Her şey yolunda mı?"

Badass sırtıyor ve daha küçük bir adamı devirecek vuruşlarla onu sırtına vuruyor. "Seni tekrar görmek çok güzel. Başına gelenleri duyduk. Bir hatıra getireceğini bilmeliydim. Paylaşmak için mi?"

Lightning güler. "Korkarım hayır, umurunda bile değil. Natalie taşaklarını koparırdı."

Birlikte gülüyorlar ve Badass başını sallıyor. "Ve haklı olarak öyle. Hayır, o günler geride kaldı ve ben bunun için daha iyi bir adamım. Ama eğer bir sürtük değilse, o zaman onun olayı ne?"

"Tüm haberleri duymamış olmalısınız. Vegas'ta kendi başına bir bela açtı ve bizimkine de bulaştı. Onu çözmeye çalışıyoruz," diye açıklıyor Shadow.

Kum sarısı saçları ve delici mavi gözleriyle atletik bir motorcu bize katılıyor. "Dikkat et. İşte böyle başlıyor," diyor neredeyse çocuksu bir sırıtışla. "Kanun kaçağı! Lanet olsun, dostum. Doc'u gördün mü? Orada bir kurşun yediğini duydum. Çok acıyor, değil mi?"

"Tavsiye ettiğimi söyleyemem ama beni alt etmek için bundan daha fazlası gerekecek." Outlaw sessizdi ama yeni adamla arkadaş gibi görünüyordu. "Yerleştikten sonra gidip baktıracağım."

"Quickshot." Gölge onun omzuna vurur. "Seni görmek güzel, ama gidip Prez'e rapor vermeliyiz. Beklemeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Badass bana göz kırpmıyor. "Kulübe hoş geldin."

Bu garipti. "Bu kadar çok arkadaşın olması güzel olmalı," diyorum köşeyi dönerken.

"Sadece arkadaş değil." Shadow bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni kulüp binasının derinliklerine doğru yönlendiriyor. "Kardeşler. Kanlı bıçaklı ve yeminli. Bu kabadayılara hayatım pahasına güveniyorum. Onlar benim ailem." Thunder, Lightning ve Outlaw'a doğru başını sallıyor. "Bunlar en az sevmediğim üçü."

Ailemi bulmaya başlayabileceğimi düşünmüştüm ama bakın nasıl sonuçlandı. Öte yandan, o olmasaydı bu adamlarla asla tanışamazdım, yani...

Büyük bir ortak salona giriyoruz, çoğu iki kat yüksekliğinde. Bir tarafta, daha önce hiç gitmediğim kadar dolu görünen uzun bir bar, ortada kaynaşmak ya da dans etmek için açık bir alan, daha aşağıda bilardo masaları, karşı duvarda bir lokantanınki gibi ama deri koltukları olan kabinler ve arkaya doğru büyük bir ekran televizyon ve bir dizi kanepe ve rahat sandalye var. Duvarlar siyaha boyanmış ve duvarlardan birinde Screaming Eagles logosunun Amerikan bayraklarıyla çevrili devasa bir altın versiyonu yer alıyor.

Tamam, yani biraz kardeşlik evi gibi sanırım.

Tabii eğer smaç yapan üniversiteli çocukları, karanlık ve dikkatli gözlere sahip yetişkin erkeklerle takas ederseniz. Oldukça rahat görünüyorlar, bisiklet derileri ve kot pantolonlar, yama kaplı yelekler, bandanalar ve tişörtler giyiyorlar. Çoğu bilardo oynuyor, televizyonda futbol maçı izliyor ya da barda bira içiyor. Açıkta kalan hemen her deri dövme ve yara izleriyle kaplıydı ve birçoğunun belinde tabanca kabzaları vardı. Eğer güvendiğim adamlar olmasaydı, muhtemelen kuyruğumu kıştırıp geri kaçırdım.

"Bakın kim dönmüş," diye bağıyor barı işleten adam. Tişörtünün üzerine deri bir yelek giymiş ve kafasının yanlarını tıraş ederek boynuna kadar inen karmaşık bir ejderha dövmesini ortaya çıkarmış. "Hepsini slotlarda mı kaybettin?"

Büyük gri sakallı, kırlaşmış bir motorcu gülüyor. "Bana sorarsanız, biraz kazanç getirmişler gibi görünüyor."

Onlar... Onlar beni mi kastediyor?

Biz orada dururken, benim yaşlarımda ama benden yarı yarıya daha fazla kıyafet giymiş iki kız geçiyor. Birinin büyük boy tişörtü yukarı doğru kıvrıldığında tek gördüğümün çıplak poposu olduğuna eminim. Hemen bardaki motorculardan ikisinin kucağına atlıyorlar, onlar da ellerini nereye koyacakları konusunda hiç utangaç değiller.

Şimşek güler. "Hadi ama. Çeneni yerden kaldır. İstersen daha sonra oynayabiliriz. Kartal-göz bekliyor." Duvar boyunca uzanan bir merdivene, büyük, kapalı pencerelerden ortak salonun tamamını gören, barın üzerindeki bir tür ofise benzeyen bir yere götürüyor. Eğer burası bir şirket olsaydı, CEO'nun burada oturacağını hayal ederdim.

Kapıyı çalıyor ve içeriden gelen derin, çakıllı bir ses "" diyor.

Gölge kapıyı açıyor ve ilk gördüğüm şey hayatımda tanıdığım en samimi adam oluyor. Kartal-göz uzun boylu, gövdesi kas yığını ve çıplak, kaslı kolları dövmelele kaplı. Kalın saçları ve gür bıyıkları gümüşü gri. Bize bakmıyor, tüm dikkatini birkaç grisi olan güzel bir kadına vermiş. Elini kadının karnına koymuş, karnındaki bebek şişliği açıkça belli oluyor. Parmaklarını sakalında gezdirmeden önce onu şiddetle öpüyor ve bize kısa bir selam vererek oradan ayrılıyor. Her şey bir dakikadan az sürdü ama o kadar samimi bir andı ki, neredeyse alt kattaki kızlarla olanlardan daha fazla şok oldum.

En çarpıcı özelliğini bize dönene kadar göremiyorum. Birbirine uymayan bir çift göz bize dik dik bakıyor. Biri jilet gibi keskin ve doğrudan ruhuma bakıyor, diğeri solgun ve açıkça kör. Sütü çevresi iyi gözün hareketlerini takip eder ve düpedüz ürkütücüdür. Bu

Bir fantezi romanındaki falcıyı hayal ettiğim gibi. Nasıl göründüğünü biliyor olmalı, bu yüzden göz bandı takmamanın çok bilinçli bir seçim olduğuna eminim.

"Demek Harper sensin. Mesner mı? Yoksa Simmons mı?"

"Simmons." Destek için kendimi Thunder'a bastırıyorum. O da kolunu omzuma koyuyor.

Bakışları benden kalkıp bisikletçilerimin üzerinden geçtiğinde, sanki üzerimden fiziksel bir ağırlık kalkmış gibi hissediyorum. "Onu elinde tutamazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ne demek istiyor?

Gölge omuz silkiyor.

"Yüce . Tamam, bana bırak. Mesner'ın adamlarına siktirip gitmelerini söyledim ama kızının elimizde olduğunu anlarılarsa bu işin peşini bırakmayacaklar. Lanet bir telefonu nasıl açacaklarını bilmedikleri zamanları daha çok seviyordum. Şimdi, tehditleri umurumda değil. Onun kas gücü var ama bizim de lanet bir ordumuz var, ama kaçınılabilirse Las Vegas gangsterine karşı lanet bir savaş olmadan da yapabilirim. İşin boktan tarafı, onu suçlamıyorum. Faith'e bulaştıklarında Viper'ları gezegenden sildik. Söyleyin bana çocuklar, gerçek olay nedir?"

Thunder öne çıkar. "Dürüst ol, Prez. Onu biz götürmedik. Bizimle gelmek için yalvardı. Kendin sor. Mesner onu kendi pislği için kullanıyordu ve ona rastladığımızda kaçma şansına atladı. Şimdi onun lanet annesi elinde ve Mesner'ı istediği için kıcıımıza yapışan bir polisimiz var."

Kartal Göz'ün bakışları tüm ağırlığıyla üzerime düşüyor. "Peki sen ne diyorsun, Harper?"

"Ben mi?" Burada kendimi çok yetersiz

hissediyorum. "Evet. Sen. Harper hariç

herkes dışarı." "Prez-"

"Dışarı! Sen onun omzuna çıkmadan ne söyleyeceğini duymak istiyorum. Şimdi siktir git. İşimiz bitince seni ararım."

HARPER

KARTAL-GÖZ O KORKUNÇ GÖZLERİYLE BANA BAKIYOR. YAPMALIYIM
korkmuş görünüyorum.

kaçıracak kadar

korkuyorum.

Homurdanıyor, sesi çok sinirli geliyor, ama sonra ofisindeki büyük masanın arkasına oturmak için dönüyor. Sandalyelerden birini işaret ediyor. "Rahatına bak. Sana sorular soruyorum ama bu lanet bir sorgulama değil."

"Evet, efendim."

Ofisi iyi kullanılmış bir alana benziyor. Masanın üzeri kağıt işleri ve motosiklet parçası olduğunu tahmin ettiğim bir şey gibi rastgele şeylerle kaplı. Arkasında iğnelenmiş kağıtlarla dolu büyük bir pano ve duvarlardan birine yaslanmış birkaç dosya dolabı var. Karşı taraftaki duvarda şehrin işaretlerle dolu büyük bir haritası var ve halı sayısız bottan dolayı aşınmış. Herhangi bir mavi yakalı iş yerinde olsa hiç de yadırganmazdı. Masanın üzerinde de fotoğraflar var, biri daha önce gördüğüm kadının, diğeri de benden birkaç yaş büyük bir kadının. Bir kızı olduğunu söylemişti. Bahse girerim bu o. Doğrudan kameraya bakıyor ve sanırım keskin bakışlarını babasından miras almış. Ve sonra saçlarında parlak fiyonklar ve yüzünde kocaman gülümsemeler olan, bir büyük olamayacak küçük bir kızın üç fotoğrafı var. Torunu mu?

beni ondan daha az korkutuyor mu bilmiyorum ama en azından daha insani görünmesini sağlıyor.

Masanın arkasından bir hışırtı sesi geliyor ve aniden uyuklu bir köpek kafası çıkıyor, merakla bana bakıyor. Sırık gibi bir boxer kocaman bir esnemeyle geriniyor ve kuyruğunu hafifçe sallayarak yanıma geliyor. Koklaması için elimi uzattım. "Merhaba."

"Bu Jüpiter. Ona çok fazla ilgi gösterme yoksa ondan asla kurtulamazsın. Düşündüm de, aynı şey buradaki çoğu erkek için de geçerli." Sesi hırçın ama köpeğini seven ve masasında torununun resimleri olan birinin kötü olduğuna inanmak zor. Ne kadar tüm ailemi lanetleyebilecekmış gibi görünseler de.

Yapmak zorunda değil. Zaten bir tane var gibi görünüyor.

Doğrudan Kartal Göz'e bakmak yerine Jüpiter'in kulaklarının arkasını kaşımaya odaklanıyorum. Bu konuşmayı kolaylaştırıyor. "Peki ne öğrenmek istiyordun?"

"Sadece aradan çıkarmak için," diyor, çelik grisi gözleri beni delip geçerken ağır deri sandalyesini biraz geriye itiyor. "Adamlarıma güveniyorum. Onlar sert piçler ama sağlamlar. Pek çok insan aynı fikirde olmaz ama yanılırlar. Bu yüzden seni dinleyeceğim ama sadakatimin nerede yattığını bilmen gerek. Onları kovmamın sebebi hikayeyi senin ağzından duymak istememdi. Oraya gittiler ve işlerini yaptılar. Bana kalırsa, Screaming Eagles'ın Mesner ile işi bitti."

"Doğru." Dikkatim dağıldığı için Jüpiter'i kaşımayı unutuyorum ama o bunu hemen fark ediyor ve başını elimin altına bastırıyor. Görevime devam ediyorum.

"Bir kızım olduğunu duymuşsunuzdur." Başını güzel genç kadının resmine doğru sallıyor. "Bu Faith. Pek çok insan benim aşağılık biri olduğumu, babandan daha iyi olmadığımı söyler. Muhtemelen daha da kötüsü çünkü onun gibi süslenmeye zahmet etmiyorum. Birkaç yıl önce, bazı insanlar onun aracılığıyla bana ulaşmaya çalışmak gibi talihsiz bir karar verdiler. O insanlar artık nefes almıyor. Ben, bu kulüp ve

Adamları bundan emin oldu. Söyle bana Harper Simmons, neden adamlarım senin için hayatlarını tehlikeye atıyor?"

Onun erkekleri mi? Bu buralarda yaygın bir şey mi?

Ona en başından itibaren tüm hikayeyi anlattım. Annemin hastalığı, e-posta, DNA testi, sahte düğün, kaçırılma, her şey. Bir şeyi anlamadığı ve detaylandırmamı istemediği sürece sözümü kesmiyor, ama çoğunlukla sadece dikkatle dinliyor. Tanrım, şu anda kendimi babamdan daha çok babam gibi hissediyorum.

Tanınmış iki suçlunun babalık niteliklerini karşılaştırıyor olmam hayatım hakkında ne söylüyor?

Sözlerimi bitirdikten sonra yanağını kaşıyarak, "Bu derin bir bok yığını," diyor. "Keşke öyle olmasaydı çünkü seni bir kurdeleyle bağlayıp geri gönderebilseydim hayatım çok daha kolay olurdu ama ben o kadar büyük bir pislik değilim. Asıl soru bundan sonra ne yapacağımız. Biraz düşünmem lazım. Bu artık sadece sen ve Wrecking Ball'dakilerle ilgili değil. Seni onların sorumluluğuna veriyorum. Başiboş dolaşma."

Bu beni biraz kıs kıs güldürdü. "İnan bana, onlar olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Buna cesaret edemem."

"Onu bilemem. Şimdiye kadar yaptığın pek çok şeyi yapmak cesaret isterdi. Hepsi suratında patladı ama hala buradasın ve bunun bir anlamı var. Hayat seni arada bir kışından sikmeye çalışmazsa, ayağa devam edecek kadar güçlü olduğunu asla öğrenemezsin."

Motorcuların motivasyon konuşmaları gerçekten bambaşka bir şey. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Merakla bana bakarken kaşları çatıldı. "Ateş et."

"Kızınızdan bahsediyordunuz -Faith- ve erkekleri mi dediniz? Birden fazla mı? Bu buralarda normal bir şey mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Eskiden etrafta dolaşmazdım ama... bugünlerde? Aileler onları ne yaparsan odur ve eğer hayatlarına birazcık huzur ve ışık getirirse, burada kimse bir demeyecektir."

Ben mi? Ben tek yaşlı kadınım la mutluyum. Ben paylaşmayı seven biri değilim. Eski zamanların çoğu aynı, ama evet, Faith kendine üç adamımı buldu ve eğer buralarda takılırsanız, daha fazlasını göreceksiniz. Anlamıyorum ama onların dramı kulübümü mahvetmediği sürece anlamak zorunda da değilim. Şunu söyleyebilirim ki, kendisi için öldürmeye hazır üç ya da dört iri adamın olduğu bir kadından daha güvenli bir kadın yoktur." Omuz silkiyor ve arkasına yaslanıyor. "Neden? Bakıyor musun?"

Sorumdan sonra bunu beklemeliydim ama cevap vermeye kesinlikle hazır değilim. Onlarla birlikteyken her şey doğru geliyor. Özellikle fiziksel olarak, ama bundan daha fazlası mı var? Beni korudukları için mi duygularım birbirine karıştı? Başka biriyle bu tür bir bağ kurmayı hayal bile edemiyorum, ama uzun vadede?

Hâlâ hepsiyle nerede durduğumu tam olarak bilmiyorum. Dördü bir bütün ve Outlaw benim için hâlâ bir muamma. Benim biraz takılabilecek kadar iyi olduğumu düşünüyor olabilir ama dün gece bizden uzaklaştı ve eğer etrafta kalmamı istemiyorsa, diğerleriyle bu işin yürüyeceğini sanmıyorum.

Görünüşe göre, duraksamam yeterli bir cevap. Kartal-göz başını sallıyor. "Adamlarımdan çok daha kötüsünü , ama şüphelerin varsa, onları görmezden gelme. Bu kulüp lanet olası bir aile ve tüm aileler gibi, iyiyi de kötüyü de kabul etmelisin. Bu hayatta, yüksekler gerçekten yüksektir, ancak düşükler sizi altı ayak derinin altına koyabilir. Bunu unutmayın."

HARPER

"EVİNİZE HOŞ GELDİNİZ." ŞİMŞEK EVİ İŞARET EDİYOR. BU EV İçeri girerken gördüklerim yerleşkenin içindekilerdi ve çimenlerin üzerinde gerçekten de çocuk boyunda bir bisiklet vardı.

Onu gösteriyorum. "Ve bu senin mi?"

Gülüyor. "Hayır. Muhtemelen Dante'nindir. Alessa'nınkilerden biri. Refleksleri iyi, bok gibi park ediyor."

Dudaklarımı ıslattım, bu konu hakkında nasıl konuşacağımı bile merak ediyordum. Yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum - ya da doğru bir mi? "Birkaç erkekle birlikte olan kadınlardan biri mi?"

Ön kapının kilidini açmakta olan Thunder, omuzlarının üzerinden bana bakıyor. "Öyle. Neden? Nasıl olacağını merak mı ediyor?"

Yani, evet, ama.. "Bu fikri kafamda oturtmakta zorlanıyorum. İki Şehrin Hikayesi gibi bir hayat olacak gibi görünüyor."

Şimdiye kadar sessiz kalan Outlaw, gülen tek kişi oldu. "İki Şehrin Hikayesi mi?" Diğerleri sadece ona bakar. "Hadi ama. En iyi zamanlar mıydı, en kötü zamanlar mıydı?"

"Lanet bir inek olduğunu ne zamandır saklıyorsun?" diye soruyor Şimşek gülerek.

"Kitap okumuş olmam beni inek yapmaz, göt herif."

Shadow kilitli olmayan kapıyı açıyor ve benim için tutuyor. "Kulağa doğru geliyor. Her gün dördümüzle uğraşmak zorunda kalmayı hayal edebiliyor musun? Yani, ben iyiyim ve Thunder da çok kötü değil, ama birlikte olduğumuz herhangi bir kadına Lightning'i öldürmeden önce bir ay veriyorum."

"Hey! Outlaw'a ne dersin?" Bunu söylerken sırtıyor.

"O joker olurdu," diye cevaplıyor Thunder. "Kişisel bir şey değil dostum, ama ya en iyimiz olurdun ya da o senin kahvene bir şey katardı."

Ben olmayabilecek teorik bir kadınla bu konu hakkında konuşmalarından hoşlandığımdan emin değilim, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Buradaki tüm motorculara yetecek kadar ev yok. Hepsi nerede yaşıyor?"

İçeri girdim ve etrafa baktım. Süslü bir şey yok ama her şey iyi korunmuş görünüyor. Etrafta bazı eşyalar var, ama yaşanmış görünüyor ve bir kardeşlik partisi sonrası gibi değil.

Gölge omuz silkiyor. "Karışık. Evlerin çoğu ailesi olan kardeşlere gidiyor, ama biz şanslıydık. Crash, Devil ve Preacher'ın yaşlı karısı Summer üçüzlere hamile kaldı ve sonunda kendilerine yerleşkeden daha fazla odası olan bir ev aldılar. Üyelerin çoğunun kulüp binasında odaları var ama biz dört kişi olduğumuz ve Shadow da bir subay olduğu için Eagle-eye almamıza izin verdi. Bireysel alanlarımız o kadar büyük olmasa da bize diğerlerinden biraz daha fazla özel oda sağlıyor. Buna değer. Ve şanslısın. Kulüp binasında yatmak zorunda kalmadan seni yerleştirebileceğimiz yerimiz var."

"Boş odanız var mı?"

Şimşek ışıkları yakar. "Hayır. Ama yatağım oldukça büyük. İçecek bir şey ister misin?"

"Su iyi."

"Bana da bir tane kap." Outlaw kanepeye uzanır, yaralı tarafına destek verir ve televizyonu açar.

Tüm bunlar garip bir şekilde ev gibi görünüyor. Dördüyle birlikte tam zamanlı olarak burada yaşamının nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum ve şey... Bundan nefret etmiyorum. Güzel bir hayal ama benim hayatım burada değil. Annemin bana ihtiyacı var ve ülkenin diğer ucunda yaşıyoruz. Ve bu, ikimizin de bundan kurtulup normal hayatlarımıza dönebileceğimizi varsayıyor. Bunun mutlu sonla bitmemesi için hâlâ büyük bir şans var.

Aniden, üç kadın oturma odasına dalmadan hemen önce ön kapı çılınca çalınır.

"Ne oluyor ? Tanrım, hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" Lightning soruyor.

Neredeyse çıldırmış gibi görünüyorlar. Biri Faith, onu Kartal Göz'ün fotoğrafından tanıdığını fark ettim. Diğer ikisi hakkında hiçbir fikrim yok.

Diğerlerinden biri, omuzlarına kadar inen kahverengi saçları ve büyük kahverengi gözleri olan kıvrımlı bir kadın sırtıyor ve patlamaya hazır görünüyor. "Summer'ın bebekleri olacak!"

Outlaw koltuktan başını kaldırıyor. "Bu onlar için harika, ama senin burada ne işin var?"

"Crash taşınırken bazı şeyleri geride bıraktıklarını söyledi, bunların arasında bir kutu dolusu bebek hazırlığı malzemesi de varmış. Battaniyeler, diş çıkarma halkaları, tulumlar, bilirsiniz işte, yeni bebek eşyaları. Gidip evlerini temizleyeceğiz ve bebek odasının hazır olduğundan emin olacağız." Uzun, siyah saçlı ve belirgin Akdenizli yüz hatlarına sahip üçüncü kadın kapalı bir kapıya doğru ilerliyor. "Muhtemelen getirecekleri diğer eşyalarla birlikte bodrumda olduğunu söyledi."

Sonra hepsi beni görünce durdu. "Ah!" diyor esmer olan, merakla başını eğerek. "Yanına birinin taşındığını bilmiyordum. Çok tatlı."

"O değil-"

"Ben-"

Lightning ve ben aynı anda konuşuyoruz.

Siyah saçlı kadın onu iterek yoldan çekiliyor ve elini uzatıyor. "Kaba olmayı bırak, Em. Merhaba. Ben Alessa, yardımcım Emily ve bu da Faith."

Şaşkın bir şekilde göz kırptıktan sonra elini tutuyorum. "Merhaba. Harper. Geçici bir süreliğine buradayım."

"Bunda utanılacak bir şey yok."

"Hayır! Yani, hayır, elbette değil, ama bu..." Tüm bu karmaşayı kısa bir açıklamaya nasıl sıkıştıracağımı düşünerek ve bunu gerçekten göremeyerek geri çekiliyorum. "Karmaşık bir durum," demekle yetiniyorum.

Üç kadın birbirlerine başlarını sallayarak bakarlar. "Her şekilde öyle," diyor Faith.

"Gerçek bu değil mi?" Emily omuz silkiyor, sonra elimi tutuyor. "Hadi gel. Bakmamıza yardım et."

"Ne? Ama ben-" Bana başka seçenek bırakmıyorlar, beni merdivenlerden karanlığa doğru sürüklüyorlar.

Erkekler sadece izliyor, akıllıca yollarına çıkmıyorlar. Bu kadınların hesaba katılması gereken bir güç olduğuna eminim.

Faith ışığı yakıyor ve Emily bana şöyle diyor: "Henüz takımlarımızdan biriyle gelip de başı belaya girmeyen bir kız görmedim. Yani durumun ne olursa olsun, burası muhtemelen olmak için en iyi yer. Eminim çocuklar kendi yöntemleriyle dikkatini dağıtıyordur ama bazen tüm o testosteron ve motor yağından uzaklaşman gerekir."

Yani, haksız değil.

Bodrumun bir köşesinde birkaç karton kutu yığını vardır. "Bunlardan biri olmalı," diyor Faith, en üsttekini aşağı çekip hızla açıyor. Daha da hızlı kapatıyor. "Aslında bunu daha önce getirmediklerine şaşırdım, ama... kesinlikle aradığımız bu değil. Belki daha fazlasını yapmaya karar verirlerse. Çok uzak bir gelecekte."

"Bana yardım edebilir misin?" Alessa başka bir kutuyu sallayarak soruyor. "Bu çok ağır."

"Oh, tabii." Diğer tarafı tutuyorum ve birlikte indiriyoruz. "Summer kim?"

"Harem Brunch Kulübü'nün en yeni üyelerinden biri," diyor Emily bir kutuyu açıp başını sallarken.

"Bu gerçek bir kulüp mü?" Gülüp gülmediklerini görmek için diğer ikisine bakıyorum. Gülmüyorlar.

"Sayılır. Tüm motorcuların kulağa hoş gelen takım isimleri var, bu yüzden bir grup olmaya başladığımızda bir şeyler uydurmak zorunda kaldık."

"Em OG'dir," diyor Alessa, başka bir kutuyu çekerek ve ben de ona yardım ediyorum. "O Kral, Kahraman ve Vahşi Çocuk'un yaşlı kadını. Ben iki numaraydım, gerçi teknik olarak benimkilerle ilk ben tanıştım."

"Bunu konuşmuştuk. Bu sayılmaz," diyor Emily sırtarak. "Kartal Göz'ün uğraşmak zorunda kaldığı ilk kişi bendim."

Faith bir elini kalçasına koydu. "Eğer bu tanıma uyacaksak. Ben onun kızıyım, en uzun süredir benimle uğraşıyor."

Emily bir el sallıyor. "Her neyse. Summer patlamak üzere olan kişi ve Natalie ile Kaylee de onunla birlikte orada. Aaaa, hepimiz bu kadarız... en azından şimdilik."

"Çok fazla isim var," diyorum. "Üzgünüm ama sanırım yarısını çoktan unuttum."

Emily sırtıyor. "Sorun değil. Yeterince uzun süre kalırsan bir yolunu bulursun."

"Sana söylüyorum, biz-"

"Ona baskı yapma, Em. Yıkım Topu Ekibi'nin yaşlı bir kadını sahiplenmek istediği hissine hiç kapılmadım. Lightning ve Thunder kesinlikle... birlikte çalışıyorlar ama bizim için işe yarıyor olması herkes için de işe yarayacağı anlamına gelmez."

Faith başını sallıyor. "Bu çok fazla güven ve gerçekten güçlü bir bağ gerektirir. Yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum ama tüm ekipler bu iş için uygun değil."

"Onlarda bu var," diyorum kendimden emin bir şekilde, onları savunmak isteyerek. "Benimle olmayabilir ama birlikte harikalar."

"Eminim," diyor Alessa pis bir kıkırdamayla. "Belki ikizler hakkında aklımıza takılan bir soruyu çözebilirsin. Tek yumurta ikizleri mi... tamamen?"

Faith bir kahkaha

attı. Dudağını

ısıyorum.

"Oh, ama!" Emily haykırıyor. "Kimseye söylemeyeceğiz."

"Tamam, evet," diyorum, sonra büyük bir sırrı ağzımdan kaçırmışım gibi elimle ağzımı kapatıyorum. Çok büyük iki sır. "Tamamen aynılar."

"Biliyordum!" diyor Faith, tam da Alessa üzerinde motosiklet tekerlekleri olan bir bebek arabası bulunan siyah bir tulum tutarken.

"Kutuyu buldum! Hadi gidelim!" Kutuyu kaldırır ve merdivenlere doğru ilerlemeye başlar.

Çıkarken Emily döner. "Seninle tanışmak güzeldi, Harper. Belki bir ara brunch yaparız." Sonra göz kırparak gitti.

"Evet... belki," diye cevap verirken buluyorum kendimi.

"Bu da neydi şimdi?" Shadow, kapı arkalarından kapandıktan sonra sorar.

"Oh, um. Hiçbir şey. Sadece arkadaşça davranıyorlardı."

Burası beklediğim gibi bir yer değil ve bunun iyi olup olmadığından henüz emin değilim. Kulübü görmeden önce, motorcularla birlikte olmanın normal bir hayat şansından vazgeçmek anlamına geleceğini düşünmüştüm. Sanki hayatımızı kaçarak geçirecekmişiz gibi, ama bu güzel. Normalin farklı bir türü.

Bir şans kalbimi kırabilir.

THUNDER

OUTLAW, "BUNUN KALICI BİR ÇÖZÜM OLMAMASI GEREKIYORDU," DIYOR, Harper duymasın diye sesini alçalt.

"Biliyorum ama sadece iki gün oldu. Onun durumunu anlamanın biraz zaman alabileceğini biliyorduk. Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, onun yanımda olması hoşuma gidiyor."

"Bu büyük bir sürpriz oldu." "Bu da ne demek oluyor?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," diye .

"Götlük yapma. Harper kolay bir yatıştan çok daha fazlası ve bunu sen de biliyorsun." Onun etrafımda olmasından hoşlanmadığımdan değil, ama o sadece... uyuyor. Neden bu kadar çok erkeğin gruplara yerleştiğini anlamaya başlıyorum. İlk başta bunun seks olduğunu düşündüm - güzel bir kadının yatakta tamamen mahvolmasını izlemek için birlikte çalışmaktan daha iyi bir şey yok - ama Harper'ın etrafta olması bizi farklı bir şekilde birbirine bağlıyor. Daha derin. Ya da şöyle olabilir. "Onunla ilgili seni rahatsız eden bir şey var mı? Çünkü eğer bir şey biliyorsan, bize söyle."

Outlaw başını sallamaya başlar, sonra hafifçe başını sallar. "Hayır, o çok güzel ve bunu sen de biliyorsun. Sadece... beni görmezden gel. Ne istiyorsan onu yap."

Arkasını dönmeden önce kolunu kavıyorum. "Eğer bir saniye bile bizim-"

"Buraya gel!" Gölge oturma odasından bağılıyor.

Outlaw ve ben koşuyoruz, yarı giyinik halde merdivenlerden inen Lightning ve Harper'la karşılaşıyoruz. Shadow kanepenin önünde bir ileri bir geri volta atıyor. Telefonunu uzattı ve hoparlöre verdi. "Carnell. Konuş bizimle."

"Eileen'i bulduk. Onu Lillyglade'den çıkardıktan sonra yeryüzünden kaybolmuş olabilir, ancak kayıt dışı tıbbi malzemeleri kabul ederken CCTV'de ortaya çıktıklarında bazı adamlarını tespit ettik. Yaklaşık bir saat uzaklıkta özel, güvenli bir bakım tesisinde. Yüzde birin işlerini dedikodu paçavralarından uzak tutmak için kullandığı türden bir yer. İyi haber şu ki Harper'ın annesine muhtemelen iyi bakılıyor ama kötü haber şu ki içeri girip onu bulmak o kadar kolay olmayacak."

Harper annesinin büyük ihtimalle iyi olduğunu duyunca kocaman, titrek bir nefes çekiyor ama sonra çok hızlı bir şekilde öfkeleniyor. "Onun adına karar vermeye hakkı yok! Ona verdikleri ilaçlar yüzünden uykulu ve kafası karışık olabilir ama aklında bir sorun yok. Sadece iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

Carnell tereddüt ediyor. "Personele farklı bir hikaye anlatılmış olma ihtimali çok yüksek ve Mesner'in parasıyla soru sormaları da pek mümkün değil."

"Ama yaptığı şey yasadışı, değil mi? Siz polissiniz. Oraya gidip onu görmeyi talep edemez misiniz?"

"Keşke bu kadar kolay olsaydı. Ne yazık ki, son ameliyatın büyük başarısızlığından sonra masama zincirlendim. Departman şu an için Mesner'in peşine düşmeye değmeyeceğini düşünüyor ve dürüst olmak gerekirse, çocuğunun annesi için en üst düzey tıbbi tedavi gibi görünen şeyin parasını ödemesi kimsenin umurunda değil."

"Onu orada bırakamayız!" Harper destek almak için etrafına bakınıyor. Parlak mavi gözlerinde öfkeli ve endişeli yaşlar var. "Değil mi?"

"Yok artık," diyor Lightning sert bir baş hareketiyle. "Asıl soru, yardım alacak mıyız?"

Carnell yavaşça, "Elimden geleni yapacağım ama tek başıma kalabilirim," diyor. "Çok fazla bir şey değil ama çalışanların gözünde biraz daha güvenilir görünen birinin olması faydalı olabilir."

Outlaw kaşlarını çatır. "Neden zahmet ediyorsun? Senin bundan çıkarın ne?"

"Yapılması gereken doğru şey bu. Mesner'i hata yapmaya zorlamayı ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ama masum bir kadın, sırf o insanların hayatlarıyla Tanrı'yı oynayabilsin diye hapse atılmaya layık değil."

Gölge kollarını göğsünün önünde kavuşturur. "Tamam. Şimdilik oturun. Harekete geçmeye hazır olduğumuzda seni tekrar arayacağım." Carnell'in yanıt vermesini beklemeden telefonu kapatır. "Hepimiz onu oradan çıkarma konusunda hemfikir miyiz?"

Herkes başını sallar, Outlaw bile.

"Güzel. Eagle-eye ile anlaşıp bu gece yola çıkabiliriz. Ne kadar süslü ya da özel olduğu umurumda değil, burası lanet olası bir tıbbi klinik, yüksek güvenli bir hapishane değil. Harper, sen burada kal ve-"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Sen annemi bulmaya giderken benim burada oturmamın imkanı yok."

Başımı salladım. "Beklemek berbat bir şey, ama senin de bizimle olman bunu daha da zorlaştıracak-"

"Hayır." Elleri kalçasında ve çenesi yukarıda, kararlı bir şekilde duruyor. "Korkmaya ve yalnız kalmaya gidiyor. Sen ne yapacaksın? Senin gibi görünerek içeri dalecek ve şöyle mi diyeceksin: 'Bağırma lan. Biz iyi adamlarız. Biliyorum az kalsın ölüyordun, sonra kaçırıldın ve kim bilir ne tür uyuşturucular kullanıyorsun ama bize güven ve yine kaçırılacağın için avazın çıktığı kadar bağırma.'"

Outlaw göz kırpmıyor.

Şimşek bir kahkaha patlatır.

"O kadar çok küfür etmiyoruz," diye itiraz ediyorum.

Bana doğru fırlattığı bakışlar solgun.

Shadow bile suratını asmamakta zorlanıyor gibi görünüyor. "Muhtemelen haklı. O ve Carnell bu işi şiddete başvurmadan halletmek için en iyi şansımız ve annesinin tanıyabileceği tek kişi o. Ama..." Doğrudan Harper'a dönerek, "Kurallara uyacaksın, değil mi? Bizimle birliktesin ve biz ne dersek onu yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Çok açık," diye homurdanarak karşılık veriyor.

"Tanrım." Outlaw gözlerini devirir. "Gidip Prez'le konuşalım."

"Bundan hiç hoşlanmadım," diye homurdanıyor Kartal Göz, biz açıklama yaptıktan sonra. "O polis zaten seni bir kere kazıkladı. Hawthorne gibi bir psikopat olmayabilir ama bu tür bir saplantının neler yapabileceğini gördük. İstediklerini elde etmek için seni otobüsün altına bile atabilir. Buna değse iyi olur." Bize buna değip değmeyeceğini sormayı bir kenara bırakıp doğrudan Harper'a bakıyor.

"Öyle," diyorum.

Gözlerini ondan ayırmıyor. "Umarım Thunder haklıdır, çünkü onların kanı senin ellerine bulaşacak, kızım."

Her birimize bakarken Harper'ın gözleri açılıyor. Sanırım tanışma şeklimiz yüzünden bu işte hep birlikte olduğumuzu düşünüyor, oysa gerçek şu ki yerleşkeye döndüğümüzde bu karmaşadaki rolümüz teknik olarak sona ermişti. Şu andan itibaren yapacağımız her şey onun için.

"Tamam, ama seni tek başına göndermiyorum." Prez sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Çok şey oluyor, bu yüzden ekipler meşgul. Fallen Angels'ın kucığında üçüzler var, o yüzden dışarıdalar. Git Sledge ile konuş. Evi temizlemek zorunda kaldığımızdan beri potansiyel oyuncularla çalışıyor ve ortam ihtiyacı olabilir. Onu ve kimi getirmek istiyorsa al."

"Bunun için minnettarım Prez," diyorum.

"Sanki seni durdurabilirmişim gibi," diye homurdanıyor. "Şimdi eve sağ salim dönseniz iyi olur, yoksa bütün kulübü ayağa kaldırırm.

siz pislikleri tekrar öldürmek için."

OUTL AW

VEGAS'IN IŞIKLARI UFUKTA GÖRÜNDÜĞÜNDE, BİR DEJA DALGASI
vu beni yıkıyor. Mesner'a sert bir şekilde vurup kaçabileceğimizi
düşünerek kasabaya gelmemizin üzerinden sadece bir hafta mı geçti? O
zamandan beri o kadar çok şey oldu ki, sanki bir ömür gibi geliyor.

Patladığım yerden dolayı yan tarafımda hala hafif bir ağrı var ama
Doktor beni iyileştirdi ve artık her çukura girdiğimde sızıntı
yapmasından endişe etmiyorum. İyi zaman geçirdik, gece boyunca
sadece esnemek ve bir şeyler atıştırmak için durduk. Shad- ow önden
gidiyor, Harper da onun bisikletinde. Harika ikizler arkamızdan
geliyor, Sledge, Phoenix ve Havoc da yanlarında.

Grupta bir hain bulduğumuzda Sledge çok zorlandı ve o zamandan beri
kendini bir hayvan gibi kulübün içine attı. Potansiyel müşterilere karşı
acımasız davrandı ama Reaper ve Beast çalışmaya devam etti.
Normalde yemin etmemiş biriyle çalışma fikrinden hoşlanmazdım ama
geçen kış işler sarpa sardığında onlar da oradaydı. Bizimle yola
çıkmanın ne demek olduğunu gördüler ve hala bizimle birlikteler.

Harper başını çeviriyor, sarı saçları kaskının altından dışarı çıkıyor
ve rüzgarda dalgalanıyor.

Eğer giderse bizi parçalara ayıracak. Bunu hissedebiliyorum. Thunder ve Lightning şimdiden şehvetten aşka doğru kayıyor, Shadow ise daha temkinli ama hemen arkalarında. Birleşmek o kadar kolay olurdu ki. Elini sikimin üzerinde hissetmek ve o büyük mavi gözler beynime kazınmış durumda. Hata yaptım, şimdiye kadar hayatımızdan çıkmış olacağını düşündüm.

Kahretsin...

Kurşun yediğim için bir çeşit kahraman olduğumu düşünüyor, ama gerçek şu ki bu çok kolaydı. Hiç tereddüt etmeden yine yaparım. Ölmek gibi bir arzum yok ama hayatımın ne değeri var ki? Beni yaratan insanların umurunda bile değildim ve onlardan sonra gelenler de *gerçek* çocuklarını doğurduktan sonra beni fazla büyümüş bir köpek yavrusu gibi dükkâna geri gönderdiler. Bağlanmamak daha kolay.

Ama her şeye rağmen bir şekilde Kartallar benim ailem, Gölge, Şimşek ve Yıldırım da kardeşlerim oldu.

Ve şimdi bir kadın çekip giderek tüm bunları yok edebilir.

Ya da burada kalıp içimdeki temelden bozuk şeyi ortaya çıkarmak.

Ben lanet bir korkağım.

Saat sabahın ikisi ama Vegas'ta yirmi dört saat süren bir sirk olduğu için bizim grubumuz pek göze çarpmıyor ve iki gün, haber döngüsünün çoğu insanın bizim küçük toz dumanımızı öğrenmesi için fazlasıyla yeterli bir süre. Yine de gerginim ve sürüş şekillerinden diğerlerinin de bana karşı tetikte olduğunu görebiliyorum.

Shadow ve Carnell'in buluşmaya karar verdiği yere doğru ilerlerken silahımın gevşek durduğundan emin oluyorum. Kimse arkasını dönmüyor, bundan eminim. Bir apartman ile benzin istasyonunun arasına sıkışmış bir elektrik trafo istasyonuna benziyor. Arka tarafa park ediyoruz ve Carnell'i kapıda beklerken buluyoruz. Bizi içeri buyur etti.

Karanlık bir koridorda kısa bir yürüyüşten sonra büyük bir odanın kapısını açar. Kahretsin, burası bir polis dizisinde olabilirdi, bir düzine farklı şeyi birbirine bağlamak için kırmızı iplerle kaplı resim panolarından biri için mükemmel olacak bir mantar pano ile tamamlandı. Bir kahve ma-

bir su tankı, bir masanın üzerine yayılmış kurabiyeler ve diğer atıştırılmalıklar ve bunların hepsi hastalıklı floresan ışıkları altında aydınlatılmış. Carnell'e ek olarak, burada birkaç polis daha var, geride duruyorlar ve gözlerinde güvensizlikle bizi izliyorlar. Sanırım bir grup kirli motorcuyla çalışmak onların iyi vakit geçirme anlayışı değil. Destek getirdiğimize sevindim.

Hadi parti başlasın" diyor Carnell. Duvara dayalı katlanır sandalyeleri kapmamızı işaret ediyor. Çoğumuz öyle yapıyor ama ben ayakta kalmayı, sırtımı duvara dayamayı tercih ediyorum. Buradan olup biten her şeyi görebiliyorum. Ekibime ve Harper'a göz kulak ol.

Gölge arkasına yaslanıp Carnell ve adamlarına bakar. "Arkadaşlarını getirmişsin."

"Mesner'i alaşağı etmekle ilgilenen tek kişi ben değilim. Bu kasabada pek çok insana zarar verdi."

"Lafi açılmışken," diyerek herkesin dikkatini çekiyorum. "Neden ona bu kadar kafayı taktınız? Senin bir polis, onun da kötü bir adam olduğunu anlıyorum ama bu işte bize anlattığından daha fazlası var."

Carnell dudaklarını ıslatır. "Fark etmez."

Şaşırtıcı bir şekilde, Harper konuşuyor. "Aslında, hayır. Bunu duymak istiyorum. Annem onun elinde ve Vincent'a karşı bir şansın olursa onu feda etmeyeceğini bilmem gerek." Haklı bir nokta.

Ama Carnell dehşete düşmüş görünüyor, şimdiye kadar ondan gördüğümünden daha gerçek bir duygu sergiliyor. Sanki önerisi akıl almaz bir şeymiş gibi. "Eileen'e bir şey olmasına asla izin vermem. Asla. Sana bunun sözünü verebilirim."

"Neden?" Gölge ona şüpheyile bakar. "Harper sana onun resmini gösterdiğinde tepki verdin. Onu tanıyorsun."

"I-" Durdu ve yüzünde acı ifadesi belirdi. "Biliyorum, daha doğrusu . Bir ömür önce, Vincent ve ben aynı çevrelerde koştururduk. Yakındık ve Eileen onun okuluna gidiyordu. Şimdi ona bakınca bir avuç şımarık zengin çocuğu olduğumuzu düşünebilirsiniz ama hiçbirimizin bir boku yoktu. Parılının ve ihtişamın arkasında büyüdük. Baş belasıydık. Çoğu zaman okuldan . Vin çeteler için ufak tefek işler yapmaya başladı ve beni de işin içine soktu. Ben

bir çıkış yolu arıyordu ama hedefi yukarıdaydı. En tepedeki adam olmak istiyordu. Çekip giderdim ama Eileen vardı."

Harper öne doğru eğiliyor, belli ki merak ediyor. "Annem bana nasıl büyüdüğü hakkında hiçbir şey anlatmadı. Sorduğumda onu incittiğini söyleyebilirim, bu yüzden sustum ama... Her zaman daha fazlasını bilmek istedim."

Carnell homurdanıyor. "Dürüst olmak gerekirse pek mutlu hikâye yok. Hoş bir kızdı, güzeldi. Sanırım Vin'in büyük annesiyle aynı sokakta yaşıyordu. Ona kafayı takmıştı. Kolunda güzel bir kız olması ve diğer insanların onunla birlikte olduğu için onu özel biri sanması fikrine takıntılıydı."

"Onu seviyor muydu?" Harper sessizce sorar.

"Siktir... Bilmiyorum. Muhtemelen sevdiğini düşünüyordu. En azından onunla birlikte olmayı seviyordu. Uzun zamandır bu konu hakkında konuşmamıştım ama o senin annen. Neden böyle davrandığını bilmeyi hak ediyorsun." Sesinde bir tutukluk var.

"Peki ne oldu?"

"Annen yaptı." Esprili olmayan bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Vin'in daha iyisini yapmaya çalışmaktan bile vazgeçmesi beni zaten sinirlendiriyordu ve onunla kalmanın annedeki güzel olan her şeyi nasıl yavaş yavaş öldürdüğünü gördüm."

"Onu seviyordun," diyorum sessizce. Bu onu sevdiğim anlamına gelmiyor, ama gözlerindeki bakışı tanıyorum, değerli bir şeyin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermenin üzüntüsüyle yaşadığını söyleyen bakış.

Harper dönüp bana bakıyor ve Carnell yüzünü buruşturuyor ama başını sallıyor.

"Kadın ayrılmak istedi ama adam gitmesine izin vermedi ve o sırada adam suç basamaklarını tırmanmaya başlamıştı. Bir gün boynunda bir morluk gördüm ve kendimi kaybettim. Her şey patladı. Birbirimizin ağzını burnunu kırdık ve ben iyileşene kadar annen şehri terk etmişti. Bana taşınabildiği kadar uzağa taşınmayı ve her şeye yeniden başlamayı hayal ettiğini anlatırdı, ben de sonunda bunu yaptığını düşündüm. Geriye dönüp baktığında, sana hamile olduğunu fark etmiş olmalı ve bu ona temiz bir sayfa açmak için gereken cesareti verdi.

mola." Carnell başını arkaya yatırır ve hüzünlü bir ifadeyle tavana bakar.

Thunder alay ediyor. "Yani bütün bunlar ikinizin de aşık olduğu bir kızla mı ilgili? Yirmi yıl önce mi?"

"Hey! O kız benim annem," diyor Harper.

Carnell acı acı güler. "Hayır. Belki de orada başladı. Polis akademisine girme sebepim de buydu. Onun neler yapabileceğini çok iyi biliyordum, çünkü onun nasıl geliştiğini görmek için oradaydım. İnanın bana, kolay değildi çünkü benim de sabıkam vardı ama bu düşündüğünüz kadar sıra dışı bir durum değil. Ben ve Eileen etrafta yokken, Vin bu şehrin en kötü lağım çukurlarında daha da derine indi. Acımasızdı. Cinayet, tehdit, şehre uyuşturucu tedarik zincirlerinin çoğunun kontrolünü tamamen ele geçirene kadar ona avantaj sağlayacak her şeyi yaptı. Yeterince parası olduğunda da kendini bir işadamı olarak tanıttı, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi göründü ama onun büyümesini izleyen bizler paranın nasıl kazanıldığını çok iyi biliyorduk. Ve şimdi de kazanmaya devam ediyor. Evet, Eileen ile başladı ama ben daha çok çalıştıkça ve daha çok tanık oldukça onun durdurulması gerektiğini fark ettim. Bunca zamandır onun başının belası oldum ama onu gerçekten ortadan kaldırmak için ihtiyacım olan her şeyi hiçbir zaman elde edemedim."

"Pekala," diyor Gölge ve geriniyor, "size şans diliyorum. Eileen'i oradan çıkardığımız ve Harper'ı güvende tuttuğumuz sürece önemli olan bu. Mesner'ı öyle ya da böyle ıstırabımızdan kurtarmak sadece bir bonus."

"Tesiste olacağından şüpheliyim," diyor Carnell. "Diamond Oasis'in çatı katında yaşıyor ve işlerinin çoğunu da orada yapıyor. Eminim Eileen'i görmek isteyecektir ama bugünlerde Eileen hakkında ne hissettiğini bilmiyorum. Onu yakaladığımızda, adamlarım," diyerek arkasındaki adamlarını işaret ediyor, "Eileen ve Harper'ın güvenli bir yere gitmelerine yardım edecekler."

"Ve sana güvenmemiz gerekiyor, neden?" Kaşlarını çatarak soruyorum. "Son kez işler kötüye gittiğinde, sen ve adamların çekip gittiniz. O lanet olası bir kurbandı ve Harper umurunuzda bile değildi."

Carnell parmaklarını kumral sakalında gezdiriyor. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Kargaşa sırasında kablolar karıştı. Mesner'ı takip etmeye çalışan grupla birlikteydim. Daha iyi idare edebileceğimi kabul ediyorum ama onu ateş hattında bırakmak istememiştim. Açıkçası umutsuzdum çünkü zaten beni yeniden görevlendirmekten ve Mesner'in soruşturmasını askıya almaktan bahsediyorlardı. Bütün bunlar mı?" Eliyle etrafı işaret ediyor. "Bu kayıt dışı. Günün sonunda, övgü almaktansa onu sokaklardan uzak tutmayı tercih ederim. Şimdi bu işi halletmeye odaklanalım. i'lerin noktasını koyup t'lerin üstünü çizmek için zamanımız yok."

Şimşek kıkırdıyor. "Sinsi. Düşünmek istediğin kadar farklı olduğumuzu sanmıyorum."

Bu konuda kesinlikle beynimi tırmalayan bir şeyler var ama ne olduğunu bilmiyorum. Carnell haklı, Eileen ve Harper'ı Mesner'ın ulaşamayacağı bir yere götürmeliyiz.

Ama bu onları Carnell'de bırakmak anlamına mı gelecek? Bu hiç hoşuma gitmedi.

HARPER

SHADOW , "KİMİLDAYIN LAN," DIYE TERSLİYOR.

"Neredeyse... orada. Tamamdır." Kapı tıkırdıyor ve Outlaw onu dürtüyor. Kapı açılır, karanlığın içinde siyah bir mengene. İçeride ışık yok. Şimşek telefonunu çıkarıp el feneri olarak kullanıyor ve bir depo alanı ortaya çıkıyor. Kasalar duvara yaslanmış ve raflar tıbbi bilgilerle işaretlenmiş kutularla dolu.

Thunder başını sallar. "Biri bizi görmeden içeri girin."

Saat sabahın dördünü biraz geçiyor ve her yer uyuyor gibi görünüyor. Lillyglade'den çok yüksek güvenli lüks bir spa gibi hissettiriyor, o da güzeldi ama bu seviyede değil. Tüm odalarda büyük pencereler ve balkonlar var, muhtemelen harika dağ manzaraları var.

Dışarıdan bazı odaların loş ışıklarını görebiliyorduk, muhtemelen gece kuşları ya da burada çalışan insanların dinlenme odasıydı. Carnell ve adamlarından biri, dikkatlerini dağıtmak ve biz arkadan gizlice girerken konuşup konuşamayacaklarını ya da en azından bilgi alıp alamayacaklarını görmek için resepsiyona gitti.

"Merdivenler şurada olmalı." Thunder işaretlenmemiş bir kapıyı gösterdi. "Eğer planlar güncelse, bu bizi annenin katına çıkarır. Tabii şansımız yaver gitmez ve onun tıbbi profiline uyan başka bir zavallı kadın çıkmazsa."

Bu o. Hissediyorum. O olmalı. Dışarıdan hangi pencerenin ona ait olduğunu tahmin etmeye çalıştım ama hepsi aynı görünüyordu. Keşke nasıl olduğunu bilseydim. Korktuğunu ya da acı çektiğini bilmemek beni öldürüyor.

"Sledge, sen burada Reaper ve Beast ile kal, çıkış yolumuzun açık olduğundan emin ol. Phoenix ve Havoc, siz de bizimle gelin," diye emrediyor Gölge.

Hayatım ne kadar berbat ki bu biraz eğlenceli olmaya başlıyor? Ölüm kalım kısmı değil ama belli bir insan tipinin bu tür bir hayata neden ilgi duyduğunu anlayabiliyorum. Bu adamları masaların arkasına koymak onları yavaş yavaş öldürmek gibi olur. Gerçek dünya için yaratılmamışlar ama kardeşlikleri onlara farklı bir yapı kazandırıyor.

Birinci kat sahanlığına ulaştık. Tavanda bir kamera var ama yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. Bu beni çok geriyor. Teorik olarak, Carnell'in adamlarından biri gözetleme işini hallediyor. Her iki durumda da, burada durmayacağız. Annem üst katta. İkinci katta merdiven boşluğu bitiyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Gölge sessizce. "Planda bu yoktu."

"Aşağı mı ineceğiz? Yoksa koridora mı?" diye sorar Şimşek.

Outlaw kaşlarını çatır. "Sonraki merdivenler nerede?"

"Koridorun yarısında iç duvarda, ama bu planın o kısmı doğru yaptığını varsayıyor. Devam edelim, iki kat geri gitmenin daha iyi olacağının garantisi yok." Gölge sahanlıktaki kapıyı dener ve kapı sessizce açılır.

Koridor, her iki yanında düzenli aralıklarla kapılar bulunan bir otel gibi görünüyor. Yumuşak ışıklar zeminde sıralanıyor, etrafta dolaşmak için yeterli ışık veriyor ama hastaları rahatsız edecek kadar değil. Gecenin bir yarısı ne kadar şey oluyor bilmiyorum ama bu riskli olmalı. Her zaman nöbetçi hemşireler ve yardıma ihtiyacı olabilecek insanlar vardır.

Elbette, alçak sesler bize doğru geliyor. Gölge el sallıyor, işaret ediyor. Outlaw beni yakalayıp küçük, karanlık bir odaya çekene kadar nereye gideceğimi bilmiyorum. Depo olabilir mi?

Kapıyı kapattığında her yer kapkaranlık ve çok ürkütücü. Kendime burada gerçekten bir şey olduğunu hatırlatmak için elimi duvara koyuyorum, sonra eli kalçama yerleştğinde sıcıyorum.

"Sakin ol," diye fısıldıyor Outlaw.

Kapının dışında sesler . Umarım içeride bizimle birlikte paspas ya da başka bir şey aramıyorlar. Sonra aniden, birkaç sıkıcı gümbürtü, bir "Bu da ne-", bir gümbürtü daha ve sonra sessizlik.

Kapımız yumuşak bir şekilde çalındı. "Her yolunda," diyor Thunder.

Beyaz hastane üniforması giymiş iki adam yerde baygın yatıyor, ya da en azından ben sadece baygın olduklarını umuyorum. Thunder ve Lightning onları hızla Outlaw ve benim saklandığımız küçük odaya çekiyorlar. Umarım uyandıklarında ve fark edilmeleri için yeterince gürültü yaptıklarında buradan çıkmış oluruz.

Yolun yarısına gelmiştik ki ışıklar aniden yandı, o kadar parlaktı ki gözlerimi korumak zorunda kaldım. Hemen ardından bir asansör sesi geldi.

"Siktir," diye homurdanır Gölge. "Outlaw, Harper'ı al. Dağılın!"

Neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan Outlaw beni koridorda sürükleyerek başka bir odaya atıyor ve tam koridorda bağırışlar başlarken kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor.

"Onları öylece bırakamayız," diye tıslıyorum.

"Kapa çeneni," diye sert bir fısıltıyla karşılık verdi. "Kendi başlarının çaresine bakabilirler ama birkaç taşa ateş etmek seni savaşçı yapmaz."

Bir patlama, bir silah sesi.

Kapıya doğru koşarken Outlaw beni durdurdu. "Ne yapıyorsun lan sen?" Ona karşı koymaya çalışıyorum ama beni demir gibi kavırıyor. "Oraya gitmiyorsun."

Dışarıdan daha fazla silah sesi geliyor ve biri çığlık atıyor. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım. Tanıdık gelmiyordu ama... "Ya bu-"

"Kendi başlarının çaresine bakabilirler," diye tersliyor ama sesindeki gerginliği fark etmiyorum. "Bu konuda yapabileceğin bir şey yok, bu yüzden seni güvende tutacağız. Gel."

Beni odanın diğer ucunda, üzerinde şimşek işareti olan bir kapıya doğru sürüklüyor. İçeride hafif bir uğultu ve hafif serin bir hava esintisi yanımdan geçip gidiyor. Bir çeşit bakım odası olabilir mi?

Outlaw kapıyı arkamızdan kapatıp bizi neredeyse tamamen karanlığa gömdükten hemen sonra dışarıdan sesler gelmeye başladı. "Buraya biri girdi. Eminim," diye hırılıyor bir erkek sesi. Çok ama çok sığ nefesler alıyorum, birinin kalbimin gümbürtüsünü duyacağından eminim.

"Gel." Outlaw konuşurken dudakları yanağımı okşuyor. Odayı incelemek için makinenin zayıf ışığını kullanıyor

Büyük bir dolabın yanında, duvarda havanın bir ızgara var. Bir çakı çıkarıyor ve onu kapağı yerinde tutan vidaları sökmek için kullanıyor. Kolay bir iş değil ve bıçak aletleri tam olarak doğru boyutta değil, ama odaklanıp devam ediyor.

"O da neydi?" Farklı bir ses, erkek, ama daha yüksek. "911'i aramalıyız. Bu benim maaş derecemi aşıyor." Şimdi daha uzakta, başka bir silah sesi var.

Vidalardan ikisi çıkmış, biri de kayıp görünüyor. Geriye bir tane kalıyor. Sanırım Outlaw'ın planının ne olduğunu biliyorum ve bu hiç hoşuma gitmedi. Klostrofobik değilim ama hava kanallarında sürünmek filmlerin dışında insanların yapabileceği bir şey mi?

"Tamam, ama önce dolabı

kontrol et." Olamaz.

Son vida gevşedi ve Outlaw çekerek açtı. "Çabuk," diye tıslıyor ve ilk kez itiraz etmiyorum ya da tereddüt etmiyorum. Kalçalarımın tuttu ve yardım etti.

Kanal hayal ettiğim kadar kirliydi. Askeri olarak içine girerken yüzümü buruşturuyorum. Karanlıkta ne kadar büyük olduğunu anlamak zor, ama benim için bu kadar sıkışksa, Outlaw için nasıl hissettirdiğini hayal bile edemiyorum. Geliyor ama... beni burada yalnız bırakmaz, değil mi? Panikliyorum ve donup kalıyorum.

Ama hayır, tam arkamda, kıcıımı itiyor. Yeterince yer açtığını umarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde ileri atılıyorum.

"Yürümeye devam et," diye tıslıyor, sesi kanalın içinden yansıyor. Çok gürültülü olduğumuzu hissediyorum ama belki de sadece burası çok sessiz olduğu içindir. Arkamızda bir şey tıkırdıyor ama bunun Outlaw'ın bir şekilde ızgarayı yerine koymasını mı yoksa kapının açılması mı olduğunu bilmiyorum. İleriden başka gidecek yer yok. Dönecek yer kalmayacak kadar keskin bir viraja gireceğime ya da burada sıkışıp öleceğimize ve biz kokmaya başlayana kadar bizi bulamayacaklarına yüzde yüz ikna olmuş durumdayım.

Bunun biraz eğlenceli olduğunu düşündüğüm her şeyi geri alıyorum.

Burnumda çok fazla toz var, ya da en azından kendime bunun gerçekten sadece toz olduğunu ve hala bağlı gerçek örümcek ağları olmadığını söylüyorum. Pısırik değilim ama ugh. "Sence gittiler mi?" Fısıldama fırsatını değerlendiriyorum.

"Evet, ama ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum. Devam et." Outlaw bu konuda daha heyecanlı görünmüyor. "Başka bir çıkış yolu olmalı."

Bir silah sesi daha duyuldu ama yakın değildi. Bir köşeye ulaşana kadar ilerlemeye çalışıyorum, etrafta sıkışıyorum. İyi ki burada Outlaw'la birlikteyim, asla sığmayacak olan Thunder ya da Lightning'le değil Esinti güçleniyor ve ileride bir gümbürtü var. Ya ileride büyük bir yelpaze varsa ve ben içine düşüp bir Hayır gibi tükürürsem. Bunu düşünemem. "Bu bizi nereye götürecekt?"

"Hiçbir fikrim yok. Harita Shadow'da. Devam edin."

"Bekle. Sanırım başka bir ızgara görüyorum." Sürünmeye devam ediyoruz ve karanlık bir odaya çıkan bir yol olduğu kesin. "Sanırım bu da diğeri gibi ."

"Siktir. İtmeyi dene."

Deniyorum. Gerçekten deniyorum ama olmuyor. "Hiç şansın yok."

"Bir de ben deneyeyim." İleri doğru sürünmeye başladı, yanıma doğru bastırdı.

"Ne yapıyorsun? Yeterince yer yok."

Bir şekilde vücudum boyunca kaymayı başarıyor ve kendini benimle kanal arasına . Sırtım sertçe kanala bastırılmış, gömleğim yukarı çekilmiş ve sırtımın alt kısmına bir şey batıyor ama eğer bizi oradan çıkarabilirse her şeyi denemeye hazırım. Duraklıyor, yüzü bana dönük, kollarını ızgaraya doğru uzatmış ve tek bacağını kalçalarımın arasına sıkıştırmış. Hiç seksi hissetmeden içinde bulunduğum en seksi pozisyon bu.

"Açabilir misin?"

"Belki, ama konuşmanın faydası olmaz." Neyle uğraştığını göremeyeceğim kadar karanlık ama çıkardığı sesler boş durmadığını gösteriyor.

"Aşağı kayayım mı?" Gerçekten istemiyorum ama sanırım bu ona daha fazla yer açacak.

"Eğer sakso istiyorsan, şimdi zamanı değil."

Oh, Tanrı aşkına. "Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Beni uzaklaştırmaya neden bu kadar kararlısın?"

"Seni uzaklaştırmak mı? Biraz daha yakın olsaydık yemek borumda olurdu. Cidden bunu burada mı yapıyoruz?" Avucunu ızgaraya vuruyor ve ızgaranın bir kısmı birazcık esniyor.

"Ben... Ben iyi olduğumuzu sanıyordum ama belli ki değiliz. Çocuklar bana sana zaman tanımamı söyleyip duruyorlar ama ben bundan bıktım." Ona zaman tanımam gereken bir an olsaydı, muhtemelen bu an olurdu ama Outlaw'dan çok korkuyorum ve duygularımı içimde tutamayacak kadar ona yakınım.

"Zamana ihtiyacım yok, bana-"

"Ne? Ben mi gideyim? Eğer burada ölmezsek, dileğin gerçekleşecek gibi görünüyor. Çünkü nasıl hissettiğimin ya da ne hissettiğimin bir önemi yok.

Annemle birlikte olursam, istenmediğim yerde kalmayacağım."

"Fuuuuck." Uzun, müstehcen bir şikâyetle bulunuyor. "Çocuklar senin için deli oluyor, tamam mı? Sen de hayatının en güzel anlarını yaşıyorsun, değil mi? Benim ne düşündüğümün ne önemi var ki?"

"Ne demek istiyorsun?"

İç geçiriyor ve alnı benimkine yaslanıyor. "Bunun şu an sana eski bir durum gibi geldiğini biliyorum ama eninde sonunda normal bir hayat istediğini fark edeceksin ve biz o hayat değiliz. Ben sadece acıyı atlayacak kadar akıllıyım."

Sözlerinin altında çok fazla ıstırap saklı. Sorunun ben olduğumu düşünerek kendimi hırpalıyordum. Benden nefret ettiğini ve çölde geçirdiğimiz zamanın onun için bir şakadan başka bir şey olmadığını. Ona kim zarar verdi bilmiyorum ama güçlü ve cesur bir adamın kendinden şüphe etmesini sağlayarak çok iyi bir iş yaptılar. Kendini arkadaşlarının gördüğü gibi görmüyor. Bana izin verse benim görebileceğim gibi.

Bir patlamayla ızgarayı gevşetir, sonra da ileri doğru kıpırdanmaya başlar. "Hadi."

"Bekle." Elimi kaldırıp gömleğini tutuyorum ve tekrar sıraya girene kadar kıpırdatıyorum. "Sence denemeye değmez mi? Biraz acıdan hoşlandığını sanıyordum." Sonra onu öpüyorum.

HARPER

İLK BAŞTA, MÜMKÜN OLDUĞU KADAR BENİ UZAKLAŞTIRACAĞINI DÜŞÜNDÜM. Ama sonra eli başımın arkasına kayıyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyor ve ben sıkışık odaları, tozu, belki böcekleri ve diğer her şeyi unutuyorum. Karanlığı beni yutuyor, sanki beni içine çekiyor ve sahip olduğu her şeyle sarılıyor. Outlaw'ın öpücüğü sert, istekli, zorlayıcı ve çivili dili benimkine doğru kayarken, kendini bana doğru bastırıyor. Sakalları yüzümü gıdıklıyor ve sertleşiyor. Deli gibi sert.

Sonunda nefes almak için birbirimizden ayrıldığımızda, "Buradan canlı çıksak iyi olur," diye soluk soluğa söylendim.

Sesimdeki sert vaadi duymuş olmalı, çünkü cevabı da aynı şekilde hırıltılı ve hevesli. "Yapacağız. Bunu garanti ederim." Sonra uzanıp kendini kanaldan dışarı çekiyor.

Bir an sonra beni çıkarmak için elini uzattı.

Yanılmışım, diğer tarafta gerçek bir oda yoktu, daha çok bir tarafında devasa bir havalandırma sistemi olan bir kanallar merkeziydi. Duyduğum gümbürtü, yanımdan soğuk hava pompalayan bu sistemden geliyordu, tüylerim diken diken oldu. Bir giriş kapısı da var ama Outlaw denediğinde kilitli olduğunu ve ızgaralardan çok daha sağlam olduğunu gördü.

"Siktir." Küçük odanın etrafına bakar. "Oradan çıkana kadar ceset olacağız."

"Sonra ne olacak? Daha fazla emekleme mi?"

Yukarıya işaret ediyor. "Bunlar bir üst kata çıkıyor gibi görünüyor. Annen orada, değil mi? Vazgeçip tekrar dışarı çıkmaya   alı mıyorsak bir deneyelim bari. Kapıya vurursak, kim gelirse gelsin ateş etmeyebilir."

"Ne? Hayır! Yapamayız. Annemi buradan   ıkarmalıyım. Peki ya diğerleri?"

"Eğer üstesinden gelemeyecekleri bir şeyle karşılaşırlarsa, bunu için çözemeyiz. En iyisi hedefe ulaşmaya çalışalım ve mümkün olduğunda onlara tekrar katılalım. Gelin."

Hareket etmem çok uzak değil, ama önünde    melmek için ayağımı sürüyorum ve o da ellerini belime koyarak beni desteklemeye hazırlanıyor.

"Bekle." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "  ans için." "Siktir," diye tısladı.

"    deyince. Bir, iki, üç!"

Ve sonra daha fazla kanaldan tırmanacağız. Buradan çıkana kadar kollarım çürükler içinde kalacak ve baca temizleyicisi gibi g  r  ne eim. Ve buradan çıkacağız. Şimdi pes etmeye eim, hem anneme hem de Outlaw'ın duvarlarını a maya bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Bu sefer daha hızlı hareket edeceğiz. Pratik yapmak m  kemm  l olmasa da en azından daha yetkin olmayı saçlar. Outlaw beni takip ederken kanal arkamdan gürlüyor ve eğimli kanaldan bir sonraki kata doğru ilerliyoruz.

"mı izliyorsun?" Ona karşılık veriyorum.

"Sessiz ol yoksa onu tokatlarım. Bizi verme."

Adam haklı. Kanallardan geçiyoruz, geçerken ızgaraları kontrol ediyoruz. Beşinci odada ışıklar kısık ama yatakta biri var ve uzun kahverengi saçları çok tanidik geliyor. Saçları karmakarışık, hiç sahip olmadığım ve her zaman biraz imrendiğim bir şey. Yanında bir serum var.

ama bağlantılı gibi görünmüyor. Her şey sessiz görünüyor. Sabit. Gözlerim yaşıyor, muhtemelen yanaklarımdaki tozda ıslak izler bırakıyor.

"Bu o."

Soru sormuyor, sadece geçen gibi yanıma doğru ilerliyor. Bu sefer hızlı bir öpücükle beni şaşırtan o oluyor. Odadan sızan zayıf ışıpta sırtıyor ve ızgaraya vidaları duvardan çıkaran bir itiş veriyor. Düşüyor ama bir sandalyenin üzerine düşüyor ve fazla ses çıkarmıyor.

"Hadi." Outlaw kendini dışarı çekiyor, bir şekilde kendini çeviriyor ve ayaklarının üzerine iniyor. Karın gücüne bak. Sonra kollarını kaldırıp bana da yardım etti.

Outlaw odanın temiz olduğundan emin olurken, yüzünü görebilmek için diğer tarafa doğru yürüyorum. Uyuyor, huzurlu. Rengi iyi görünüyor, onu son gördüğümde daha iyi. Tanrım, bu kadar iyi iyileştiği için mutlu mu olmalıyım yoksa olan biten her şeyin farkında olabileceği anlamına geldiği için üzgün mü bilemiyorum.

"Bu o mu?"

Başımı sallıyorum, sonra parmaklarımı hızla saçlarımda örümcek ağlarının en kötüsünü uzaklaştırmayı umuyorum, sonra da elimi omzuna koyuyorum. "Anne?"

Gözleri dalgalanıyor.

"Anne!"

Ve açıldılar. Beni fark etmeden önce odaklanması bir anını aldı.

"Harper! Tanrıya şükür!"

"Seni buradan çıkaracağım. Yürüyebilir misin?"

"Evet, ama çok uzak değil. oluyor? Anlamıyorum. Seninle konuşmak istedim ama-"

"Çok fazla zamanımız yok," diyor Outlaw. "Tur atıyor olacaklar."

"Tanrım, açıklamak için yeterli zaman yok. Burada güvende değilsin ve hepsi benim hatam."

"Neden sen?" "Babamı

buldum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen ne? Nasıl?"

"Anne, sonra. Lütfen. Sana tüm hikayeyi anlatacağım. Bana neden söylemediğini şimdi anlıyorum ama keşke beni uyarsaydın. Şimdi Vincent beni biliyor, seni biliyor ve kafayı takmış durumda. Olan biten her şeyi ya da planının ne olduğunu bile anlamıyorum ama seni buradan çıkaracağız ve iyileşmeni tamamlayabileceğin bir yere götüreceğiz." Saçmaladığımın farkındayım ama açıklanacak çok şey ve bunu yapmak için çok az zaman var. Gerçekten, gerçekten, gerçekten buradan gitmeliyiz. "Lütfen, sadece bana güven."

Annem derin bir nefes alır ve başını sallar. "Elbette. Sana her zaman güveneceğim."

Oturmasına yardım etmek için ellerimi uzattım, o da oturdu. Her şeye rağmen bu beni gülümsetiyor. "Eskisinden çok daha iyi görünüyorsun."

Zayıf bir kıkırdama çıkarıyor. "Kesinlikle daha iyiydim, ama aynı zamanda çok daha kötüydüm. Neredeyiz biz? Kimse bana söylemiyor."

Outlaw odanın kapısını dikkatlice açar. Kalın ve sağlamdı ama açıldı. İçeride kilitli kalacağından endişe ediyordum. "Temiz görünüyor," dedi.

Annem beni dürttü. "Kim o?"

"Bu sorunun ne kadar karmaşık olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bunu dışarı çıkana kadar saklayalım, tamam mı anne?" Diğer her şeyi bir kenara bırakın, sadece motorcu olayını ona açıklamak için bile bütün bir geceye ihtiyacım olacak. "O bize yardım etmek için burada, en önemli kısmı bu."

Yataktan kalkmasına yardım ettiğimde halsizdi, destek için bana ihtiyacı vardı. Outlaw gördü ve yardıma geldi. Silahını çıkarıp bana uzattı. "Kuralları hatırlıyor musun?"

Bu gerçek. Her şeyi edeceğimden korksam da sallıyorum.

"Yapabilirsin." Acıdan hafifçe homurdanarak onu ayağa kaldırıyor. Adil bir dünyada, hâlâ dinleniyor ve vurulduğu için iyileşiyor olurdu, annemi kurtarıyor değil.

Başımı sallıyorum. Yapabilirim. Yapmak zorundayım. O devam edebiliyorsa, ben de edebilirim.

"Ne kadar tatlı değil mi?" Annemin odasının hemen dışında Vincent, Devin -eski nişanlım- ve küçük bir güvenlik görevlisi ordusu .

Sadece bir kez, bir gün, işlerin bizim lehimize sonuçlanmasını istiyorum. "Yeterince uzun sürdü," diyor

Outlaw.

Vincent sertçe güler. "Ben de aynısını söyleyebilirim. Eileen'i bulması için birini beklediğimi düşünmedin mi? Zaten onu almamın amacı da buydu. Beni şaşırtan tek şey siz et kafalıların bu kadar uzun sürmesiydi."

"Onu burada tutmaya hakkınız yok," diye çıkışıyorum ona, silahı kotumun arkasına sokuyorum. "Ben sadece onu buradan çıkarmak için buradayım."

Kıkırdıyor. "O zaman hesabı kapatalım mı? Ameliyatlar, gen tedavisi, nekahet dönemi... Yani, oldukça yüklü bir fatura biriktirmişsiniz ve bunu ödemededen gitmenize izin vermeme bekleyemezsiniz." Anneme bakar. "Nasılsın, Eileen? Görünüşe göre pek iyi değil, ama hayat böyle. En azından ne kadar olmalı? Yirmi yıl mı? Yirmi bir mi? Zaman çok hızlı geçiyor."

Annem ona uzun zamandır görmediğim bir enerjiyle bakıyor. "Daha uzun olmaması çok kötü."

Başını ve çok sahte görünen bir acıma ifadesi takınıyor. "Oh, çok zalimce. Bana bir kızım olabileceğini haber vermeden kaçıp gittiğini düşünmek, hem de çok güzel bir kız." Bana eliyle işaret ediyor. "Yine de çok inatçı. Kendi düğününden kaçtığını biliyor muydun? Devin büyük hayal kırıklığına uğradı."

Oh, beni rahat bırak. "En başta sizinle hiç iletişime geçmemeliydim. Ölene kadar tıbbi faturaları ödemeyi tercih ederim.

Sana hiçbir şey borçlu değilim." Devin'e baktım. "Hayal kırıklığına mı uğradın? Beni tanıımıyorsun bile."

Gülüyor. "Eğlenceli olurdun, biliyor musun? En azından benim için."

Vincent iç geçirir. "Sanırım bu o kadar da büyük bir sürpriz olmamalı. Ne de olsa hilekârlık aileden geliyor."

"Baba gibi, kız gibi mi?" Ona tükürdüm.

"Kesinlikle, ama bunun için herhangi bir övgü alamam." Göz kırpıyorum. "Ne? Ama DNA testi..."

Sadece gülüyor. "Tanrım, gerçekten eskisi kadar güveniyorsun. Ona söylemek ister misin, bebeğim? Yoksa söylemeli miyim? Emin miydin?"

"Nathan..." diye fısıldıyor ve farkına vardığım şey bir kamyon gibi çarpıyor yüzüme.

Nathan. Nathan Carnell. Sarı saçlar, mavi gözler, ne annemde ne de Vincent'ta olan bir şey, ama Carnell'de kesinlikle var. Tıpkı benim gibi.

Carnell benim gerçek babam.

YILDIRIM

BİR GÜVENLİK GÖREVLİSİNİ YÜZÜSTÜ DUVARA ÇARPTIM, TAM CARNELL ve adamları içeri dalıp sonuncusunu yere seriyor. Gardiyan karaya vurmuş bir balık gibi çırpınıyor. Adamım yere yığıldı, bayıldı. Carnell itidalimizi takdir etse iyi olur. Piçler bize silah doğrulttuğunda, nazik davranmak yerine silahla karşılık vermeyi tercih ederim.

"Herkes iyi mi?"

"Ben iyiyim." Havoc başka bir baygın gardiyanı sürükleyip benimkinin üzerine bırakıyor. "Ama bu saçmalık."

"Evet, öyle. Şimdi yukarı çıkalım. Out-law ve Harper'ı gören var mı?"

"Ortadan kayboldular," diye gürledi Thunder. "Benim çağrım onlar için geri dönmek."

Gölge başını sallar. "Hayır. Outlaw onunla ilgileniyor. Ya onu dışarı çıkarma çağrısını o yaptı ve annesini buradan zorla çıkarmak zorunda kalacağız ya da devam ettiler ve desteğimize ihtiyaçları var. Tüm alarmlar çalmaya başladı. Ya bunu hemen gerçekleştireceğiz ya da buradan defolup gideceğiz."

Carnell başıyla onaylıyor. "Bunlar sadece sahadaki personel. Çok yakında bina polis ya da daha iyi eğitilmiş güvenlik görevlileriyle dolup taşacak."

"Pekâlâ, hadi gidelim o zaman." Ve eğer bu piçlerden biri Harper'a ya da Outlaw'a zarar verdiyse, her birinin kökünü kazıyacağım.

Arka merdivenler bizi ürkütücü derecede sessiz olan dördüncü kata çıkarıyor. Herkes aşağıya mı koştu, yoksa yukarıda mı bekliyorlar? Koridorun aşağısından sesler geliyor. Diğerlerini susturuyorum ve beni sessizce takip etmeleri için el sallıyorum.

"Şimdi seni almaya geldiklerine inanıyor olamazsın." Mesner'ı ve onun iğrenç böbürlenmesini sikeyim. Ama kime böbürleniyor? "Öldüler ya da gittiler ve hiçbir mahkeme benim adamlarımı suçlayamaz. Kendilerini ve bu tesisteki zavallı masum hastaları haydut bir polise ve onun işbirliği yaptığı suçlu motorculara karşı savundular. Zaten bana ve mallarıma bir kez saldırmışlardı, hatırladınız mı? Zavallı, masum kızımı dün gününde kaçırmayı saymıyorum bile."

Harper, "Sana inanmıyorum ve başka kimse de inanmayacak," diye karşılık verir. Umarım bu Outlaw'ın da hâlâ ayakta olduğu anlamına geliyordur.

Demirimi çıkararak yaklaşıyorum. Mesner'ı görüş alanıma alırsam, ölümcül olmayan yollara başvururum. Diğerleri de silahlarını çekmiş, sessizce beni takip ediyor. Carnell bu durumdan memnun görünmüyor ama umurumda değil. Harper'ın güvenliği önce gelir.

"Zaman kaybediyoruz. Onları helikoptere bindirin. Buradan gidiyoruz.'

"Hayır!" Bir silah patladı.

Orospu çocuğu. Daha hızlı

hareket ediyorum.

Bir boğuşma sesi duydum ve şimdi kaçıyorum. O orospu çocuğunun Harper'ı alıp gitmesine asla izin vermeyeceğim. Önce onu öldüreceğim.

İlk gördüğüm şey iki iri adamın Harper'ı merdivenlere doğru sürükledikleri. Onlara karşı tüm gücüyle savaşıyor ama çok güçlüler. İçlerinden birinin omzundaki kurşun yarası kanıyor ama onu durdurmaya yetmiyor.

Arkalarında, Outlaw onu tutan adamlara karşı aynı sertlikte savaşıyor. Şimdilik kendini koruyor ama sayıca üstünler.

Mesner çoktan merdivenlerin tepesinde, birkaç hasta bakıcı tarafından taşınan bir kadının arkasında uzaklaşıyor, muhtemelen bahsettiği helikoptere doğru gidiyor.

Bu partiyi dağıtmanın zamanı geldi. Silahımı kaldırıp Mesner'ın kafasına nişan alıyorum.

Silah işler gerçekten sarpa sarar.

Mesner'ın adamlarından biri geldiğimi gördü ve mermimin önüne atladı. Tam göğsüne isabet etti ve onu Mesner'a çarparak ikisini de uçurdu. Lanet olsun, o herif onlara ne kadar ödüyor bilmiyorum ama böyle bir sadakat için iyi olsa iyi olur.

Outlaw geldiğimizi görür görmez kükrüyor, bu sürprizden faydalaniyor ve onu zapt etmeye çalışan adamları atlatıyor.

"Bırakın onu!" Thunder bağırıyor, bütün kalabalığa boğa gibi saldırıyor, Harper'a ulaşmaya çalışıyor ama o bile Mesner'ın adamlarını aynı anda alt edemiyor. Hepimiz etrafta dolanırken, onu daha uzağa sürüklüyorlar.

"Lanet olsun," diye bağırıyor Mesner, ayağa fırlayıp koşmaya başlıyor. "Devin, şu küçük kaltağı vur ve bu pisliklerin icabına bir an önce bak." O ve hasta bakıcılar arkalarından çarparak kapanan çift kapıyı iterek geçerken, Devin silahını çekerek Harper'ın peşine düşer. Hay sikeyim. Bir el ateş ettim ama çoktan köşeyi dönmüştü.

"Peşlerinden git," diye bağırır Shadow, Outlaw'a saldıran adamlardan birine bir kurşun sıkarken. Katil yere düşmeden önce ölür. "Thunder! Sen de!"

"Mesner'ı yakalayacağım," diye bağırır Carnell, silahını çıkarmış ve hazırdır. Sanırım o bile etrafta dolanmayı ne zaman bırakacağını biliyor.

Güzel.

Carnell ve adamı Mesner'ın peşinden merdivenlerden yukarı koşarken Shadow, Phoenix ve Havoc'a yardım etmeleri için el sallar. Sonra Thunder'a kurşun sıkmaya çalışan serserilerden birini vurur.

"Harper!" Bağırıyorum, bir adamı omuzlayarak duvara çarpıyorum ve peşinden koşuyorum, Thunder da onu takip ediyor.

Onları bulmak uzun sürmez. Devin, Harper'ı yakalamış ve silahını kafasına dayamışken boğazını kilitlemiştir. "Gitmeme izin verirsen yaşamasına izin veririm. O bencil pislik için ölmeyeceğim."

"Peki ya yapmazsak?"

"O zaman kaybedecek bir şeyim yok. Hadi ama, nasıl olduğunu biliyorsun. Ben sadece emirleri uyguluyordum." Bir çıkış yolu bulmak için etrafına bakınırken başı dönüyor.

"Emirler mi?" Gözlerimi ona dikiyorum. Kulağa doğru gelmeyen bir şey var. "Ne yapmak için?"

Mesner'in muhafızlarından biri hareket etmeye çalışır, ancak Thunder silahının namlusunu ona doğru sallar ve o da -oldukça mantıklı bir şekilde- durur.

"Ne demek istiyorsun? Evlen onunla. Bu sadece bir işti." Devin'in sesi çok kaypak geliyor.

"Güzel bir kızla evlenmek bir iş değildir. Emirleriniz neydi?"

Duraklıyor ve sinirli bir şekilde yutkunuyor.

"Şimdi!"

"Güzel! Hay sikeyim. Mesner için bazı işler yaptım ve ödülüm tüm masrafları ödenmiş bir seyahatti. Benim biletim gidiş-dönüştü. Onunki değildi. Yeterince açık mı?" Harper'ın tam önünde durduğundan ve silahını dikkatlice şakağına doğrulttuğundan emin oluyor. "Kişisel bir şey değildi."

"Ne oluyor lan?" Thunder'ın sesi ölümcül. Öyle bir ses tonu ki, genellikle seni öldürmeden önce hayatında duyacağın son şey olur. "Kendi kızını öldürmeni mi istedi?"

"Balayında. Hasta herif fotoğraflarını istedi. Onun acı çekmesine izin vermezdim. Ben bir canavar değilim."

"Eğer o tetiğe dokunursan," diyorum en sakın, en ölümcül sesimle. "Bir nefes daha alamadan ölmüş olacaksın. Bırak onu."

"Ve gitmeme izin vereceksin, değil mi?"

Thunder'a bakıyorum ve o da bana bakma gereği bile duymadan başını sallıyor. İkiz güç ve tüm o saçmalıklar. Ben de başımı sallıyorum, onun da bunu fark edeceğini biliyorum.

"Silahını indir ve Harper'ın bize kadar güvenle yürümesine izin ver. Bunu etrafta dolanmadan yaparsan seni vurmayız. Ama bir daha, ama bir daha, seninle karşılaşsak, anlaşma biter. Anladın mı?"

bakıyor, emin değil.

"Tik tak," diyorum. "Bu senin tek şansın, çünkü biliyorsun ki onun saçının teline zarar verirsen çoktan ölmüş olursun."

"Peki, tamam. Onu bırakıyorum." Silahını yavaşça, gergin bir şekilde indirir. Ama ayağa kalktığı anda, aynı yavaşlıkla ellerini kaldırıp avuç içlerini göstererek bir adım geri atıyor. Harper bana bakıyor, korkmuş ve bekliyor.

"Sorun yok, Harper. Sadece buraya gel, yavaşça." Thunder diğer iki muhafızı korurken ben namlumu Devin'in yüzüne doğrultmuştum.

Kolumu ona doladığım ve sıkıca sarıldığım an, tetiğe basmak için can atıyorum. Bu şerefsiz yaşamak için hizmet etmiyor.

"Onu yakaladınız mı?" Shadow sorar, sesi

ölümcül derecede sakindir. "Evet."

Silahını kaldırır, tam Devin'in kafasına doğrultur ve ateş eder. Kan, beyin ve saçlar duvarın her tarafına saçılır. "Amatör. Bana bir bok için söz verdirmedi."

Muhafızlar

kaçıyor.

Thunder

sırıttıyor.

"Harper, iyi misin?"

Gövdeme bir maymunun ağaca yapışması gibi yapışıyor ama başını sallıyor. "Evet. Sanırım öyle. Ona inanamıyorum..." Başını çevirmeye başladı ama onu durdurdum.

"Bunun görmem gereken bir şey olduğunu sanmıyorum." Onu tamamen kucaklayabilmek için silahımı bir kenara bırakıyorum ve titremesi durup sakinleşene kadar göğsüme sarılıyorum. Thunder saçlarını okşuyor ve başının tepesine bir öpücük konduruyor. "Biz buradayız, tatlım."

"Anne! Onu yakaladı! Onu bulmak zorundayız. Vincent delirmiş."

"Mesner helikopterle kaçtı. Carnell peşlerinden gitti ve adamlarını aldı. Sensiz hiçbir yere gitmiyorduk." Outlaw başını asansöre doğru sallıyor. "Biz de buradan siktir olup gitmeliyiz. Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Başını sallıyor ama ikna olmuş görünmüyor.

Onu cesaretlendirmek üzereydim ama Outlaw benden önce davrandı. "Onu yakalayacağız, Harper. İkisinin de güvende olduğundan emin olacağız."

İkisi de mi?

CARNELL

"NATHAN, İYİLİKLERİN UZUN ZAMAN ÖNCE BİTTİ. ELİMDE YETERİNCE VAR. Bana bir ömür boyu yetecek kadar senet verdin." Şef Bramden'in sesi yorgun ve benim saçmalıklarımından bıkmış gibi geliyor.

Ama başı dertte olan Eileen. "Şef! Bu aktif bir rehine durumu. Bu ölüm kalım meselesi. Eğer yapmazsak-"

"Nathan," diye homurdanıyor Şef. "Bunu daha önce de yaşadık. Buraya geliyorsun, davanı sunuyorsun, arama izni alıyorsun ve sonra harekete geçiyoruz. Bunu biliyorsun. Mesner'a o kadar çok suçlama yönelttin ki bıktım artık. Yargıç da bıktı. Hiçbir zaman sonuçlanmadı ve sadece bütçemizi tüketiyor ve benim de kamuoyu önünde özür dilememe neden oluyor."

Tanrım. Telefonu arabanın ön paneline çarpmamaya çalışıyorum. Arabayı kullanan Gib- bons bana yan gözle bakıyor ama ona güvenebileceğimi biliyorum. Kızı Vincent'in adamlarından biri tarafından öldürüldü. Şef'in bana söylediği saçmalıklar, en yakın adamlarımı çok dikkatli seçmemin nedeni. Ama son bir denemeye değer. "Bu aktif bir durum, Şef. Arama emri için zaman yok."

Vincent'in cebinde mi? Sanmıyorum ama bazen merak ediyorum. ihtimalle çok temkinli davranıyor ve parasını boşa harcamaktan korkuyor.

değerli bütçe. Ve beni desteklemek, güçlü doların en güçlü argümanı olduğu bir şehirde siyasi dalgalar yaratacaktır.

"Geri çekilin. Bu son sözüm, Nathan. Bu yüzden kariyerini mahvetme. Birkaç hafta içinde terfi alacaksın. Başını öne eğ ve bırak başkası ilgilensin."

Terfi. Bu havuca daha önce de kanmıştım. "Pekala. Bekliyorum." Telefonu yüzüne kapattım.

"Öyle miyiz?" diye sorar

Gibbons. "Sikeyim hayır.

Oasis'e gidin."

Vincent'ın kumarhanesine girdiğimizde adamlarımın geri kalanı bize yetişiyor ve arkamıza park ederek tüm vale alanını kaplıyorlar. Araba daha tam olarak durmadan iniyorum, hemen ardından adamlarım diğer arabalardan dökülüyor. "Özel Dedektif Nathan Carnell. Polis işi," diyorum ve rozetimi kaldırıyorum. Kapıcı hemen geri çekiliyor ve biz lobiye girerken adamlarım beni koruyor. Mesner'a tüm güvenliğini harekete geçirecek kadar zaman vermek istemiyorum.

Ya da Eileen'e zarar vermek için.

Kapıcı bize doğru bir adım atıyor, yanında da gerçekten iri yarı birkaç güvenlik görevlisi var. "Arama izninizi görebilir miyim? İzniniz olmadan binaya girmenize izin verme yetkim yok."

"Devam eden aktif bir rehine durumu var. Adaleti engellemekten tutuklanmak istemiyorsan beni hapishaneye götür ve yolumdan çekil." Gibbons yanımda duruyor ve bir çift kelepçe çıkarıp parmağının etrafında gelişigüzel döndürüyor. Adamlarımın geri kalanı, on dört , lobiye dağılarak kontrolü aldılar. "Şimdi kımıldayın."

Kararlı duruyor. "Üzgünüm efendim ama o zaman beni tutuklamak zorundasınız. Emirlerim var."

Hay sikeyim. Tabii ki sadık insanları kontrol altına aldı ve akşam bitmeden onları hücrelerinden çıkaracak kadar avukatı var, beni bunu neden yaptığımı açıklamak zorunda bırakıyor.

İzin belgesi. Belgeleme ve şeffaflık ihtiyacını anlıyorum ama bazen çok can sıkıcı olabiliyor. "Onu alın. Ve giriş kartını."

Gözleri büyür, belli ki tehdidin yeterli olacağını düşünmüştür. Büyük güvenlik görevlileri sinirleniyor ama onlar bile sayıca az olduklarının farkındalar. Tabii bizi bir belboy ve müşteri hizmetleri görevlisi ordusuyla alt etmeyi planlamıyorlarsa. Vin'in şekilde daha fazla güvenliği gizleyebileceğini düşünmezdim, ama oldukları yerde kalıyorlar gibi görünüyor.

"Bunu alamazsınız," diye kesin bir dille ifade ediyor. "Haklarımı biliyorum. Beni tutuklayabilirsiniz ama kartımı alıp izinsiz erişim için kullanamazsınız."

Gibbons kemerinden çıkarıp bana uzattı.

"Huh, görünüşe göre yapabiliriz." Omuz silktim. "Gibbons, Taylor ve Navarro'yu al. Sen benimle gel. Geri kalanınız lobiye kontrol altında tutun." Onları kapıcı masasının önünden geçirip özel asansörünün bulunduğu özel lobiye götürürken kapıcı arkamdan öfkeyle bakıyor. Bu binanın planlarını incelemek için o kadar çok zaman harcadım ki, muhtemelen herkesten daha iyi biliyorum. Kart kapıları açıp bizi içeri alıyor. Çatı katı düğmesine dokunuyorum ve asansör hareket etmeye başlıyor.

"Plan nedir patron?" diye soruyor Navarro. Ufak tefek bir adam, bir fıçı ya da patlamaya hazır bir barut fıçısı gibi yapılı. Hevesli. Şaşırmadım. Vin yüzünden kardeşi sakat kalmış ve sakatlık parasıyla geçiniyor. Bir adam için çok fazla kin.

Tutuklamadan sağ çıkamazsa çok yazık olur.

"Onu mümkün olduğunca çabuk emniyete alın. Ona bir şey saklaması için zaman vermek istemiyoruz. Kadının adı Eileen Simmons. Hasta olduğu için cevap veremeyebilir, cevap veriyorsa da yardıma ihtiyacı olabilir." Vincent'ın özel asansörü otel katını hızla geçiyor, ancak inini tuttuğu kırk ikinci kata ulaştığımızda yavaşlıyor. "Bu onun son kurtuluşu olacak, bundan emin olacağım."

Asansör katlar arasında sarsılarak durur, kat seçicide kırmızı ışık yanıp söner. Lanet olsun. Bunun rastgele bir kesinti olmadığından eminim ama yine de acil çağrı düğmesine basıyorum. "Alo? Ben Özel Dedektif Carnell. Bu asansörü tekrar hareket ettirin, yoksa bu oteldeki her bir çalışanı tutuklayıp geçmişlerini araştırmaya başlayacağım. Alo?"

Hiçbir şey.

"Çok kolaydı, değil mi?" diye soruyor Taylor.

Ayaklarımızın altından yumuşak bir tıslama geliyor ve yerde ince bir açık gri duman tabakası oluşuyor. "Bize gaz mı veriyor lan?" diye soruyor Gib- bons, etrafına bakınırken. Sesi korkmuştan çok şaşırma benziyor.

"Lanet bir Bond kötü adamı gibi. Ceketlerinizi . Havalandırmaları kapatmaya çalışın." Emri verirken kendiminkini yırtıyorum. Bu pisliğin içeri girip bizi bayılmasını ya da her ne yapması gerekiyorsa yapmasını engelleyebilirsek, belki asansörü yolun geri kalanına getirdiklerinde onları şaşırtabiliriz.

Hepimizi ölüme sürüklemedikleri sürece.

"Çok fazla var," diyor Taylor ve öksürüyor. "Duvarlara da çıkıyorlar, buradaki köşelere de."

Gibbons öksürüyor ve boğazımın arkasında bir kaşıntı hissediyorum. Oda gittikçe bulanıklaşıyor. Kahretsin, fazla zamanımız yok. Destek çağırmak için telefonumu çıkarıyorum. Çalışıyor, çalışıyor... ve çalışıyor. Sikeyim. Sikeyim. Ve lanet olsun. Navarro bana bakıyor ama gözleri cam gibi olmuş ve duvara yaslanmış. Telefonun çekip çekmediğini kontrol ediyorum ama çok çekiyor. Aşağıda bir şey oldu. Başka bir numarayı aramayı deniyorum. Hiçbir şey yok.

Lanet olsun.

Duvara ilk çarpan Taylor oluyor ve yere düşene kadar kayıyor. Başı yana doğru sallanıyor. Umarım bu sadece bayıltıcı gazdır ve daha kötü bir şey değildir. Vin sonunda beni bu şekilde denklemden çıkarırsa gerçekten utanç verici olur.

"Patron?" Gibbons bana bir bakış attı ve suçlayıcı olmasa da öyle hissettiğime eminim. Eğer ben olmasaydım, Vincent'ın aklındaki her ne haltsa onu dava etmek için buraya gelmezdi.

Bir seçeneğim daha var. Shadow'un numarasını çeviriyorum.

HARPER

GÜVENLİ EVE GIRERKEN THUNDER'A YAPIŞTIM CARNELL-OH

Tanrım, görünüşe göre gerçek babam beni ve annemi için ayarlamış. Burası boş. Burada kimse yok. Hâlâ Vincent'ın peşinde mi? Annemi buldu mu? O iyi mi?

Bir saatten az bir süre önce Vincent'a karşı intikam açlığı olan aşırı hevesli bir polisti. Şimdi babam mı oldu? Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bir canavarla akraba olmadığım için mutluyum ama Carnell'in haberi var mı? Annemle konuştu mu?

Neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmemek çıldırtıcı.

Shadow garaj kapısının şifresini giriyor ve içeri giriyoruz. Hâlâ sessizler. İçeride dikkat çekmemeye çalıştıklarına dair beslediğim küçük umut buharlaşıyor. Küçük bir daire ama kahve makinesi için kahve var ve Sledge ona biniyor.

Shadow, "Muhtemelen Mesner'ı kovalıyordur," diyor.

"Bir güncelleme iyi olurdu ama muhtemelen işine yaramadığımız bizi unutmuştur." Şimşek beni kanepeye çekip kucağına oturtuyor. Kollarına kıvrılıp kendimi geniş göğsüne yaslıyorum.

Gölge başını sallar ama telefonunu çıkarır ve uzaklaşır. "Eagle-eye'ı arıyorum. İçimde daha fazla desteğe ihtiyacımız olacağına dair bir his var."

Endişelenecek çok şey var. Huzursuz hissediyorum. Huzursuz. Lightning'e bir öpücük veriyorum ve bir bardak su almak için mutfığa gidiyorum. Kahve içemeyecek kadar gerginim. Outlaw orada, buzdolabını kontrol ediyor. "Buraya biraz bira bırakabilirlerdi."

Musluktan akan suyun soğumasını beklerken, "Polislerin çalışırken içki içmeleri gerektiğini sanmıyorum," diyorum.

"Bu onların neden her zaman bu kadar huysuz olduklarını açıklıyor," diye belirtiyor. "Ben de olsam çok huysuz olurdum."

Homurd

anıyoru

m.

"Ne?"

Sen lanet olası bir huysuzsun."

Bana kaşlarını çatıyor. "Her zaman değil."

Hayatımı tekrar kurtardığından beri aramızda bir şeyler değişti. İhtiyacı olan şeyin boşluk olduğunu sanmıyorum. Ben ona bolca verdim, şimdi dürüst olma zamanı. "Korkuyorum. Ya annem yaralanırsa? Ya Carnell babam olduğunu bile bilmeden ? Onun babam olmasını isteyip istemediğimi bile öğrenemeden."

O dramatik kara gözleriyle bana uzun uzun bakıyor ve sonra basitçe "Seni kıskanıyorum" diyor.

"Ne?" Beklediğim bu değildi.

"Seni önemseyen ve senin de önemseyebileceğin bir annen var. Mesner pisliğin teki ama bence Carnell en azından deneyecek türden bir adam. Her şeyi berbat edebilir ama bence umursar. Ben bir çöp gibi atıldım, o yüzden elindekinin tadını çıkar." Dönüyor. "Siktir et, boş ver."

"Hayır, bekle." Bir elimle gömleğini tutup diğer elimle yanağına uzanarak bana bakmasını sağlıyorum. "Anlat bana. Bilmek istiyorum. Şu anda sahip olduğumuz tek şey zaman."

"Benim lanet hayat hikayemi istemezsin."

"Eğer böyle düşünüyorsan, görüldüğünden daha da aptalsın demektir."

Ona karşı küstahlaştığımda gözleri parlıyor ama yumuşak bir şekilde gülüyor. "Anlatacak pek bir şey yok. Bebekken terk edilmişim. South Side'da bir itfaiye istasyonunun önüne bir kutu içinde bırakılmışım. Ne bir not, ne de başka bir şey. Ailemin yanından binlerce kez geçsem de haberim olmazdı. Çok hızlı bir şekilde evlat edinildim ama sonra anne hamile kaldı ve aniden yeterince iyi değildim. O sırada beş yaşındaydım ve eğer bebek değilseniz, istikrarlı bir yuva bulmak piyango kazanmak gibidir. Ondan sonra, sistemden çıkabilecek yaşa gelene kadar koruyucu ailelerin arasında dolaştım. Yani herkes eninde sonunda ayrılır dediğimde, bunu destekleyecek deneyime sahibim."

"Tanrım, kulağa zor geliyor." Bana kendi çocukluğumu düşündürüyor. Elbette sadece annem ve ben vardık, ama bazı zamanlar zorlansak da o en iyisiydi. O hastalanana kadar işler gerçekten kötüye gitmedi.

"Evet, pek kolay bir çocuk değildim. Bir sürü pislige sebep oldum. Bir şeyleri kırdım. Bazen sadece eşyaları, bazen de kanunları. Ama ben bir çocuktum, biliyor musun? Sanki tüm geçmişim açık bir kitap değilmiş gibi. Pislikler." Kendine su getirerek uzaklaşıyor ve yüzünü görmemem için bana sırtını dönüyor.

"Senin annen olmak istemiyorum."

Kabaca gülüyor. "Güzel, çünkü beni mastürbasyon yaparken izledin. Bu çok garip olurdu."

Tanrım, şaka yapmıyorum. "Senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi? Zor biri olsan bile. Eğer senden vazgeçtilerse, o zaman *seni* hayal kırıklığına uğratanlar onlardır."

"Evet, evet."

"Bana bak." Sesime olabildiğince otorite katıyorum. Üç numaralı kuralın onlara itaat etmek olduğunu biliyorum, ama şu anda bir numaralı kuralın, onlar da dahil olmak üzere hiç kimseden bir bok almama kuralının bunu geçersiz kılmasına izin veriyorum.

Sertleşiyor ama dönmüyor.

"Bana bak dedim!"

"Neden?"

"Çünkü bunu sana arkandan söylemeyeceğim."

Yavaşça, neredeyse buz gibi, dönüyor. Koyu renk gözleri siyah lazerler gibi bana odaklanıyor, ama sert yüz ifadesine bir ömür boyu acı veren anılar .

"Gitmeyeceğim."

"Sen neden ?"

"Eğer beni kabul ederseniz, hiçbir yere gitmiyorum. Beni kovmanız gerekecek. Siz benden çok daha fazlasını yaşadınız ama ben nereden geldiğimi bilmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve öğrenmeye çalıştığımda neler olduğuna bak! Ama Gölge, Şimşek ve Fırtına'ya güvenmeyi öğrenebiliyorsan, beni bu kadar farklı kılan ne?" Gözleriyle buluşmak için boynumu eğmem gerekiyor ama elimden geleni yapıyorum.

"İşte," diyor usulca.

Bir adım daha yaklaşmaya cesaret etmem yeterli. "Beni içeri al, Outlaw." "Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

Dudaklarımı ıslattım, gergindim. "Ben iyi sarılırim. Yani bu bir şey."

"Kanıtla."

Çekingen bir şekilde kollarımı beline doluyorum, ancak beni aniden kucakladığında ona karşı eziliyorum ve bir gıcırtı çıkarıyorum.

"Başka bir şey var mı?" Kulağıma gelen hırıltılı sesi tüylerimi ürpertiyor, iyi türden. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum.

"Öpüşme üzerinde çalışıyorum. Sanırım daha fazla pratiğe ihtiyacım var."

Tek koluyla bile beni kolayca kendine doğru çekiyor. Diğer eliyle çenemi kavriyor, avuç içi boğazıma bastırıyor. Bu beni ona bakmaya, sert yüz hatlarını, gözlerindeki derin karanlığı ve yeni bir şeyi, bana hiç göstermediği bir şeyi, neredeyse vahşi bir sahiplenmeyi görmeye zorluyor. Outlaw'ın sevdiği zaman bunu tamamen ve bütünüyle yaptığı hissine kapılıyorum.

Hazırlıksız olduğum bir vahşilikle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Kollarımı boynuna, bacaklarımı kalçalarına dolayarak ona sımsıkı sarılırken, dili benimkini bulduğunda ağzının içinde nefes kalıyorum. Dilindeki çiviye buluyorum ve fiske atıyorum, tabanını izliyorum ve hem onun hem de metalin tadına bakıyorum. Öpücük başımdan kıvrılan ayak parmaklarıma kadar her yerimi karıncalandırıyor. İçim erimiş gibi sıcak ve gövdesi bana yaslanmışken, bedenlerimizin en mahrem kısımlarını ayıran tek şey birkaç kat giysi.

Sonunda hava almak için ayağa kalktığımızda, sesi sert bir nefesten biraz daha fazlasıydı. "Başka bir şey var mı?"

Sertçe yutkunuyorum. "Sanırım bunun için daha fazla mahremiyete ihtiyacımız olabilir."

"Neden?" Sırıttıyor, onunla tanıştığımdan beri onu hiç bu kadar şakacı görmemiştim. "Utangaç mı?"

"Dördünüz farklısınız. Diğerlerinin görmesini istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Söylemeliyim ki, sizi kendimize saklamak benim için sorun değil. Peki ne öneriyorsun?"

"Belki bir yatak odası vardır?"

HARPER

"KOKTUĞUMU MU SÖYLÜYORSUN?"

"Hayır, diyorum ki sen ve Outlaw bakım tesisinde ne haltlar karıştırdınız bilmiyorum ama bir Hal- loween filmindeki figürlara benziyorsunuz."

"Siktir git," diyor Outlaw. "Sen onunla düşünu aldın, benim de sıramı almamın bir sakıncası yok."

Şimşek ıslık çalar. "Sonunda

mı?" diye sorar Thunder.

"Böyle devam edersen davet edilmeyeceksin." Outlaw beni banyoya ve kapıyı çarparak kapattı. Beni yere indirdi, böylece duşu başlatabilecekti.

"Biliyorsun, haksız değiller." Ona söyledim. Yanakları hâlâ kararmış durumda ve bahse girerim benimkiler de aynı derecede kötüdür. Saçlarımda düğümler ve Tanrı bilir neler var. Bu konuda endişelenemeyecek kadar stresliydim.

Gülüyor. "Soyunacak mısın yoksa?" Gümleğini başının üzerinden çekerek güçlü, zayıf ve dövmele gövdesini ortaya çıkarıyor. Ve piercingli meme uçları! Bu beni sikiindekinden daha fazla şaşırtmamalı ama

Belki de kendi meme uçlarım olduğu için birinin meme ucumu dürttüğünü düşünmek içimi ürpertiyor... gah! Hayır!

Dar kalçalar, güçlü uyluklar. Geniş omuzlar. Zayıf, güçlü ve en az diğçerleri kadar muhteşem. Sonra gülümsüyor ve bunu daha sık yapmasını dileysem de, görmek o kadar güzel ki, bencilce sadece kendime ait olmasını seviyorum.

Outlaw'ın aleti ortaya çıkıyor ve evet, hala delinmiş. İçinde nasıl bir his var acaba?

üzere miyim?

Ben kıyafetlerimi çıkarmayı bitirirken o duşa atlıyor ve kendini keselemeye başlıyor. Ve sonra cesaretim yine kırıldı. O çok muhteşem ve çok şey atlattı ve şimdi gerçekten iyi miyiz? Aynı fikirde olduğumuzu hissediyorum, ama ya-

"Gel buraya. Seni soğuk suyla yıkamak istemiyorum." Omzunun üzerinden bakar ve durur. "Kahretsin," boğuk bir fısıltıyla çıktı. "Ben gelip seni almadan hemen buraya gir."

Evet, nasıl görüldüğünüz konusunda endişeleriniz varsa kesinlikle kendinize azgın motorcular bulun.

Bir an sonra, onun yanımdayım ve güçlü elleri üzerimde kayıyor, sanki körmüş ve her yerimi ezberlemek istiyormuş gibi beni keşfediyor. Göğsümü avuçluyor, bir elini kalçama koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sertleşiyor, sırtımın ortasına bastırıyor. Güzel bir nokta var, piercing olabilir mi?

"Kahretsin, bunun için bu kadar uzun süre beklemekten nefret ediyorum," diye kulağıma homurdanırken, bir el bezini üzerimde gezdiriyor, beni sabunluyor ve duruluyor. Başka biri tarafından yıkanmanın çok samimi bir yanı var ve o her yerimin temiz olduğundan emin olurken, ben de onun şaheser vücudunu oluşturan zarif hatları ve güçlü düzlemleri keşfetme fırsatını değerlendiriyorum.

Geçen sefer nasıl hissettirdiğini hatırlayarak parmaklarımın arasına alıyorum, piercing'e dikkat ederken onu tembelce okşuyorum. Kulağıma doğru yumuşak bir şekilde iniyor ama parmaklarının kalçalarımaya girişinde yumuşak bir şey yok.

Temizlenir temizlenmez beni duştan çıkartıyor ve öyle bir havluya sarıyor ki parıldıyorum. Sonra havluyu yere bırakıyor ve elimi tutuyor. "Gel." Beni yatak odasına geri çekti.

"Bekle, kıyafetlerim-"

"Sence dışarıda bir şey giyen var mıdır?"

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor. "Ah. Ama..."

"Üçüncü kuralı hatırlıyor musun?"

"Um... işaret etme-hayır. Parmağımı tetiğe koymayayım mı?"

Sırıttıyor. "Hayır, ne diyorsam onu yap."

Havlusu yüzünden kıpkırmızı olmadıysam bile şimdi kesinlikle oldum.

Görünüşe göre hâlâ giyinik, en azından kısmen. Thunder ve Lightning gömleklerini ve botlarını çıkarmışlar ve kot pantolonlarının düğmelerini açmaya başlamışlar, eşleşen ejderha dövmleri geniş gövdeleri boyunca uzanıyor. Shadow da gömleğini çıkarma aşamasında. Sanırım duştan çıktığımızı duydular.

Hepsinin bana doğru gönderdiği için için yanan bakışlar, kıyafetlerimin zaten bir milisaniye kadar dayanacağından emin olmamı sağlıyor, ama yine de bir kolumla göğüslerimi olabildiğince iyi kapatırken, sanki hepsi görmeyecekmiş gibi elimi bacaklarımın arasına koyuyorum. Outlaw, üzerinde bir iplik olmadan ortalıkta dolaşmasını hiç umursamıyor gibi görünüyor, hem de öfkeyle.

Ne yaptığımı görünce "Saklanma lan" diyor. Önünü benimkine bastırıyor, bir şekilde örtüyor, sonra onu öpmek için başımı yukarı eğiyor. Kıçımı tutuyor ve beni yatağa doğru çekiyor. "şimdilik onları unut."

"Tamam," diye fısıldıyorum, dünyamı sarsmak üzere olan diğer üç adama değil, sadece ona odaklanıyorum. Bunu istemediğimden değil. Sadece biraz bunaltıcı.

Ama Outlaw beni aptalca öperken ve elleri kalçalarımın üzerinde gezinirken, başka bir şeye konsantre olmak zor. I

Bacağımı onunkine dolayarak onu yakınımda tutuyorum. Büyük aleti karnıma bastırıyor, hazır ve istekli, ama beni sırtüstü çevirdiğinde üstüme çıkmıyor. Onun yerine aşağı kayıyor, dudaklarımdan çeneme, boğazıma, köprücük kemiğime ve sonra göğüslerimden birine doğru öpücükler konduruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bunun olmasına izin veriyorum, sadece hisleri hissediyorum.

Meme uçlarımdan birini ağzına aldığında inliyorum ve ellerimle ona uzanarak parmaklarımı kalın saçlarında gezdiriyorum. Aşağıya, göbeğime doğru devam ederken sakalları hassas tenimi gıdıklıyor. Dili göbek deliğime dalıyor, dilindeki saplamanın çeliği de onunla birlikte kayıyor. Tanrım, daha aşağısı nasıl hissettirecek?

Öğrenmek üzereyim, çünkü devam ediyor, bacaklarımın arasındaki V'ye kadar. Onu içeri almak için kalçalarımı açıyorum. Sadece birkaç gün önce olsa bu beni utandırırdu ama şimdi tek istediğim onun beni yuttuğunu hissetmek.

Outlaw kalçalarımı geriye iterek beni ona açtı. Sonra dili kıvrımlarıma doğru kayıyor, metal saplama da onunla birlikte ıslak tenimde kayıyor. Memnun bir iç çekiyorum ve başımı yastığa bastırarak onun için eğiliyorum. Tanrım, bu işte çok iyi. Klitorisime gelip ucunu etrafında döndürdüğünde, saplama beklenmedik bir şekilde etrafa çarpıyor ve deneyime başka bir büyülü unsur ekliyor.

Sihirden bahsetmişken, iki ağız meme uçlarımı çevreliyor, her iki tarafta birer tane. Gözlerimi açtığımda ikizleri görüyorum ve hangisinin hangisi olduğunu bile bilmiyorum. Ellerimi geniş sırtlarında gezdiriyorum, üç adam da aynı anda ağızlarını bana dayarken, geniş seksi etlerinin hissiyle bereketleniyorum.

Shadow beni öpüyor, neredeyse baş aşağı yatağa, başımın yanına, yer olan bir yere yerleşiyor. Dudakları sert, ikizler ve Outlaw geri kalanıyla ilgilenirken o bana sahipmiş gibi boğazımı ve omuzlarımı okşuyor.

Tanrım, hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Aynı anda bir sürü dil. Tüm erojen bölgelerimin nerede olduğunu bilen bir bulutun üzerinde yüzmek gibi.

Yataktan fırlamamak için Thunder ve Lightning'i tutmam neredeyse hiç zaman almıyor. Outlaw çivili diliyle beni uçuruma sürüklüyor. Nereye dokunacağını, nereyi iteceğini, nereyi öpeceğini çok iyi biliyor ve kalın bir parmağını içeri sokup beni onunla siktiğinde her şey bitiyor.

Gölge'nin ağzına çığlık atıyorum, Outlaw'ın dili beni çeviriyor ve Thunder ve Lightning meme uçlarımın merkezime doğru zevk kıvılcımları fırlatmasını sağlıyor. İkizlerin sırtlarını kaldıraç olarak kullanıp topuklarımı yatağa gömdüğümde, vücudumdaki her kas gerilirken onlara doğru geriliyorum. Patlıyorum ve dördü beni her bir artçı sarsıntı boyunca taşıyor, ki ben maraton koşmuş gibi nefes nefese yatağa yığılana kadar.

"Dur. Bekle. Bırak nefes alayım," diye nefes nefese kaldım. İkizlerin sırtına vuruyorum ve onları durdurmak için kalçalarımı Outlaw'ın başının etrafına sıkıştırıyorum. "Tanrım!"

"Bu iyi olduğumuz anlamına mı geliyor?" Lightning soruyor. Yüzünde bok yiyen bir sırıtışın tam tanımını var.

"Tanrım, evet, siz harikasınız, mükemmelsiniz, falan filan. Sadece... bir saniye kendime gelmeme izin verin." Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açmadan önce biraz nefes alıyorum.

Outlaw'ın sakalı sıkı çalışmasının kanıtıyla parlıyor, ama şu anda kıvrımlarımı dürtmekte olan ağzı değil. Koca siki prezervatiften fırlamaya hazır görünüyor ama benden net düşündüğü için onu takdir ediyorum. Bir gün belki bunu aramızda hiçbir şey yokken de yaşayabilirim ama önce biraz konuşsak iyi olacak. Şaftını kavırıyor ve beni yavaşça ayırıyor, kalınlığını amıma sokuyor.

"Oh lanet olsun, cenneteyim," diye inliyor içime girerken, inç inç acı verici bir şekilde harika. İnliyorum ve vücudum seğirerek onu sıkıca kavramamı sağlıyor.

İkizlerden biri, sanırım Thunder, dizlerinin üzerinde duruyor ve sikini dudaklarıma uzatıyor. "Aç."

"Kural üç mü?"

Gölge kıkırdar. "Kesinlikle."

İtaat etmek onlar için zor değildir.

Thunder'ın tadı dilimde tuzlu bir dokunuş ve saf erkeklik. Onu emerken büyük tepenin etrafında döndürüyorum, bana yaptıkları kadar iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyorum. Outlaw kendini daha da derine bıraktıkça ben de Thunder'ın etrafında inliyorum, titreşim onun da inlemesine neden oluyor. Bu şimdiye kadar parçası olduğum en seksi zincirleme reaksiyondur.

Bu arada Şimşek iki göğsümü de ele , birini emiyor ve diğerinin meme ucunu hünerli yüzgeçleri arasında yuvarlıyor. Ne kadar dikkatli çekeceğini, ne kadar sert ısıracığını, dilini ne kadar kullanacağını çok iyi biliyor. Bu işte çok iyi. Outlaw kalçalarını kaydırıyor ve aniden piercing'inin iç duvarlarıma küçük ama sabit bir şekilde sürtündüğünü hissediyorum.

"Siktir," diye tısladı Thunder ve geri çekildi.

Shadow beni büyük sikine doğru çevirdi. Dudaklarıma bastırıyor ve ben de onu içeri alıyorum. Thunder onu dudaklarım ve dilimle keşfetmemden memnundu ama Shadow bir amaç uğruna hareket ediyor, başımı sabit tutarken uzun aletini ağzımın arkasına doğru itiyor. Çok kalın ve sık sık biraz derine girip öğürmeme neden oluyor, sonra gevşiyor.

O çok fazla, ama onu kontrolünü kaybedecek kadar heyecanlandırdığımı bilmek? Bu da oldukça ateşli.

Herkesi ve ne yaptıklarını takip etmekte zorlanıyorum ve sonunda pes ediyorum, kendimi tamamen ve tamamen hakim olma hissinin tadını çıkarmaya bırakıyorum.

Outlaw daha hızlı, daha sert gidiyor, beni tekrar tekrar doldururken kalçaları benimkilere çarpıyor. Gölge ağzımdan çekiliyor, Thunder bir tur daha atmadan önce nefes almam için bana bir süre veriyor. Ve tüm bunlar olurken Şimşek vücudumun tek bir santimine bile dokunulmadığından emin oluyor. Outlaw tam bitirmek için yükseliyor gibi görünürken, benim de onunla birlikte orada olmam şaşırtıcı değil. Birlikte inliyoruz, ben çarşafı yumruklarken onun derin itişleri düzensizleşiyor.

Birlikte boşalıyoruz. Ben sırtımı eğip onu kabul etmek için kalçalarımı yukarı doğru bastırırken o da sikini köküne kadar sokuyor. Kendini içimde tutuyor,

Büyük siki o kadar sert zonkluyor ki, içimdeki her bir döl darbesini hissedebiliyorum. Prezervatif gibi ince bir şeyin bu kadar çok şeyi kaldırabilmesi içimde heyecanlı bir dalgalanma yaratıyor. Tehlikeli hissettiriyor.

O çekilince, Thunder onun yerini alıyor. Son orgazmımı daha yeni atlatmıştım ki koca siki beni genişçe aralıyor ve Outlaw'dan tamamen farklı hissettirse de vücudum ona da uyum sağlıyor. Erkek ve dişi, birbirleri için mükemmel yaratılmışlar.

Thunder her iki eliyle bir ayak bileğimi tutuyor, beni kararlılıkla sikerken bacaklarımı geriye itiyor. Beni doldururken istikrarlı, baskın doğası ön plana çıkıyor, kalçalarının kıcıma attığı her keskin tokatla beni kendine ait olduğunu iddia ediyor.

Şimşek göğüslerimin hemen altından göğsüme biniyor, ikizi tarafından tutulan dizlerimin arasına giriyor. Aleti üzerimde gururla sallanıyor ve elinde küçük bir şişe var. "Hazırlıklı seyahat etmemiz iyi bir şey. Seni gelinliğinle ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum. O güzel göğüslerini gerçekten gösteriyordu." Şişeyi sıkarken sırtıyor, soğuk, yapışkan sıvıyı göğüslerimin arasındaki vadiye ve aletin üzerine itiyor. "Biraz okşa, etrafa yay" diye emrediyor.

Kendimi yaramaz hissederek, her yeri kayganlaştırıcıyla parlayana kadar parmaklarım ve avuçlarımla tüm uzunluğunu keşfediyorum. Onu bu şekilde, neredeyse hiç sürtünme olmadan, sadece kaygan ten üzerinde kaygan bir tenle okşamak çok güzel hissettiriyor. Büyük elleriyle göğüslerimin dış kısımlarını kavırıyor ve bana sırtıyor. "Araya koy."

Yapıyorum ve öne doğru eğilip büyük sikini göğüslerimin arasına hapsediyor. Kalçaları akıcı, erotik bir dansla hareket ediyor, beni bu yeni, bir tür sapıkça şekilde sikiyor. O kadar uzun ki, ucu neredeyse çeneme değecek, ben de dilimi çıkarıp ona bir şaplak atıyorum.

"Siktir," diye inliyor. "Sen mükemmelsin, bebeğim."

Sonra Shadow dikkatimi çekiyor, başımı yana doğru çekerken sertliğini dudaklarıma bastırıyor. Thunder ve Lightning vücudumdan zevk alırken onu memnun etmek için elimden geleni yaparken dilimin üzerindeki teninin tadını severek onu içeri alıyorum.

Thunder'ın istikrarlı ve sert hamleleri beni giderek uçurumun kenarına yaklaştırıyor, ondan ve birleştığımız yerden başka her şeye odaklanmamı engelliyor. Tek bir adam bunu yenebilir mi? Dört aşıkla birden fazla orgazm olmak neredeyse bir gereklilik.

Ama kontrolü ilk kaybeden Yıldırım oluyor, göğüslerimi sıkıca kavırıyor ve vuruşları hızlanıyor. "Siktir," diye tıslıyor, hemen öncesinde kalın, beyaz döllerini göğüslerime ve boğazıma fışkırıyor, hatta bir kısmı çeneme sıçrıyor. Boşalırken itmeye devam ediyor, beni çok görünür bir şekilde onun olarak işaretliyor.

"Lanet olsun kızım," diye homurdanıyor Shadow, ağzımı kendi kaygan kremiyle doldurarak. arasından dökülüyor, çenemden aşağı akıyor ve göğsümde Şimşek'inkiyle birleşmek üzere damlıyor. Tamamen dağılmış durumdayım ama bana kendi kişisel tanrıçalarıymışım gibi baktıklarını görünce aldırmak zor.

Shadow ve Lightning kenara çekilip beni döllerleriyle kaplanmış halde tam olarak görebildiğinde Thunder, "Siktir, bu çok ateşli," diye inliyor.

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman ama zar zor görebiliyorum. Gök gürültüsü eve sert ve hızlı bir şekilde giriyor. Beni ileri geri sallarken yapış yapış göğüslerimi sabitlemek için tutuyorum. Ağzım sessiz bir çılgılla açılıyor ve sonra birlikte boşalıyoruz, onun alçak iniltisi benim tiz çılgılığımın altında kalıyor. Tüm vücudum onun etrafında kenetleniyor ve sert aleti içimde şişiyor. Yine o son sınıra doğru yuvarlanıyorum, gözlerim sımsıkı kapalı ve tüm dünyam sadece içimde akan inanılmaz hislere indirgenmiş bir şekilde titriyorum.

Kesinlikle harika.

Gözlerimi açtığımda Thunder geri çekiliyor ama çikolata rengi gözleri hâlâ tutkuyla parlıyor. Elimde olsa onu sonsuza dek içimde tutardım.

"Bir duşa daha ihtiyacın var gibi görünüyor," diyor Shadow gülerek, ama banyodan bir bez alıyor ve beni nazıkçe siliyor, önce yüzümü, sonra boğazımdan aşağıya ve göğsüme doğru ilerliyor.

"Vay canına." Elimdeki tek şey bu. Kelimeleri ağzımdan aldılar.

Shadow'un telefonu çalar. İç çeker ama bakmaya gider. "Evet? Siktir, ne oldu? Hayır, benimle kal Carnell! Yapamazsın... Siktir!"

HARPER

DÖRT BİSİKLETÇİMLE BİRLİKTE SÜRÜŞ YAPMAK HEYECAN VERİCİ, ANCAK Screaming Eagles'ın tam gücü, hareket halindeki bir ordunun parçası olmak gibidir.

Kollarım Outlaw'a dolanmış, ilk kez onun arkasında sürüyorum. Motosikleti siyah süslemeli kan kırmızısı ve dördü arasında en sert sürüşe sahip, en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla. Ama belki de böyle seviyordur, sportif ve sert. Benim için fark etmez. Onun gibi hissettiriyor ve bana daha sıkı tutunmak için bir bahane veriyor.

Etrafımızda, üçgen şeklinde, diğer adamlarım, önde Gölge, sağımda Şimşek ve solumda Yıldırım var. Ben korunuyorum. Bana kurşun geçirmez bir yelek verdiler, bu da yardımcı oluyor.

Kartal-göz burada ve tüm kulübe yakın bir şey getirmiş olmalı. Kim bilir kaç motorun gürültüsü etrafımızdaki yüksek binalardan yankılanıyor ve o kadar hızlı gitmesek de konuşmayı imkansız hale getiriyor. Şehre girdiğimizde küçük grubumuza bakılmamıştı ama kimse bu kadar kalabalığı görmezden gelemez. Diamond Oasis önümüzde kötü bir rüya gibi yükseliyor.

O binanın tepesinde bir yerde, annem ve büyük olasılıkla babam olan adam tutuluyor.

Parmaklarım Outlaw'ın yeleğine giriyor. Eğer Vincent ikisinden birine zarar verdiyse, yaptığım şeyden ben sorumlu tutulmayacağım.

Motosikletler, her şekil, boyut ve renkten deri giyimli motorcularla birlikte kumarhanenin tüm ön cephesini kaplıyor. Her biri ölümcül ve her birinin sırtında Screaming Eagles MC yazan bir yama var. Motorcular kapılara hücum ederken insanlar kaçışıyor.

"Hadi," diyor Outlaw ve beni .

Bu sefer gideceğimi söylediğimde hiç tartışma olmadı. Kendime ait bir silah istediğimde bile. Geçen sefer zar zor bir atış yapabilmıştim ve bu sefer umarım kullanmak zorunda kalmam ama kullanırsam da hedefimi vururum.

Kartal-göz tok sesiyle emirler yağdırıyor. "Snark onların sistemlerine girmeye çalışıyor. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bana sorma ama bunu başaracak. Sana Nitro'yu veriyorum, yanında her zamanki hediye çantası var. Bu sefer işi berbat etme."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Lightning sırtarak. "Mesner ona neyin çarptığını asla anlayamayacak."

Gölge başını sallar. "Tüm bu insan gücünü takdir ediyorum. Mesner'in durumu kadar umutsuz görünürse, o kadar kolay teslim olur."

Kartal Göz sırtarak, "Ödemeyi sizden sonra alacağım," diyor ve sonra beni fark ediyor. "Onu da mı getiriyorsun?"

"Bu hakkı kazandı," diyor Thunder. "Ayrıca, Harper daha önce çatı katına . Bize etrafı gezdirebilir."

Kartal-göz başını sallar. "Beni ikna etmene gerek yok. Senin işin, senin kararların. Sana destek olmak ve bugün herkesin eve sağ salim dönmesi için elimizden geleni yapmak için buradayız. İyi olsun çünkü bu muhtemelen Miriam patlamadan önceki son şansım."

Lobiye doğru ilerliyoruz, lobiye deri ve motor yağı kokusuyla dolduruyoruz. Buraya geri dönmek çok garip. Devasa merdivenler odanın ortasından yukarıya, sanki sonsuza kadar önceymiş gibi hissettiren bir zamanda, balayımızda beni öldüreceği anlaşılan bir adamla evleneceğim balo salonuna kadar uzanıyor. Girişin üzerine ağır perdeler çekilmiş ve üzerinde "YENİLENİYOR" yazan bir tabela asılmış.

Eminim öyledir.

"Anahtar kartına ihtiyacımız var," diyorum Shadow'a, işaret ederek.

Gölge önden gidiyor ama beşimiz bir birim gibi, altına işlemeye hazır görünen kapıcıya kadar ilerliyoruz. "Korkarım hepinizin buraya girmesine izin veremem. Yangın kuralları var ve-"

"Mesner bizi bekliyor," diyor Shadow, onun sözünü keserek. "Yani bize nazikçe yolu gösterebilirsiniz..."

Gıcırıyor. "Üzgünüm, Bay Mesner bugün müsait değil. Belki siz-"

"Şimdi," diyor Thunder, kendini tam boyuna çekerek. Şimşek de, sanki iri yarı, öfkeli bir motorcu onu korkutmaya yetmiyormuş gibi.

"Yapamam-"

"Oh, eminim yapabilirsin," diyor Outlaw.

Onun arkasında, kumarhanenin üst katını resepsiyondan ayıran büyük bir cam duvarın olduğu yerde, insanlar toplanmaya başlamış, yüzlerini cama dayamış ve büyük bir motorcu baskını gibi görünen bu baskına yakalanma riskini almadan neler olup bittiğine bir göz atmaya çalışıyorlar.

"Lütfen," diye yalvarıyor kapıcı.

"Siktir et," diyor Shadow, uzanıp kemerindeki bantla tutturulmuş gibi görünen giriş kartını kapıyor. Kolayca yırtılır.

Geçip gidiyoruz ve kart, kapıcının arkasında özel bir asansör ve yanında yangın merdivenleri olan özel bir lobiye açılan kapıyı açıyor. "Sanırım Carnell'i kaçıran asansör bu," diyor Shadow. "Biz merdivenleri kullanacağız."

Toplu bir iniltiyle tırmanmaya başlıyoruz, ardından Phoenix, Havoc, Sledge ve tanımadığım birkaç Kartal daha geliyor. Umarım tepede bizi bekleyen her neyse onunla başa çıkmaya yeter.

İlk birkaç kat fena değil, ama on kat yukarı çıktığımızda, otuz küsur kat daha çıkma fikri kulağa cehennem gibi geliyor. Adamlar con-

ama ben onlar gibi yapılı değilim, bu kesin. Belli oluyor olmalı, çünkü Thunder beni hemen kaldırıp omzuna koydu.

"Ne yapıyorsun sen?" Sırtına vuruyorum ama betona şaplak atmaya çalışıyor ve ona uslu durmasını söylüyor da olabilirdim.

"Sen yorgunsun, ben . Şimdi kapa ."

Arkamızda yürüyen Şimşek bana bakıyor. "Ve eğer yorulursa, ben devralırım. Sakin ol. Seni elime geçirmek için her fırsatı değerlendiririm bebeğim."

Oh, Tanrı aşkına.

Otuz dokuzuncu kata kadar, geçmek için anahtar kartı gerektiren bir kapıya geliyoruz. Ve kapı doğrudan Vincent'ın etrafını sardığı korumalarla dolu, silahlı ve bizi bekleyen bir lobiye açılıyor. Thunder beni öne düşürmek yerine, Şimşek'in beni yakalayıp yere indirebilmesi için geriye doğru geçiriyor ve Thunder'ı kalkan olarak kullanıyor. Beni çeviriyor, böylece ayaklarımın üzerine düşüyorum.

"Arkanıza dönün ve geldiğiniz yoldan geri gidin ve kimse zarar görmesin. Size ikinci kez sormayacağız." Adam dikdörtgenden başka bir şey değil. Kare çene, düz saç kesimi, omuzları kadar geniş kalçalar ve bir forklifti kaldırabilecek gibi görünüyor.

Yardımanın son çare olduğunu biliyorum ama her halükarda elimi silahıma koyuyorum. Her ihtimale karşı.

"Çok komik," diyor Gölge, eli silahının kabzasında bir adım öne çıkarak. Sesi gerçekten alçak, gerçekten ölümcül. "Oraya sormuyoruz. Gördüğünüz gibi, birçoğumuz geliyor ve lanet olası bir görevdeyiz. Eminim patronunuzu seviyorsunuzdur ve o da size kendi çocuklarıymışsınız gibi davranıyordur ama durum şu. Kadınının annesi ve babası yukarıda kapana kısıldı ve bu onu gerçekten üzüyor. Ve kadını üzgün olduğunda, ben de üzüldüğüm ve biraz deliriyorum. Şimdi eminim, kızgın bir motorcu, bununla başa çıkabiliriz diye düşünüyorsunuzdur. Ama bir sürü arkadaşım var ve hepimiz Screaming Eagles'ız. Bizi duydun, değil mi? Asıl soru, kendini ne kadar şanslı hissediyorsun? Belki beni vurursun. Belki birkaç arkadaşımı vurursun.

arkadaşlar burada, ama siz hepimizi alabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Çünkü her birini öldüremezseniz, size garanti ederim ki bu dünyadaki son gününüz ve Mesner gibi bir pislik için hayatınızı çöpe attınız."

Kare adam sertleşir ama ikna olmuş görünmez. Arkasındaki adam ise biraz vahşî görünüyor. "Siktir et, geçen Noel'de ikramiye bile almadım." Ellerini havaya kaldırıyor, yanındaki silahtan iyice uzaklaşıyor. "Bırakın geçeyim, ben de buradan defolup gideyim. Evde hamile bir karım var."

Baştaki adam, "Jones, sırana geri dön," diyor ama asker kaçağı bunu duymazdan geliyor.

"Üzgünüm patron. Ben ."

"Ben de." Diğer adamlardan biri, bir sürü kızgın motorcunun bakışları arasında sinirli bir şekilde aşağı doğru inen Jones'un peşinden gidiyor. "İhtimaller bize karşı, dostum."

Merdivenlerden inerken şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırıyorum, ardından üçüncü ve dördüncü adamlar da iniyor. Ayrılan her muhafızla birlikte, yeniden kalanlar daha da gergin görünüyor ve terazî bizim lehimize dönüyor. Ve sonra lider bile başını sallıyor. "Sikerim böyle işi. Öldürölmek için burada kalmayacağım." Ve böylece sahanlık temizlenerek devasa bir çelik kapı ortaya çıkıyor.

"Viking ve Ripper," diyor Shadow. "Onları takip edin ve sağ salim çıktıklarından emin olun, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Önceden haber verin ki adamlarımız çıkarken onları vurmayacaklarını bilsinler. Kendilerini rahat hissetmelerini sağlamaya gerek yok ama ilk hamleyi onlar yapmadıkça saldırganlık da yok."

Burada tamamen gömleksiz ve uzun örgölü sakalı olan tek motorcu başını sallıyor. "Anladım. İyi şanslar." Sonra o ve bir başkası onları takip eder.

" geldik," diyor Thunder. "Sırada ne var?"

"Buradan yukarısı onun çatı katı," diye arz ettim, burada geçirdiğim zamanı çok iyi hatırlayarak. "Kapıyı nasıl açacağımı bilmiyorum ama içeride evin geri kalanına ulaşmak için merdivenler var."

Shadow telefonunu açar. "Snark. Bir gelişme var mı? Burada bir kapı var, elektrikli görünüyor. Kocaman çelik bir kapı. Çevrimiçi olması o kadar da çılgınca değil, değil mi?"

Bir an sonra, bir motorun çalışma sesi duyulur ve kapı yavaşça açılır.

"Sen lanet olası bir dahisin. Gölge dışarı."

Vincent'la tekrar yüzleşmek üzere olduğumuzu düşününce tüylerim diken diken oluyor. Tanrım, lütfen annem ve Carnell iyi ve çok geç kalmayalım.

YILDIRIM

MESNER'IN ÇATI KATININ İLK KATI BİR OFİS, TAMAMI

Şehrin panoramik manzarasını sunan pencerelerle açık bir kat. Sadece birkaç bina daha yüksek duruyor ve görüşünü engelliyor. Eminim bunlar onu kızdırıyordur. Onları sevmek lazım.

Oda birden fazla kişi için düzenlenmiş ama hangi masanın Mesner'in olduğu belli. Diğer beş masaya bakan bir platform üzerinde tam bir komuta istasyonu var. Büyük meşe bir masa, süslü bir sandalye ve etrafındaki üç bilgisayar ekranıyla, sanki lanet bir uzay gemisinin kaptanı gibi görünüyor. O koltuktan ne kadar bok ve acı planlandığını ancak hayal edebilirim. Bu beni hasta ediyor.

"Üst katta olacak. Aslında orada yaşıyor." Bir sonraki kattaki sahanlığa çıkan cam bir merdiveni işaret ediyor.

Harper o tarafa doğru gitmeye başladı ama ben omzundan tuttum. "Arkamızda kal. Çok gergin olacak. Panik yaparsa vurulmanı istemem."

"Paniği unut. Umarım altına sığıyordur," diye homurdanıyor Thunder.

Outlaw güler ve önce yavaşça yukarı çıkar. Yolun yarısına gelmişti ki birden fazla kapı aynı anda kapandı. Havoc ve Nitro dışındaki destekçilerimizin çoğuyla bağlantımız kesildi.

Sikeyim.

"Gerçekten kendimi bundan daha iyi koruyamayacağımı mı düşündün?" Vin- cent'in sesi hoparlör sisteminden geliyor ve bizimle alay ediyor. "İstesem seninle bütün gün oynayabilirim."

"Kes şu lanet tiyatroyu," diye bağıyor Gölge. "Bu iş senin için iyi gitmeyecek. Bize rehineleri vermeye ne dersiniz, biz de sizi lanet olası binanın yanından aşağı atmayız."

"Hayır'a ne dersin? Kafese kapatılmış maymunlarla pazarlık yapmam."

"Nitro," diyor Outlaw, hâlâ merdivenlerde dururken. "Buradaki kapı alt kattaki kadar sağlam görünmüyor. Kırıp açabilir misin?"

Nitro sırtıyor, bir şeyleri havaya uçurmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. "Kolay." Kapıyı analiz eder, patlayıcı macunu yapıştırmak için belirli noktaları seçer. "Bir şeyin arkasına geçin." Telefonunu çıkarıp tıklamaya başlamadan önce aldığımız tek uyarı bu. Bir dizi küçük patlama kapıyı hızla parçalıyor ve tüm odayı sarsıyor.

"Çekil!" diye bağıır Gölge.

Outlaw zirveye en yakın, ama ben zaten koşuyorum, Thunder ve Harper da hemen arkamda. Havoc ve Nitro arkadan geliyor. Mesner'in daha aşağıdaki yaşam alanına açılan kısa bir koridora çıkıyoruz. İki mermi durduğumuz yerden birkaç metre ötedeki duvara çarpıyor ve kendilerini süslü ahşap duvar kaplamalarına gömüyorlar. Harper çığlık atıp geri sıçırıyor ama kimse yaralanmıyor.

"Meeeeeesner," diye bağııyorum. "Dışarı çık, dışarı çık, her ."

"Daha fazla yaklaşma. Şu anda namlumu Eileen'e doğrultmuş durumdayım."

"Anne," diye fısıldıyor Harper dehşet içinde.

En azından hâlâ hayatta. Umarım bu Carnell için de geçerlidir. "Onlardan birine zarar verirsen, bu yapacağın son şey olur." Bu kısmen yalan. Ne olursa olsun, biri benden önce davranmazsa o piçi bugün öldüreceğim.

"Orada ne var?" Outlaw Harper'a sorar. "Siper var mı?"

Kaşlarını çatıyor, derin derin düşünüyor. "Duvarın bittiği yerin hemen ilerisinde bir oturma alanı var. Mobilyaları tam olarak hatırlamıyorum ama en azından büyük bir kanepe ve birkaç sandalye var."

"Eğer kendini bir daha vurdurursan," diye homurdanıyor Shadow, "seni kendi ellerimle öldürürüm."

Outlaw'ın sırtışı karanlık ve mizahsız. "Seni bu konuda tutacağım." Sonra kendini fırlatıyor, istesem de yetişemeyeceğim bir hızla odanın içine dalıyor. Bok kırdım, kaçmadım.

Daha fazla silah sesi duyuluyor ve parke zemin parçalanıyor. Hepimiz bir an nefesimizi tutuyoruz.

"İki koruma. Mesner arkada. Eileen elinde ve Car- nell de bağlı gibi görünüyor," diye bağırır Outlaw.

"Neden buradasınız ki?" diye tersliyor Mesner. "Neden kendinizi riske atıyorsunuz? Mesajınızı çoktan gönderdiniz. Bölgenize tedariki durdurmamı mı istiyorsunuz? Tamamdır. Bunların hiçbirisi sizi ya da kulübünüzü ilgilendirmiyor bile."

Thunder ve ben birbirimize bakıp başımızı salladık. "Bu artık yeterli değil. Artık kişisel bir mesele."

Mesner hırılıyor. "Kız mı? İyi! Al onu. Onunla birlikte olmamın tek nedeni Nate'e eziyet etmektir. DNA testi Eileen'in veledinin benim olmadığını gösterdiğinde, benim kadınıma becerdiğini anlamak için fazla bir şey gerekmedi. Emin olmak için örnek almak amacıyla onu da biraz hırpaladım."

Shadow Nitro'ya fısıldıyor ve bir şey uzatıyor. Ne olduğunu göremiyorum ama Shadow yanımdan geçip kapıya yaklaştığında sessizce, "Onu konuşturmaya devam et. Üç deyinince oraya gidip siper alacağız. Etrafını sarın. Sadece bir şansımız var."

"Öyleyse neden düğünle falan uğraşıyorsunuz? Onu öldürüp kafasını DNA testinin bir kopyasıyla birlikte Carnell'e göndermek çok daha kolay olurdu, değil mi?"

"Ama bunun neresi eğlenceli? Yeni bulduğum sevgili kızım balayında trajik bir şekilde öldürülseydi, kamuoyunda çok daha fazla sempati olurdu. Sence de öyle değil mi?" Harper nefesini tuttu ve kendini bana doğru bastırdı. "Eileen'le uğraşmayacaktım bile ama ne diyebilirim ki? Yedek bir planın olması her zaman iyidir."

Shadow Nitro'nun ona verdiği şeyi alır ve sertçe fırlatır. Uzak duvardan seker ve odanın derinliklerine gider. "Bir, iki..."

"Ya annemi vurursa?" Kalbimi kıran kocaman gözlerle bana bakıyor. Gözyaşları yanaklarını boyuyor.

"Eğer işleri yoluna koymazsak bunu zaten yapacak." Harper'ı isteksizce yeniden kiraladım. "Şşş. Onları kurtaracağız, tamam mı? Sen sadece geride dur ve güvende kal."

Başını sarsakça sallıyor ve ifadesi dehşet içinde ama bir şeyler yapmalıyız. Umarım işe yarar.

"Üç!" Gölge bağılıyor.

Hepimiz odaya dalıp korunmak için kendimizi farklı yönlere atıyoruz. Hepimizi aynı anda vuramazlar. El bombasının düştüğü yerden kara dumanlar yükseliyor. Havoc uzak taraftaki keskin nişancı pozisyonuna koşuyor. Shadow sağa, Nitro sola, Outlaw kanepenin üzerinden atlayıp başka bir odanın kapısına saklanıyor.

Ben ve Thunder, direk ortaya saldırırız.

Duman, Mes- ner'in fedailerinden bana en yakın olanını bulup kolumu boynuna dolamam için yeterli bir siper sağlıyor. Onu kendimle birlikte taşıırken sert bir bükülmeyi bir homurtu ve bir çıtırtı izliyor. Onu bıraktığımda yere düşüyor ve orada kalıyor. Bir daha asla ayağa kalkamayacağından eminim. İyi ki kurtulduk.

Keskin bir acı çığlığı ve ardından diğer tarafımdaki şiddetli bir çıtırtı, Thunder'ın diğer muhafızı resimden çıkardığından emin olmamı sağlıyor.

Eileen çığlık

atıyor. Hay

sikeyim.

Duman dağıldığında Mesner ve Eileen odanın arka tarafındaki bir kapıdan kaçıp gitmişlerdir. Carnell geride bırakılmış, ağzı tıkanmış ve sandalyesine bağlanmıştır.

"Anne!" diye bağılıyor Harper koşarak odaya girerken.

"Geri çekil!" O kadar sert bir şekilde bağırdım ki . "Henüz değil."

"Nitro, Havoc, Carnell'i kontrol edin," diye emrediyor Shadow ve sonra dördümüz peşine düşüyoruz.

Bir tarafında koyu maun paneller, diğer tarafında büyük pencereler olan bir salona çıkıyoruz. Buradan birkaç kapı açılıyor ve bir merdivenle aşağı iniliyor. Ani bir karar verip merdivenlere yöneldim. "Odaları kontrol et. Ben aşağı iniyorum."

Merdivenler iki kat aşağı iniyor ve bir kapıda son buluyor. Sağlam görünüyor ama açık bırakılmış. Görünüşe göre doğru iz üzerindeyim. Elimdeki parçayı iki elimle kavrayıp çerçeveyi siper olarak kullanarak tekmeyle açıyorum. Asansör tam önümde, Mesner ve Eileen de öyle. Adamın kolu kızın boğazında ve silahı kafasına doğrultulmuş.

"Bırak onu, Mesner. Bütün kulüp aşağıda. Gidecek hiçbir yerin yok."

"Tanrım, neden beni rahat bırakmıyorsun?" "Bunun için

çok geç. Durumu kendin için daha da kötüleştirme."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. "Siktir git!" diye bağılıyor ve silahını bana doğrultup ateş ederken Eileen'i büyük bir itiş kakışla öne doğru itiyor.

Kendimi kenara atsam bile, kurşun kolumu yakalıyor, ceketimi yırtıyor ve pazum boyunca bir ateş hattı oluşturuyor. Sadece bir sıyrık, diye düşünüyorum, ama çok acıtıyor. Ben daha ayağa kalkmadan asansörün kapıları kapanıyor ve adam gidiyor.

"Siktir!"

Shadow, Thunder, Outlaw ve Harper koşarak kapıdan çıkar.

"Anne!" Harper ona doğru koşuyor ve kendini onun yanına yere atıyor. "İyi misin?"

"Dikkat edin!" Telefonumu çıkarıp Snark'ı ararken merdiven boşluğuna doğru koşuyorum.

"Konuş benimle."

"Misafir asansörlerini durdurun! Mesner onlardan birinde." "Üzerinde!"

Kahretsin, bacaklarım yanıyor. Arkamda ayak sesleri var ama kimin takip ettiğini görecektir zamanım yok.

"Yıldırım mı? Yakaladım! Onu yedinci katta durdurdum! Kapıyı sıkıştırmaya çalışıyor."

"Bebeğini doğuracağım Snark," diyorum ona ve telefonumu cebime sıkıştırıyorum.

Onuncu.

Dokuzuncu.

Sekizinci.

Yedinci.

Merdiven boşluğundan fırladım ve Mesner'in benden kaçarak "SADECE PERSONEL" yazılı bir kapıya yöneldiğini gördüm. İyi iş, Snark.

Kapıyı yırtarak açtım ve tanıdık bir bölge buldum. Avize erişim rampasının . Tatlı bir ironi.

Ve Mesner, gidecek başka yeri olmadığı için, silahını bana doğrultarak dar geri geri ilerliyor.

Ateş ediyor ve tıklıyor. Tekrar ve tekrar tıklıyor.

Çıktı.

Kahretsin, bu duymak istediğim türden bir ses. Onunla birlikte podiyuma çıkıyorum. Biraz sallat, takırdasın. "Vazgeç, Mesner. Gidecek hiçbir yer yok."

"Benden ne istiyorsun lan?" diye histerik bir çığlık atıyor.

Çok altımızda, balo salonu hala temizleniyor. Fıskiye hala parçalanmış durumda ve camlar ve enkazlar fıskiyenin kalıntılarının etrafındaki yığınlara süpürülmüş olsa da, yapının büyük bir kısmı hala tam olarak düşürdüğümüz yerde duruyor. Avizenin takılı olduğu yerde ise Nitro'nun patlayıcısı sayesinde kocaman bir delik var.

"Gerçekten mi? Senin öldüğünü görmek istiyorum. Seni kovalamaktan bıktım ve bir daha asla Harper'ı tehdit etmene izin vermeyeceğim."

"Şimşek." Gök gürültüsü arkamda, ama şimdi durmayacağım. Durmamı istediğini bile sanmıyorum. Sadece desteğim olduğunu bilmemi istiyor.

Attığım her adımda Mesner bir adım geri gidiyor. Yüzümdeki acımasız ifadeyi görmüş olmalı, çünkü yalvarmaktan vazgeçti. İşe yaramaz silahını bana doğru fırlatıyor ama yakınından bile geçmiyor. Sadece cam kubbeye çarpıyor ve bir uca doğru kayarken sekiyor.

Rampanın sonuna ulaşıyor. Geriye bir tek delik kalmıştı. "Benden uzak dur!"

"Harper'a ve ailesine yaptıklarından sonra mı? Ve diğer pek çok lanet insana?" Son adımı da atıyorum ve gömleğinin yakasından tutup onu ayağa kaldırıyorum. "Siktir git."

Onu bırakıyorum.

Altı katlık hava, değerli avizesinin parçalanmış kalıntılarına çarpmadan önce çılgılık atmasına yetecek kadar zaman veriyor. Çelik bir çubuk doğruca içinden geçerek onu orada asılı bırakıyor, cam kalıntılarının üzerine damlıyor. Gözleri ve ağzı ardına kadar açık, şok içinde sıkışıp kalmış.

Tamamdır.

"Hadi buradan siktir olup gidelim."

HARPER

"UMARIM SANA BABA YERINE NATE DEMEM ÇOK GARİP DEĞİLDİR."

Çığlık Atan Kartal'ın ortak karşısında oturuyor, annem de onun yanında. Onlar kanepelerden birinde, ben ise rahat bir yerleştim. Büyük televizyon kapalı ve gün ortası olduğu motorcuların ve sürtüklerin çoğu dışarıda. Akşam olduğunda ve işler biraz daha çılgınlaştığında Nate ve annemi burada istediğimden emin değilim.

"Sorun değil. Sanırım bunu adım adım çözmemiz gerekecek. Tüm bunları hala kendim değerlendiriyorum. Uzun zamandır tek başımaydım. Kendimi bir baba olarak düşünmek hâlâ oldukça tuhaf."

"için sakıncası yok, değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama kimliğim çok uzun tek bir şeye bağlı. Yaşlı bir adam değilim ama kendimi gençken yaptığım kadar sık yeniden keşfetmiyorum."

Adamlarımın dördü de barda, konuşmamız için bize alan tanıyor ama dikkatle izliyorlar. Onların orada olması, dikkatlerini bize vermeleri rahatlatıcı. Annem de fark ediyor, hafif bir gülümseme takınıyor. Hâlâ zayıf ama iyileşiyor ve her ne kadar bunu inkâr etse de, sanırım Nate'le birlikte tutuşacak bir kıvılcım kalıp kalmadığına bakıyorlar.

"Peki... Vegas'ta mı kalacaksın?" Anneme sordum.

Nate'e ve bakıyor. "Sanırım şimdilik. Burada iyi bir doktor buldum ve kızıma yakın olmak istiyorsam batı yakası yaşamına alışmam gerekebilir gibi görünüyor. Tabii geri taşınmak istemiyorsan? İkimiz için de evde pek bir şey yok, ama hala gereken bir dairem var. Kira kontratını devralabilirsin."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama annem benden önce davranıyor. "Senin yerinde olsam cevap vermezdim. Hayatını yaşamak yerine benimle ilgilenmek için çok fazla zaman harcadın. Daha gençsin. Kendi yolunu bulmalısın." Yıldırım'ın birasını kaldırıp bize gülümsediği bara bakıyor. "Kesinlikle hayal ettiğim gibi gitmiyor, ama seni güvende tutabiliyorlarsa ve sana iyi davranıyorlarsa... açıkçası iyi bir ilişki tavsiyesi verecek konumda değilim. Sadece ara sıra beni ziyarete gel."

"Ama sana kim bakacak?"

Annem gülüyor. Son birkaç yıldır yeterince duymadığım güzel bir ses. "Ben yetişkin bir kadını, Harper."

"Gözüm onun üzerinde olacak," diyor Nate. "Ne olursa olsun, geçmişimizle ve şimdi daha da iyi bir şeyle her zaman birbirimize bağlı olacağız."

Onun elini sıkar. "Aynen öyle. Muhteşem kızımızı desteklemek için birlikte olabiliriz. Sonra da bunun bizi nereye götüreceğini göreceğiz."

Başını sallıyor, hatta biraz gülümsüyor. "Eğer Ve- gas'a gelmek istersen, kapımız sana her zaman açık. Evim zaten sadece benim için çok büyük, bu yüzden misafirler için bolca yer var. Kullanmadığım bir odanın tozunu alabilmem için bana haber ver yeter. Ya da verme. Kapım sana her zaman açık."

Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ama ağlamayacağım. Kesinlikle ağlamayacağım. Annemle baş başa geçirdiğim onca yıldan ve onun iyileşmesini sağlamaya çalıştığım onca yıldan sonra, babamı bulduğumu sanmıştım ama kendimi büyük bir karmaşanın içinde buldum. Diğer taraftan sadece annem iyileşmekle kalmadı, aynı zamanda iyi bir adam olduğu ortaya çıkan gerçek babam da gerçek dışı hissettiriyor. Outlaw, Thunder, Lightning ve Shadow ile kendime yepyeni bir aile bulduğumdan bahsetmiyorum bile. Ve eğer Çılgık Atan Ea'yı da sayarsanız

gles ve Harem Brunch Kulübü... birdenbire o kadar çok ailem oldu ki hepsiyle nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

Hiç beklemediğiniz bir anda hayatınızın bu kadar çabuk değişebilmesi inanılmaz. Tek gereken sahte bir suç lordu babaya sahip olmak, dört tehlikeli motorcu tarafından uyutulmak, bir sürü kez vurulmak, neredeyse herkesi kaybetmek ve tadah! Çok kolay.

Belki de bir yaşam koçu olmalıyım.

Belki de olmamalıyım.

"Yorgun görünüyorsun, Eileen," diyor Nathan. "Belki de yola çıkmalıyız, sen de arabada biraz kestirirsin." Ayağa kalkıyor ve kalkmasına yardım etmek için elini uzatıyor.

Başını sallıyor. "Haklısın, ama Harper? Bu hafta sonu gelip beni görecektir misin?"

"Eminim çocuklardan en az biri beni götürmekten mutluluk duyacaktır. Muhtemelen hepimiz oluruz." Sırıtiyorum. Birkaç hafta oldu ve çocuklar bana karşı oldukça yumuşak davrandılar. Baskı yok, terbiyesizlik yok, sadece iyi bir seksle şımartılmak var. Onlar gibi bir desteğe sahip olduğunuzda hayatımda geçirdiğim en travmatik dönemi atlatmak çok daha kolay oluyor.

Sarılıyoruz ve vedalaşıyoruz. "Nasıl oldu da bu kadar şanslı oldum?" Fısıldıyorum, Nate ile gidişini izliyorum. Babamla.

"Konuşmamız gerek," diyor Shadow korkutucu derecede otoriter bir ses tonuyla. "Bu şekilde devam edemeyiz."

"Ha?" Döndüğümde onu tam arkamda, az önce oturduğum yerde otururken buluyorum. Outlaw televizyonun yanındaki duvara yaslanmış, Thunder ve Lightning ise annem ve Nate'in oturduğu kanepeye oturmuşlardı. Hepsi inanılmaz derecede ciddi görünüyor. "Ne hakkında?"

"Bazı güzel sorular sordular. Annenize daha yakın olmak için taşınmayı düşünüyor musunuz?" Outlaw soruyor. "Ya da daha önce yaşadığınız yere geri dönmeyi?"

Göz kırpıyorum. "Neden böyle bir şey düşündün ki? Düşünmemi mi istiyorsun?"

"Hayatta olmaz," diyor Thunder. "Ama bu büyük bir karar ve bu konuda güçlü fikirlerimiz olsa da, sonuçta bu senin kararın. Ama önce biz kendi payımızı alalım."

"Uh, evet. Tabii. Tamam. Devam et." Ne hakkında konuşuyorlar?

Shadow öne geçiyor. "Sonunda gerçekten ailenle birlikte olma şansına sahip olduğunun farkındayız ve iyi ebeveynlerin değerini anlayan biri varsa o da biziz. Ve eğer onlarla gideceksen, seni durdurmayacağız, ama... de istemiyoruz."

"I-"

"Biz her zaman sağlam bir takım olduk," diye devam ediyor Lightning. "Kahretsin, en iyilerden biriydik ama hiç kadar yakın olmamıştık. Outlaw'ı bile ikna ettiniz ve bu büyük bir başarı."

Outlaw onu tersledi. "Gitme."

"Ama-"

Thunder bir adım daha yaklaşarak ayağa kalkar. "Seni geri tutmak istemiyoruz ama seni çok seviyoruz. Hepimiz seviyoruz. Hayatın karşısına çıkardığı her şeyi alıp yüzlerine geri fırlatan bir kız için can atıyoruz. Sen gelmiş geçmiş en iyi rehinesin. Bu yüzden istediğimiz şey -gerçekten istediğimiz şey- kalman. Bizimle birlikte. Yaşlı kadınımlar olarak. O ev sensiz gerçekten boş gelirdi."

Göz kırpıyorum. "Sizler aptalsınız."

Gölge'nin ifadesi kararır. "Ne-"

"Tabii ki kalıyorum. Bensiz ne yaparsınız? Kaybolurdun. Annem Nate'e bakıyor ve ben de çok uzakta değilim. Yıllardır gitmeyi düşünmedim."

Hepsi bana göz kırpıyor ama Outlaw önce sözünü buluyor. "Yani kalıyor musun? Bizimle mi?"

"Eğer beni kabul ederseniz, ama burada aşık olabilecek tek kişinin siz olduğunuzu düşünüyorsanız, dikkatinizi vermemişsiniz demektir."

Şimşek'in ifadesi sanki güneş yeni doğmuş gibi parlıyor. "Yani, eğer seni alıp eve götürmek ve küçük bir cel-

ebRATION, you would be game?"

Ve anda bana bakışları değişiyor, sanki hepsi gözleriyle kıyafetlerimi soymaya çalışıyor.

Biraz göz korkutucu. "Um...

evet?"

"Güzel." Thunder beni kollarına aldı ve omzuna attı. Sonra son sürat kulüp binasından çıkıyoruz. Etraftaki çocuklar arkamızdan laf atıyor ama biz onları duymazdan geliyoruz. Kalıyorum ve bu kutlamaya değer.

HARPER

YATAK ODASINA BİLE GITMİYORUZ. KANEPE DAHA YAKIN, VE THUN-
Der vahşi bir hırıltıyla beni tam içine düşürüyor. Shadow sehpayı kenara çekerek dördünü de önümde yarım daire şeklinde ayakta bırakıyor. Onlar ve ben. Bir ayı sürüsü tarafından köşeye sıkıştırılmış bir tavşan gibi kendimi küçük hissediyorum.

Büyük, seksi ayılar.

"Gömleğini çıkar," diye emrediyor Shadow, beni eriten karanlık, hırıltılı sesiyle. Kemerini çözüyor ve kot pantolonunu çıkarmaya başlıyor.

Kendini çıkarmak üzereyse gösteriyi kaçırmak istemiyorum, bu yüzden gömleğimin eteklerini iki elimle kavırıyorum ve hevesle başımın üzerinde döndürüyorum. Bunu bir grup erkeğin önünde yapmanın kesinlikle söz konusu olmadığı zamanların üzerinden çok geçmedi. Sıradan bir kız, sıradan topaklar ve kıvrımlarla çoğu erkeğin istediği şey değildir, ya da en azından ben buna ikna olmuştum. Ama şimdi?

Her hareketimi izlerken, gözleri vücudumda gezinirken, sanki sadece bakışlarıyla beni soymaya çalışıyorlarmış gibi aç ifadelerindeki saf şehvet... Kendimi bir seks tarikatının tanrıçası gibi hissettiriyorlar ve onlar bana tapınmaya hazırlanan dört büyük, kaba, inanılmaz derecede iyi asılı yüksek rahipler.

Ben sütyenimi çıkarırken, dördü de pantolonlarını indiriyor, şehvetlerinin kanıtlarını ortaya koyuyorlardı; hepsi uzun, kalın ve inanılmaz derecede sert
-Sadece benim için.

"Siktir," diye tıslıyor Outlaw sütyenimi kenara fırlatıp göğüslerimin zıplamasını sağlarken. "Buraya gel."

Shadow kanepeden bir minder kapıyor ve diz çökmem için yere atıyor. Ben dengede durur durmaz Outlaw elini başımın arkasına geçiriyor ve ağzımı sikinin üzerine çekiyor. Tuzlu prekum sızmaya hazırды ve hepsini tatmak için dilimi döndürürken, frenulum halkasıyla oynayıp ileri geri hareket ettiriyorum. İnliyor ve tutuşunu sıkılaştırıyor.

Nefes alabilmem için beni bıraktığında dördü de oradaydı. Tatlı yiyecekmişim gibi dudaklarımı yalayarak, yüzgeçlerimi dışarıda duran Şimşek ve Gölge'nin her ikisine de doluyor ve okşamaya başlıyorum. Sonra Thunder'ın kalın, baştan çıkarıcı aletini dudaklarımın arasına alıp emiyorum. Hâlâ başımı olan Outlaw beni daha derine itiyor ve daha fazla almamı sağlıyor. Tanrım, otoriter ve muhtaç olmalarına bayılıyorum.

Gök gürültüsü ağzımın arkasına çarpıyor ve ben küçük bir öksürük çıkardığımda, Outlaw beni çalıyor, beni horozunun üzerine çekiyor, boğazımın girişine kadar ve beni bir iki saniye orada tutuyor. Burnumdan hava çekiyorum, deri ve misk kokusu alıyorum, sonra tekrar Thunder'a dönüyorum, dudaklarım tekrar sikinin etrafını sardığında mutlu bir şekilde iç çekiyor.

Shadow ve Lightning ellerimi kendi elleriyle kapatıp kendilerini okşamak için kullanıyorlar. Parmaklarımın altında nabızları atıyor, kalın yaraklarından sıcak kan , uçlarından daha fazla prekum sızdıkça kayganlaşıyor. Benim için çok istekliler.

Outlaw beni kendine doğru çekerken, "İşte bizim iyi kızımız," diye inliyor.

Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor. Beni övmelerini, kendilerini iyi hissettirdiğimi söylemelerini seviyorum. Onları doğru yaptığımı. Dudaklarımın arasından birkaç kez itiyor, başımı keskin bir nefes alıyor, sonra beni tekrar Thunder'ın üzerine itiyor.

"Seni öyle bir boşaltacağız ki," diye tehdit ediyor Shadow. Yoksa bu bir söz mü? Tanrım, o ses, zaman kullansa. Beni ikisinin arasında macun gibi yapıyor. "Ama önce bunu hak etmelisin."

Sanki bu bir angarya ve beni çok azdıracak bir şey değilmiş gibi konuşuyor. Kendime dokunmak istiyorum ama hâlâ kot pantolonumu giyiyorum ve ellerimi yakın zamanda geri alabileceğimi sanmıyorum. Çok ateşli, seksi bir penis ve hepsi benim için.

Gülüşüm Thunder'ın etrafında bir gurultuya dönüşüyor. Ben kimim ki? Daha birkaç hafta önce bakireydim ve şimdi dört motorcu çetesi üyesinin önünde mutlu bir şekilde dizlerimin üzerindeyim. Gerçi bu işin sonunda damlayan, nefes nefese kalmış, boşalmış bir pislik olacağım gerçeğinin bununla bir ilgisi olabilir. Beni onlara hizmet etmeye zorluyorlar, ama biliyorum ki bunu bana on katıyla geri ödeyecekler.

Yer değiştirdiler ve sonra Gölge'nin üzerine doğru itildim. Tutuşumu değiştirdim, onun yerine Outlaw'ı okşadım. Sonra Thunder ve Lightning, tamamen aynı iki sik arasında gidip geliyor ve sonra Outlaw'a geri dönüyorum. Tanrım, hayatımda hiç bu kadar kötü bir kız gibi hissetmemiştim. Yüzüme sert sikler koymaya devam ediyorlar ve ben de onları emmeye devam ediyorum, sert inlemelerinin ve memnun iç çekişlerinin sesini seviyorum.

"Siktir!" diye haykırıyor Şimşek ve ağzımdan geri çekiliyor. "Çok iyisin bebeğim. Neredeyse kaybediyordum." Dilimi ona doğru uzatıp bitirmesi için davet ediyorum ama o beni tekrar Şimşek'e doğru itiyor. Onu mutlulukla emiyorum.

Şimşek arkamda diz çöküyor ve kot pantolonumun düğmelerini açıyor, kalçalarımın üzerinden aşağı indiriyor ve külotumu da onlarla birlikte indiriyor. En azından Shadow ve Outlaw beni kollarımın altından tutup kaldırıana kadar dizlerimde durmak zorunda. Thunder, siki dudaklarımdan kayarken inliyor. Beni kolayca hareket ettirebilmeleri ve tam olarak istedikleri yere koyabilmeleri heyecan verici. Dizlerim yerden kesilir kesilmez pantolonum kayboluyor ve çoraplarım dışında çıplak kalıyorum. Onları üzerimde bırakmak biraz yaramazlık gibi geliyor ve nedenini bilmiyorum.

"Otursana," diyor Şimşek, başını minderine üzerine koyarak uzanırken, böylece beni tekrar aşağı indirdiklerinde amım tam yüzünün üzerinde oluyor. Eğer daha önce konsantre olmanın zor olduğunu düşündüysem...

Güçlü kollarını kalçalarımın dolayarak beni ağzının üzerine kilitliyor ve ardından yetenekli dili kıvrımlarımın arasından geçerek tüm vücudumu zevkle seğirten bir ürperti gönderiyor. Dilinin tenimin üzerinde kayma kolaylığı, ne kadar inanılmaz derecede ıslak olduğumu açıkça ortaya koyuyor. Görünüşe göre şimdiden ilk ödülümü alıyorum. Bunun için sonsuza dek onların iyi kızı olacağım.

Emiyorum ve okşuyorum, Yıldırım kalçalarımın arasında ziyafet çekerken devam etmek için elimden geleni yapıyorum.

Outlaw'ın saçımı öyle sıkı kavriyor ki biraz acıyor ve beni geri çekiyor. "Lanet olsun," diye titrek bir nefes verdi. "Değişim zamanı."

Beni geri çekip teneke gibi parlayan amımı Şimşek'in sihirli dilinden ayırdıklarında ağlamaklı bir şekilde inliyorum. Beni kanepede yan çevirerek bacaklarımı ayırıyorlar ve Shadow aralarına yerleşip sikini içime sokmadan önce yavaşça hazırlıyor. Outlaw yanımda duruyor ve gözlerim Shadow'un altın benekli elalarına kilitlenirken onun kalçasına yapışıyorum. Ucu kıvrımlarımın arasına sokuyor ve beni tamamen sırlıslık bulup sert, kararlı ve yavaş bir hamleyle sonuna kadar itiyor. Tırnaklarımı Outlaw'ın kalçasına geçirip ani acıyla tıslamasını sağlarken derin bir nefes alıyorum.

Thunder artık tanıdık gelen küçük bir kayganlaştırıcı şişesi çıkarıyor ve elimi kendisine doğru çekmeden önce göğüs dekolteme sağlam bir parça döküyor. "Bana avucunu göster," diye emretti, sonra içine daha fazla fişkırttı, parmaklarımı büyük horozunun etrafına sarmadan ve gövdem üzerine tırmanmadan önce. Sanırım geçen sefer kardeşinin aldığını istiyor. Ben varım. Çok ateşliydi.

Outlaw ve Lightning sandalyelerine yerleşir, kendilerini yavaşça okşarken gösteriyi seyrederler. Belki biraz rahatlamışlardır. Daha önce oldukça yakın görünüyorlardı. Her iki durumda da, dövmeli ve çıplak, güçlü yumruklarını siklerinde yukarı ve aşağı kaydırırken beni gezegendeki en seksi kadınmışım gibi izlediklerini görmek içimi ısıtıyor.

Thunder göğüslerimi birbirine bastırıyor ve onları sikmeye başlıyor, kayganlaştırıcı kalın kafayı etime doğru itip çekerken kirli, kaygan sesler çıkarıyor. Başparmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor, mak-

beni zevkten titretiyor. Kalın ta her dışarı çıktığında, dilimi üzerinde gezdiriyorum ve onu nasıl titrettiğinden zevk alıyorum. Bu bana güç veriyor, dilimin basit bir dokunuşuyla onun gibi bk bir canavarı dizlerinin üstüne kertiyorum. Tanrım, bu çok seksi.

Shadow hızlanıyor, kalçalarımı titreten sert itişlerle kalınlığını içime sokuyor. Ağır taşakları her itişinde kıcıma çarpıyor ve her boşalışında göğsünün derinliklerinde inliyor. Aşağı uzanıyor ve başparmağıyla klitorisime vurmaya başlıyor, bunu daha hızlı ve daha hızlı itişlerine göre zamanlıyor ve sonra inleyen ve titreyen benim, sanki orgazm dğmemi bulmuş ve amış gibi.

İimde büyüyor, güçlü sikiinin tekrar tekrar itmesiyle ateşleniyor ve seksi, karıncalı şok dalgaları gönderiyor. Onlar beni kullanırken ve aynı ölçüde memnun ederken nefesim daralıyor. Thunder'ın güçlü pazularını kavriyorum, boşalmaya başladığında parmaklarımı içeri sokuyorum, duygu beni ezerken haykırıyorum. Göğüs uçlarımı yakalıyor ve parmaklarının arasında yuvarlıyor, beni boşaltmak için elinden geleni yaparken aletini göğüslerimin arasında dinlendiriyor. Omuzlarımı kanepeye sıkıştırıp onlara doğru eğildiğimde, Shadow aşırı hızlanıyor ve sertliğini güçlü, muhtaç, derin vuruşlarla içime sokuyor. Orgazmik gelgit dalgası üzerimden geçerken o da inliyor ve kabarıyor. Zevklerimizi birlikte yaşıyoruz, birbirimizin tepkilerinden besleniyoruz.

O uzaklaştığında, kendimi çok boş hissediyorum, sanki doğal halim dolmuş gibi. Neyse ki, o sadece ilkti. Bir sandalyeye kp ağır ağır nefes alırken ve dinlenmeden önce son birkaç zevk anını yaşarken, şimşek ayağa kalkıyor ve istekli ve kararlı görünerek kanepeye geliyor.

Yakında doğal halime dneceğimden şüpheleniyorum.

"Siktir, henüz hazır değilim," diye inliyor Thunder ve yerini Lightning'e bırakıyor. "Bizim için çok ateşlisin tatlım," diyor kanepenin koluna yaslanıp bizi izlerken. Büyük yumruğunu kaygan sikiinde aşağı yukarı kaydırarak kendini sert tutuyor.

"Arkanı dn," diye emretti Outlaw ve ben de döndüm, şimşek önümdeki kanepeye yerleşirken dört ayağımın üzerine kalktım.

Bir öpücük için yalvaran bir sık. Ben kimim ki hayır diyeyim? Ben eğilirken Outlaw arkama geçiyor ve koca sikini amıma sokuyor. Shadow'la sikişmenin heyecanından çoktan kayganlaşmışım, beni gerdiğinde bile kolayca girmesine izin verdim. "Kayganlaştırıcıyı bana at."

Lightning'i ağzıma alabildiğim kadar almış, dilimi kalın shaftının etrafında döndürürken, soğuk sıvı tam kıcıma dökülüyor. Hemen ardından Outlaw'ın başparmağı kaygan sıvıyı tenime sürterek bakır büzüğüme yaklaşıyor. Lightning parmaklarını saçlarıma geçirmiş, ağzımı onun üzerinde tutuyor ama ben popomu biraz oynatıyorum - ama bunun bir protesto mu yoksa onu cesaretlendirmek mi olduğundan emin değilim. Biraz tuhaf ama ben de merak ediyorum.

Görünüşe göre bunu bir cesaretlendirme olarak algılıyor, çünkü ben gevşeyene kadar başparmağını onu dışarıda tutan kaslara sürüyor. Kaygan kayganlaştırıcı sürerek, başparmağının ucunu içeri itiyor, amımdaki aletiyle aynı anda beni hafifçe beceriyor. Ve her vuruşta başparmağı biraz daha derine iniyor.

Yaramaz dokunuşundan yayılan karıncalanmalar beni beklediğimden daha fazla heyecanlandırıyor. Sanki yapmamam gereken seksi bir şey yapıyormuşum gibi, gerçi bir grup büyük, kötü motorcudan başka kiminle olabilir ki? Bu sefer kıcımı oynattığımda, kesinlikle teşvik edici oluyor. Özellikle de amıma gömülü kalınlığından gelen tüm o lezzetli hislerle.

Daha fazla kayganlaştırıcı eklemek için başparmağını yeterince uzun süre geri çekiyor, sonra tekrar içeri itiyor, bu sefer çok daha kolay kayıyor. Yıldırım'ın etrafında keskin nefesler alıyorum, yasadışı dokunuşun benden bir orgazm daha çıkardığını ya da en azından yakında çıkaracağını fark ediyorum. Yıldırım'ın aletinin üzerinde inliyorum ve o da titreşimlerden inliyor. Ben de tekrar yapıyorum, o kadar sıkı kavlıyor ki başımı sabit tutuyor ve ağır ağır nefes alıyor. Onları bu kadar yakınlaştıracılabilmeyi seviyorum ve ağzıma boşalmasını sağlamaya kararlıyım.

Ama sonra Outlaw hem başparmağını hem de aletini geri çekiyor, ama henüz bitirmediğinden eminim. Ve aniden kıcımda tekrar bir baskı hissettiğimde, bunun bir parmaktan çok daha büyük bir şey olduğunu fark ediyorum. anasını.

Üzerimize daha fazla kayganlaştırıcı döküyor, soğuk sıvı her ikimizin de üzerine dökülüyor. "İyi misin?" diye soruyor. Hayır demek için son bir fırsat, ama erkekleri mümkün olan her şekilde istiyorum ve en azından denemezsem pişman olacağımı biliyorum. Bu yüzden ona bir popo sallama hareketi daha yapıyorum.

Ve sonra itiyor.

Ben rahatlamak ve onu içeri almak için elimden geleni yaparken, "Kahretsin, bu çok seksi," diye tıslıyor. Kafası içeri girdiğinde bunu hissediyorum ve bu çok garip. Seksi. Şaşırtıcı. Bilmiyorum. Her küçük darbede biraz daha derine iterken hafif bir acı var, ama aynı zamanda tüm bu yaramaz hisler de var. Heyecan verici olanlar, daha sert nefes almamı ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlayanlar. Ve hatta onu bu şekilde kabul ettiğim, onun için kirli bir kız olduğum için biraz gurur duyuyorum.

Çok geçmeden orada da eşit, kararlı itişlerle hareket ediyor. Acı neredeyse kayboldu, yerini dolgunluk ve zevk aldı. Tanrım, bana çok şey öğretiyorlar.

Gölge sandalyesini bırakıp kanepenin yanına diz çöküyor ve Outlaw kıkımını sikerken klitorisimi ovmaya başlıyor. Bu, her şeyin bir araya gelmesini sağlayan son yapboz parçasıydı ve sonra onların arasında titrerken Şimşek'in aletinin etrafında inliyor ve nefes alıyorum. Outlaw inliyor ve itişleri düzensizleşiyor. Shadow klitorisimi karıncalandırırken o içimde . "İşte bu, Harper. Bizim için iyi bir kız ol. Onun siki götündeyken gel," diye homurdanıyor.

Tanrım, işte bu. Outlaw kendini gömer ve kıkımın derinliklerine boşalırken ben de patlıyorum. Yıldızları görmekle ve gitmemek için kanepeye yapışmakla o kadar meşgulüm ki, ya da en azından öyle hissediyorum, içimden kayıp gittiğini ve yuvarlandığını fark etmiyorum, ama sonunda Dünya'ya geri döndüğümde, tatmin olmuş ve yine de yepyeni bir şekilde çok boş hissediyorum. Ve bitkin. Erkeklerimi seviyorum ama hepsini mutlu etmek zor iş. İnanılmaz, görkemli, seksi bir iş. Ve Lightning ve Thunder henüz bitirmedi bile. Yanıma yatıyorum, bacaklarımı açıyorum ve onlara bakıyorum. "Beni nasıl istersiniz?"

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Thunder.

Şimşek sırtlıyor ve kanepeden aşağı kayıyor, ben de ya uzaklaşmak ya da üstüne çıkmak zorunda kalıyorum. Açıkçası, onun üstüne tırmanıyorum.

"Seni üstte istiyorum. Bana binerken o muhteşem göğüslerinin sallanışını izlemek istiyorum." Sertleşmiş sikini kavırıyor, böylece üzerine oturmam için havaya kalkıyor. "Ve sonra dünyanı mümkün olduğunu düşünemeyeceğin bir şekilde sallayacağız."

bir sözle.

Beline sarılıyorum ve muhteşem aletinin başı kaygan amımın girişine oturana kadar kalçalarımı oynatıyorum, sonra aşağı doğru itiyorum. Uzunluğu beni iyice açıyor, kendimi ona bırakıyorum, santim santim, kığım güçlü kalçalarının ön tarafına dayanana kadar aşağıya doğru kayıyorum. Nefesim kesiliyor. "Çok iyi."

"Daha hiçbir şey görmedin," diye söz veriyor, sonra kalçalarımın hareket etmeme yardım etmeye başlıyor. Bu da iyi bir şey, çünkü onun gibi iri bir adama binmek çok zahmetli bir iş. Biraz yanma hissetmeye başlamam çok uzun sürmüyor, ama pes etmeden önce onu boşaltmaya kararlıyım. Ta ki aniden beni bırakana ve ben şaşkın bir yere düşene kadar. Beni kendine çekmek için kocaman kollarını etrafıma sarıyor, göğüslerim göğüs kafesine yapışıyor ve başım göğsüne . Kalbi kulağımda çarpıyor.

Biraz nefes alma fırsatını değerlendiriyorum ve geniş göğsüne bir öpücük konduruyorum. Soğuk sıvı kığımın tekrar kaplıyor. Thunder tırmanırken kanepa kayıyor ve sonra tıpkı Outlaw'ın daha önce yaptığı gibi diskime bastırıyor.

Ama bu sefer, çoktan Şimşek'le dolmuştum.

"Um..."

"Yavaş gideceğiz bebeğim," diyor Şimşek. "Ama aynı anda iki ikiz tarafından da becerilmenin nasıl bir şey olacağını hiç düşünmedin mi? Tamamen bizimle dolu olmak? Çünkü sana söz veriyorum, buradan mutsuz ayrılmayacaksın."

"Hiç yürüyemeyeceğim diye ," diye cevap veriyorum.

Gülüyor ve saçlarımı okşuyor. "Sadece rahatla. Güven bana, bunu yapabilirsin. Yavaş başlayacağız."

Sinirle yutkunuyorum ama başımı sallıyorum. Bir peni için mi, bir vuruş için mi? Bu çok fazla. Thunder ıkmaya başladığında kendimi sıkmamak için elimden geleni yapıyorum. "Kahretsin, bu çok sıkı," diye inliyor. Tüm kalbimle katılıyorum.

Ama nazik davranıyor, tıpkı Outlaw için yaptığım gibi, onun için açılana kadar yavaş yavaş ileri geri dürtüyor. Aletinin başı içeriye, en az onun kadar kalın kardeşinin yanına girdiğinde bir inilti çıkarıyorum ama bu acı değil, zevk. O kadar çok kayganlaştırıcı eklemeye devam ediyor ki, hepimizin kanepeden kaymaması bir mucize, ama içimde derinleşene kadar geçişini kolaylaştırıyor.

Ben yaptım. İkizleri aynı anda aldım.

"Aman Tanrım, bu çok ateşli," diye homurdanıyor Outlaw. O ve Shadow bizi izliyor ve kendilerini okşuyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse tekrar tamamen sertleştiler, ama bundan sonra için bir şeyim kalacağını bilmiyorum.

Aralarında kendimi çok küçük hissediyorum, ancak çenelerine kadar gelebiliyorum, ama şimdi ikisini de derinden yakaladığıma göre, onlar için de yeterli bir kadın olmaktan gurur duyuyorum.

Şimşek azıcık kımıldıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Etraflarında gerilmişken, her küçük hareket beni uçuruma sürüklemeye yetiyor ve ikisi birden aynı anda hareket etmeye başladığında neredeyse bayılıyorum. Kendimi Şimşek'in göğsüne yaslıyorum ve hatta biraz geri itmeye çalışıyorum. İkiz olmalarına rağmen, her biri kendi ritmini takip ediyor ve bu sadece işi daha iyi hale getiriyor. Bazen neredeyse tamamen zıt oluyorlar, biri dışarı diğeri içeri itiyor, ama sonra bazen ikiye katlanıyorlar ve ikisini de aynı anda tam uzunlukta alıyorum, havayı içimden çıkarıyorlar.

İçim kaynıyor, tüm vücudum onların arasında titriyor, nefes nefese kalana ve ayak parmaklarımı kivrırana kadar içimde düz elektrik patlamaları oluyor. İkisinin de aynı anda içimde olmasına alıştığım ve hızlandıklarında, büyük finale, gecenin en büyük orgazmına doğru ilerlediğimi biliyorum. Her yerim kasılıyor. Sahip olduğum her küçük kas aynı anda kasılıyor. Duygularımın içinde kendimi kaybederken beynim buğulanıyor ve kapalı göz kapaklarımın arkasında renkler patlıyor.

İkisi de önce Şimşek, sonra da Gök Gürültüsü gibi derine inip içime boşalmaya başladıklarında, bu beni de harekete geçirdi, ihtiyacım olan son itici güçtü. İkisini de aynı anda boşaltmayı başardım, onları tamamen uçurumun kenarına getirdim ve bindiğim vahşi rollercoaster son tırmanışı aşp saatte bin mil hızla aşağı inerken çığlık atıyorum. Ve sonra her şey bulanıklaştı.

Sadece bir an için bayılmış olmalıyım çünkü kendime geldiğimde hâlâ zor nefes alıyordum ve kalbim hızla çarpıyordu. Thunder çekildiğinde ve ben Lightning'in üzerinden yuvarlandığımda, Outlaw ve Shadow tam oradalar, göğüslerimin üzerinde kendilerini bitirirken inliyorlar. "Kahretsin, mecburdum," diye nefes alıyor Outlaw, Shadow ise sadece başını sallıyor ve sonra hepimiz yere yığılıyoruz, bitkin bir halde, nerede boşluk varsa oraya yayılıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve parmak ucumu göğüslerime bulaşan kaygan dölün içinde gezdiriyorum, sonra da uykuya dalıyorum.

Outlaw elinde bir bezle beni silerek uyandırdı. "Bizim kız olmak zor iş, ha?"

"Evet, şaka yapmıyorum."

"Pişman mısın?" Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğilirken, el bezi daha da aşağı iniyor. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlardan sonra temizlenmek için tam bir duşa ihtiyacım var, ama gerçekten güzel hissettiriyor.

Başımı salladım. "Hayır. Sadece beni daha önce kaçırmadığın için."

Mutfaktan dönen Shadow, hala doğduğu günkü gibi çıplak, parmaklarının arasında bira şişeleri sallayarak gülüyor. Her birimize birer tane uzatıyor ve su muhtemelen daha sağlıklı olacakken, bira pürüzsüz ve soğuk bir şekilde iniyor. "Bilseydik, orada olurduk. Siktiğimin A'sı."

"Kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerekecek," diyor Yıldırım, sesi yorgun çıksa da.

Kıkırdıyorum. "Tekrar düz yürüyene kadar bir yağmur çeki alacağım." Sonra terli ve döl damlayan duşa doğru yürüdüm, kendimi iyice sahiplenilmiş hissediyordum.

HARPER

"GEL DEVAM ET!" EMILY BAĞIRIYOR, SÜRÜKLEMEK BEN İLE ONU.
"ANNEMİN İÇİNDE
emek!"

Burada geçirdiğim birkaç ayın ardından, onun beni sürüklemesine alıştım. Kendimi çetenin bir parçası gibi hissetmeye başladım ve Harem Brunch kulübü düzenli toplantılar yapmaya başladığından beri, kulüpteki tüm yaşlı harem kadınlarını çok daha iyi tanıdım. Summer'i bile biraz tanıdım, gerçi yeni doğmuş üç erkek bebeğiyle, erkeklerinin yardımıyla bile oldukça yıpranmış durumda. Adamlarından birinin aynı zamanda üvey kardeşi olduğunu öğrendiğimde biraz şaşırdım ama benimkilerden ikisi ikiz, o yüzden belki de söyleyebileceğim çok fazla şey yok.

Hastaneye doğru yola çıktık. Emily arka koltuğun kapısını açıp beni içeri iterken Faith'in arabası rölantide çalışıyor ve o direksiyonda. Alessa ve Kaylee çoktan oradaydı. Emily umursamıyor, o da arabaya sıkışırken beni itiyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. "Hastaneye, Jeeves!"

Natalie ön yolcu koltuğunda, Summer'ın yanına sıkışmış. "Biniyoruz!" diye bağırıyor.

Bu yasal olamaz.

Burada dört kişiyken kemerlerin tokalarını bulmamın imkânı yok, bu yüzden parmaklarımı Faith'in koltuğuna sokuyorum ve oraya tek parça halinde varmayı umuyorum. Yolun sahibi gibi sürüyor. Hiç şüphe yok ki

babasının bir motosiklet kulübünün başkanı olduğunu söyledi. Güvende olduğumuzdan eminim, ama adamlarımın sürüş tarzına çok düşkün oldum ve korkunç bir arka koltuk sürücüsüne dönüşüyorum. Daha sıkı tutunuyorum. Neden iki araba almadık?

Faith arabayı iki boşluğa park ediyor ve dışarı atlayıp önden gidiyor. "Tamir edecek zaman yok!" diye bağıyor.

Doğum bölümündeki bekleme odasına giriyoruz. King, Alpha ve Viking bekliyor.

"mı?" Natalie'nin nefesi kesilir.

King başını sallıyor ve bize deliymişiz gibi bakıyor. "Hayır. Kartal göz şu anda onunla birlikte içeride. Fazla uzun sürmez sanırım."

Yedimiz de bekleme odasındaki sandalyelere oturduk ve buraya gelmek için acele ettiğimiz için hâlâ gergin hissediyorum, bu da hareketsiz oturup beklemeyi zorlaştırıyor.

Gerçekten sadece iki aydır mı bunun bir parçasıyım? Hayatım bazı açılardan eskisinden daha sakin görünüyor, bazı açılardan ise tam anlamıyla çılgınca. Böyle olduğu zamanlar gibi. Oğullarım bugün devriyeye çıktılar, yoksa eminim Emily ile palyaço arabasına binmek yerine beni de götürürlerdi. Dört motorcu adamım şehirde devriye gezerken hayatımın bazen evde kalmak olduğu fikri, hiçbir zaman heyecan verici bir şeyin ortasında görünmeyen bir kız için biraz çılgınca.

En azından ben kesinlikle öyle

olana kadar. Viking ayağa fırladı.

"Prez!"

Ve işte geliyor, dik sırtlı ve fıçı göğüslü, tek iyi gözü her zamanki gibi keskin ve kollarında kıvranan bir kundakla. Hiç bu kadar gururlu görünen bir adam görmüş müydüm bilmiyorum.

Etrafına yığılıyoruz, herkes ilk bakışı yapmak istiyor ama sonunda Emily ve Faith'e bırakıyoruz. Ne de olsa onların küçük üvey kardeşleri.

"Ne aromalı aldın?" King gülerek soruyor.

Kartal-göz genişçe sırtıyor. "Hanımlar! Sik kafalılar! Sizi Damien ile tanıştırmak istiyorum. Oğlumla!"

Faith bir parmağını bebeğin buruşuk, kırmızı yüzünde gezdiriyor. "Hey küçük kardeşim."

Emily gülümsüyor. "İçeri girip annemi kontrol etmeden önce bir merhaba diyebilir miyim?"

Kartal-göz ona birasını çaldıktan sonra motosikletine binip gitmeye çalışıyormuş gibi bakıyor ama başını sallıyor. "Kırarsan, satın alırsın, mı?"

"Evet. Çünkü daha önce hiç bebek tutmamıştım." Damien'ı usulca kucağına alıyor ve hemen ona sokuluyor. "Hey, küçük kardeşim. Tanışacağın en çılgın aileye hoş geldin. Harika olacak."

"Miriam duş alıyor. Tam bir askerdi," diyor Kartal Göz. "Biraz içeri gelip onu görebilirsin ama zavallı kızın biraz dinlenmesine izin ver, olur mu? Artık ikimiz de bahar tavuğu değiliz. Damien burada olmak için bir sürü zorluğa göğüs gerdi."

Sonra Damien, Kaylee onu bana verene kadar Faith'e, Summer'a, Alessa'ya, hemen hemen herkese tur atıyor.

"Hiç-" Sadece annem ve ben varken etrafta hiç bebek yoktu. Ve okul arkadaşlarımla çoğuyla bebek yapma yaşına gelmeden çok önce iletişimi kaybettim.

"İyi olacaksın," diyor Emily. "Onu şekilde kolunun kıvrımına koy. Başını desteklediğinizden emin olun ve... işte böyle. Mükemmel."

Bebeklerin bu kadar erken yaşta bir şeyleri göremediklerini biliyorum ama yine de o kocaman mavi gözleriyle bana bakıyormuş gibi geliyor. Sanırım bir yerde tüm bebeklerin doğduklarında mavi gözlü olduğunu okumuştum, ama belki de değildir? Hiçbir fikrim yok. Ama onun tam orada, yakınında olması ve ağlamak yerine guruldaması garip bir şekilde rahat hissettiriyor.

"Selam . Hoş geldin." Onunla bu şekilde konuştuğum için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum ama herkes öyle hissediyordu. "Şimdiye kadar gördüğün en havalı amca grubuna sahip olacaksın, umarım bunu dört gözle bekliyorsundur." Onu biraz sıktım.

Henüz erken, sadece birkaç ay, ama bu beni meraklandırıyor. Bir gün ben de böyle mi olacağım? Kendime ait küçük bir kız ya da erkek mi? Bizim mi? Hayal etmesi garip ama işte buradayım ve çocuklar beni çıplak eğlenceli zamanlar için sürüklemeye devam ediyor, istatistikler göz önüne alındığında muhtemelen sadece bir zaman meselesi, değil mi?

Onları molaya mı çıkarayım, yoksa hemen eve dönüp oturdukları yerde üzerlerine mi bineyim karar veremiyorum. Lanet olası hormonlar.

"Hey, onu teslim edecek misin, yoksa bu bir kaçırma mı?" diye sorar Natalie.

Omuz silkiyorum, küçük sevimli burnuna bir öpücük konduruyorum, sonra onu dikkatlice uzatıyorum. Uzman bir anne gibi onu tutuyor. "Bilmiyorum, bazı kaçırılma olayları o kadar da kötü değildir."

"Gerçek bu değil mi?" diye katılıyor Emily.

Son teslim tarihinden sonra biraz ve biraz daha fazla yazdım, ancak bunu bültenime koydum, bu yüzden [bültenime kaydolursanız](#), kitap yayınlanmak üzere gönderildikten sonra bir araya getirdiğim ek bir sahneyi sizinle paylaşacağım.

Motorcuların Gelini'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Çok eğlenceliydi Yine dört motorcu yazdım ve umarım Harp- er'in Haydut'unu, Gölge'sini, Gök Gürültüsü'nü ve Şimşek'ini bulmasını okumaktan keyif almışsınızdır.

Bir sonraki Screaming Eagles kitabının başrollerinde Sledge, Phoenix ve Hav- oc olacak ve çok çılgın olacak. Nisan 2024'te ortaya çıkacak, bu yüzden gözünüzü dört açın!

Yeni sürümlerden haberdar olun.
[Posta listesi](#)| [Web sitesi](#)| [Facebook](#)
[Facebook Grubu](#)| [Instagram](#)| [E-posta](#)

ABOUT THE AUTHOR

Uluslararası çoksatan yazar Stephanie Brother, yasak aşk hikayeleri yazıyor. 2015'ten beri, kadınlarına nasıl davranacağını bilen yakışıklı, kusurlu kahramanlara hayat veriyor. İkizler, üçüzler, üvey kardeşler ve onların arkadaşları da dahil olmak üzere birden fazla aşığı içeren hikayelerden hoşlanıyorsanız, doğru yerdesiniz. Kitaplar ve erkekler söz konusu olduğunda, Stephanie gerçekten ne kadar çok olursa o kadar iyi olacağına inanıyor.

Gününün yazarak, kahve içerek ve okuyucularla etkileşime geçerek geçiriyor.

Kitapları Almanca, Fransızca ve İspanyolca'ya çevrilmiş ve yedi ülkede Amazon'un en çok satanlar listesine girmiştir.

